

Jack London

Colț Alb

PARTEA I-a.

Capitolul 1

PĂRTIA CĂRNII.

Pădurea de molift negru șerpuia mohorâtă de-a lungul malurilor înghețate. Vântul despuiase de curând arborii de veșmântul lor alb de gheață, și în lumina palidă a asfințitului, trunchiurile negre, prevestitoare de nenorocire, păreau că se pleacă unul spre altul. O tăcere nemărginită domnea asupra întinderii și întreg ținutul nu era decât o pustietate nesfârșită și fără de viață, încremenită, atât de însingurată și rece, că nici tristețe nu mai trezea. Te îmbia parcă să râzi, dar un răs ce înfiora mai mult decât orice tristețe, un răs fără voieșie, ca zâmbetul sfinxului, un răs rece ca gheața, în care sălășluia ceva din grozăvia celor nestrămutate. Era Wildul 1, sălbaticul wild de la miazănoapte, cu inima de gheață.

Dar viața totuși era, undeva departe în acest ținut, o viață sfidătoare. În josul apei înghețate trudea un atelaj de câini-lupi. Blana lor zburlită prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheța în aer de cum ieșea din gură în pufăituri de aburi, așternându-li-se apoi în cristale pe blană. Prinși în hamuri și șleauri de piele, câinii trăgeau după ei o sanie. Era o sanie fără tălpici, făcută din scoarță groasă de mesteacăn, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Botul îi era adus în sus și răsucit ca un sul, anume ca să împingă sub sanie coama de zăpadă afânată ce se ridica dinainte în valuri. Pe sanie se afla legată zdravăn o ladă lungă și îngustă. Mai erau și altele – pături, o secure, un ibric pentru cafea și o tigaie; dar în ochi îți sărea mai întâi lada lungă și îngustă, care ocupa mai tot locul.

Înainte de câinilor pășea anevoie un bărbat cu rachete mari în picioare. În urma saniei, un altul. În lada de pe sanie zăcea un al treilea, pentru care truda se sfârșise, un om pe care wildul îl doborâse și îl răpusese pentru a nu se mai putea urni sau lupta vreodată. Prin natura lui, wildul nu iubește mișcarea. Pentru el viața e o ocară, căci viața înseamnă mișcare; și wildul năzuiește întotdeauna să nimicească mișcarea. El îngheață apa pentru a o opri să alerge spre mare, alungă seva din arbori de-i face să înghețe până-n măduvă, dar cel mai sălbatic și mai grozav îl hăituiește și-l doboară wildul pe om – omul,

făptura cea mai neastâmpărată, mereu răzvrătită împotriva zicalei după care mișcarea trebuie să ducă până la urmă la nemișcare.

Totuși, înaintea și în urma saniei, neînfricați și dârji, pășeau anevoie cei doi oameni care nu fuseseră încă răpuși, își acoperiseră trupurile cu blănuri și piei moi. Genele, obrazii și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, că nici nu li se mai putea desluși chipul. Ai fi spus că sunt niște arătări, ciocli dintr-o lume a duhurilor, la înmormântarea unei stafii. Nu erau însă decât oameni care răzbăteau prin pustietate, prin ținutul amăgirii și tăcerii, bieții vântură-lume, porniți într-o aventură uriașă, luptându-se cu strășnicia unei lumi tot atât de îndepărtate, străină și încremenită precât e hăul văzduhului.

Mergeau fără vorbă, cruțându-și suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, care îi apăsa ca o povară. O simțeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adâncuri o presiune de mai multe atmosfere³. Îi strivea sub greutatea imensității fără margini și a unei sorți de nestrămutat. Îi strivea până în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului, storcând din ei, așa cum storci sucul din boaba de strugure, toate patimile și exaltările înșelătoare și neîngăduita prețuire de sine a omului, până ce și-au dat seama că sunt pieritori și mărunți, bieți atomi, biete fire de praf ce se mișcă cu prea puțină viclenie și fără un dram de minte în vâltoarea jocului marilor elemente și forțe oarbe dezlănțuite.

Trecu o oră și încă una. Lumina palidă a zilei scurte, lumină fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab și îndepărtat străpunse atmosfera încremenită. Urletul creșu în icniri repezi, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stăruia tremurător și încordat, apoi se stinse încet. De n-ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă mistuitoare, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care se tânguie. Omul din față întoarse capul până ce privirea lui o întâlni pe a celui din urmă. Și atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu înțeles.

Un nou urlet străpunse tăcerea. De astă dată, cei doi oameni își dădură seama dincotro vine: venea din urmă, de undeva de pe întinderea de zăpadă peste care trecuseră. Un al treilea urlet, ce părea răspunsul, se auzi tot dinapoia lor, dar din stânga celui de-al doilea urlet.

— Ne-au luat urma, Bill – spuse omul din față.

Glasul îi răsuna răgușit și parcă dintr-o altă lume, iar ca să vorbească, se trudise de-a binelea.

— Carnea e rară – îi răspunse tovarășul său. N-am mai văzut urme de iepure nu știu de câte zile.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă, deși rămaseră cu urechile ciulite la urletele de pradă ce nu mai conțineau înapoia lor.

La căderea nopții vârară câinii într-un desiş de molift de pe malul apei și înjghebară tabăra. Sicriul așezat lângă foc le slujea deopotrivă de scaun și de masă. Câinii-lupi, înghesuiți, ceva mai departe de foc, mârâiau și se ciorovăiau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

— Henry, mi se pare că se ațin pe lângă tabără mai aproape ca de obicei, observă Bill.

Henry, care sta aplecat asupra focului, potrivind ibricul de cafea cu o bucată de gheață, dădu din cap. Și nici nu se grăbi să vorbească până ce nu-și luă locul pe sicriu și nu începu să mănânce.

— Știu ei unde le e pielea la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decât să fie înfulecați. Câinii ăștia nu-s proști deloc.

Bill dădu din cap.

— Eh, nu știu, zău.

Tovarășul îl privi mirat:

— Nu te-am mai auzit până acum să te îndoiești de deșteptăciunea lor.

— Henry – spuse celălalt, mestecându-și tacticos fasolea, ai auzit ce larmă au făcut când le-am dat de mâncare?

— S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei – recunosc Henry.

— Câți câini avem, Henry?

— Șase.

— Bine, Henry...

— Bill se opri o clipă pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. După cum ți-am spus, Henry, avem șase câini. Am scos din sac șase pești și am dat fiecărui câine câte unul dar un câine a rămas fără pește.

— Ai numărat greșit.

— Avem șase câini – o luă celălalt de la capăt, calm. Am scos șase pești. Ureche Tăiată a rămas fără pește. După aia m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.

— Avem numai șase câini – spuse Henry.

— Henry – continuă Bill – nu vreau să spun că toți erau câini, dar șapte au primit pește.

Henry se opri din mâncat și, aruncând o privire pe deasupra focului, numără câinii.

— Acum îs doar șase – spuse el.

— L-am văzut pe celălalt rupând-o la fugă prin nămeți, zise Bill cu nepăsare. Am văzut șapte.

Henry îl privi compătitor și spuse:

— Ce n-aș da să se termine odată drumul ăsta!

— Ce vrei să spui? întrebă Bill.

— Vreau să spun că încărcătura pe care o ducem cu noi îți cam zdruncină nervii și că ai început să ai vedenii.

— M-am gândit la asta – răspunse Bill cu seriozitate. Și cum îți spuneam, când l-am văzut că o turește peste nămeți, m-am uitat pe zăpadă și i-am văzut urmele. După aia am numărat câinii și tot șase mi-au ieșit la socoteală. Urmele mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să ți le arăt.

Henry nu răspunse, ci mestecă mai departe, în tăcere, până ce își termină mâncarea. O încheie cu o ceașcă de cafea, apoi își șterse gura cu dosul palmei și zise:

— Adică, crezi că... – un urlet tânguitor, de o jale sălbatică, venind de undeva din beznă, îi curmă vorba. Se opri să-l asculte, apoi își încheie fraza, arătând în direcția de unde venea urletul – era vreunul din ei?

Bill dădu din cap.

— Al dracului să fie dacă nu-i așa. Doar ai văzut și tu ce larmă au făcut câinii!

Urlet după urlet, și altele care le răspundeau, transformară tăcerea într-un adevărat balamuc. De pretutindeni se auzeau urlete, iar câinii își arătau spaima ghemuindu-se unul într-altul și atât de aproape de foc, încât dogoarea le părlea părul. Înainte de a-și aprinde pipa, Bill mai azvârli câteva lemne pe foc.

— Mi se pare că te-ai cam pierdut cu firea – spuse Henry.

— Henry...

— Bill trase gânditor din pipă și după un răstimp urmă: Henry, mă gândeam... zău că ăsta e cu mult mai fericit decât o să fim noi amândoi vreodată!

Făcu semn către cel de-al treilea, arătând cu degetul mare în jos, spre lada pe care erau așezați.

— Când om muri noi, Henry, mare noroc dacă om avea destui bolovani peste hoiturile noastre, ca să ne apere de câini.

— Dar noi nu avem familie, nici bani și nici toate ălelalte ca ăsta – adăugă Henry. Nu-i de nasul nostru să ne ducă atâta cale ca să ne îngroape.

— Ce mă frământă pe mine, Henry, este ce caută la capătul pământului, prin locuri uitate de Dumnezeu, unul ca ăsta, care la el acasă era cineva și care n-ar fi avut nevoie niciodată să-și bată capul ce să mănânce sau cu ce să se acopere; asta nu pricep eu.

— Putea să trăiască până la adânci bătrânețe dacă rămânea la el acasă – încuviință Henry.

Bill dădu să mai spună ceva, dar își luă seama. Se mulțumi să arate cu degetul spre zidul de întuneric ce-i apăsa de pretutindeni. În beznă de nepătruns nu puteai desluși vreo formă, ci doar o pereche de ochi care străluceau ca jărăticul. Henry mai arată cu capul o a doua și o a treia pereche. În jurul taberei se afla un cerc de ochi sclipitori. În răstimpuri, o pereche de ochi se mișca sau dispărea, ca să reapară după o clipă.

Neliniștea câinilor crescuse și, cuprinși de spaimă, dădură buzna spre foc, târându-se și ghemuindu-se la picioarele oamenilor. În învălmășeală, unul din câini nimeri peste foc și începu să schelălăiască de durere și de spaimă când mirosul de păr părilit se răspândi în aer. Larma făcu o clipă ca cercul de ochi să dea înapoi neliniștit și chiar să se retragă puțin, pentru ca îndată ce câinii se liniștiră, să se apropie din nou.

— Henry, ce ghinion al dracului să ți se termine muniția!

Bill își sfârși pipa și-l ajută pe tovarășul său să aștearnă culcușul de blană și păturile peste crengile de molift pe care le așezaseră pe zăpadă înainte de cină.

Henry mormăi ceva și începu să-și dezlege mocasinii.

— Câte cartușe ziceai că ne-au rămas? întrebă el.

— Trei – se auzi răspunsul – și așa fi vrut să fie trei sute. Le-aș fi arătat eu atunci, lua-i-ar naiba!

Ridică pumnul amenințător spre ochii ce sclipeau, apoi își puse cu grijă mocasinii în fața focului.

— De s-ar muia odată gerul – urmă el. Sunt 50F4 sub zero de două săptămâni. Ce bine ar fi fost să nu mă fi pornit la drumul ăsta, Henry. Nu-mi place întorsătura pe care o ia. Nu mă prea simt eu în apele mele. Și cum îți spuneam, așa vrea să se sfârșească odată drumul ăsta, să putem sta amândoi în fața focului la Fortul Mc. Gurry, așa cum stăm acum, și să jucăm cărți. Uite ce-aș vrea eu.

Henry mai mormăi ceva și se vâri în culcuș. Nu ațipi bine, că-l trezi glasul tovarășului său.

— Ascultă, Henry, când a venit ăla de-a luat un pește, de ce oare n-or fi sărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

— Te frământă prea mult, Bill – răspunse Henry, somnoros. Nu erai așa altădată. Mai tacă-ți gura și culcă-te și să vezi că mâine dimineată o să te simți iară în apele tale. Cred că nu stai bine cu stomacul și d-aia ești așa.

Cei doi tovarăși dormeau unul lângă altul, în același culcuș, răsuflând din greu; focul sta să se stingă și ochii strălucitori strângeau cercul în jurul taberei. De spaimă, câinii se strânseseră grămadă și din când în când mârâiau amenințător la vreo pereche de ochi care se apropiau. La un moment dat se făcu atâta larmă, încât Bill se trezi. Ieși din culcuș cu băgare de seamă, ca să nu-și trezească tovarășul, și mai puse lemne pe foc. De îndată ce flăcările se înălțară cercul de ochi se trase înapoi. Mai aruncă o privire spre câinii ghemuiți unul într-altul. Se frecă la ochi și se uită la ei cu mai multă atenție. Apoi se strecură din nou sub pături.

— Henry – zise el. Ei, Henry!

Henry mormăi trezindu-se din somn și întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic – se auzi răspunsul – numai că i-am numărat din nou și iar sunt șapte.

Henry primi această noutate printr-un mormăit care se transformă în sforăială și adormi din nou.

Dimineata, Henry se trezi primul și îl trase afară din culcuș și pe tovarășul său. Deși era șase dimineata, mai aveau încă trei ceasuri până să se lumineze de ziuă. Și în bezna nopții, Henry începu să pregătească gustarea de dimineată, în timp ce Bill împătura așternutul și pregătea sania de plecare.

— Ascultă Henry – întrebă el pe neașteptate – câți câini ziceai că avem?

— Șase.

— Greșit – proclamă Bill, triumfător.

— Sunt iar șapte? întrebă Henry.

— Nu, cinci; unu a tulit-o.

— La naiba! strigă Henry, mânios, lăsând gătitul și venind să numere câinii.

— Ai dreptate, Bill – spuse el. Grăsanul a șters-o.

— Și a rupt-o la fugă, de parcă scapără în urma lui. Nu l-am putut vedea din pricina fumului.

— N-are sorți de scăpare – încheie Henry. L-au înghițit de viu. Pun rămășag că schelălăia când le aluneca pe gâtlej, bătu-i-ar Dumnezeu să-i bată!

— Câinele ăsta a fost întotdeauna nebun – zise Bill.

— Dar oricât de nebun o fi un câine, chiar până într-atât nu cred să fie ca s-o tulească și să-și facă singur felul! Aruncă o privire cercetătoare spre ceilalți câini, prinzând într-o clipă trăsăturile caracteristice ale fiecărui animal. Mă prind că niciunul din ăștia n-ar face așa ceva.

— Nici cu bâta nu-i poți urni de lângă foc – încuviință Bill. Am spus eu întotdeauna că Grăsanului îi lipsește o doagă.

Iată epitaful unui câine mort pe o pârție de la miazănoapte – și câți alți câini, câți oameni nu vor fi avut parte nici măcar de unul ca acesta.

Capitolul 2

LUPOAICA.

O dată micul dejun terminat, cei doi oameni își legară pe sanie sărăcăciosul lor bagaj și o porniră prin întuneric. În aceeași clipă, în gerul și bezna nopții începură să se audă urlete de o jale sălbatică, ce se chemau și-și răspundeau. Conversația se curmă. Pe la nouă se crăpă de ziuă. La vremea prânzului, cerul se coloră spre miazăzi până ce orizontul deveni trandafiriu, marcând linia pe care rotunjimea pământului o pune între însorita lume a sudului și cea a nordului. Dar culoarea trandafirie păli iute. Geana de lumină cenușie mai ținu până la trei, când se destramă și ea, iar liniștia noapții arctice se așternu peste ținutul singuratic și cufundat în tăcere.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, urletele sălbatice care veneau din dreapta, din stânga și din urmă se auzeau tot mai aproape, atât de aproape, încât nu o dată semănară groază printre câinii ce trăgeau din greu la sanie, stârnind panică.

După un astfel de moment de panică, Bill, care împreună cu Henry izbutise să înhame din nou câinii, zise:

— Mai bine și-ar vedea de vânat prin alte părți și s-ar căra o dată, să ne lase în pace!

— Teribil ne calcă ăștia pe nervi! spuse Henry, aprobator.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă până ce nu-și instalară tabăra.

Henry sta aplecat asupra oalei cu fasole care da în clocot și din când în când arunca înăuntru bucăți de gheață. Deodată se auzi o lovitură, însoțită de un strigăt al lui Bill și de un schelălăit ascuțit de durere ce venea dintre câini.

Henry tresări și se îndreptă tocmai la timp pentru a mai vedea o formă întunecată care dispărea peste zăpezi, la adăpostul întunericului. Îl zări apoi pe Bill în mijlocul câinilor, cu un aer deopotrivă triumfător și abătut, ținând într-o

mână o bătă zdravă, iar în cealaltă – o coadă de pește și o bucată de somn uscat la soare.

— A înșfăcat jumătate – spuse Bill – dar și eu i-am ars una. Îl auzi cum schelălăie?

— Cum arăta? întrebă Henry.

— Nu l-am putut vedea. Dar avea patru picioare, bot și păr și arăta ca orice câine.

— O fi vreun lup domesticit.

— Al dracului de domesticit, lup sau ce-o fi el, dacă vine aici chiar la timpul mesei și ia o bucată de pește!

În noaptea aceea, după ce-și terminară cina și se așezară pe lada lunguiață trăgând din pipă, cercul de ochi scânteietori se strânse în jurul lor mai mult ca de obicei.

— Ce bine ar fi să se ia după vreo turmă de elani sau alt vânat și să se care de aici, să ne lase în pace – zise Bill.

Henry îngână ceva pe un ton nu prea prietenos, apoi timp de aproape un sfert de oră rămaseră tăcuți, Henry privind la foc, iar Bill – la cercul de ochi care sticleau în întuneric, dincolo de văpaia focului.

— Tare aș vrea să fim acum la Mc. Gurry – începu el din nou.

— Mai termină o dată cu ce-ai vrea tu și cu văicărelile astea! izbucni Henry, mânios. Nu ți-e bine la stomac. Asta-i cu tine. Ia o lingură de bicarbonat că ai să te îndulcești și ai să fii un tovarăș mai plăcut!

Dimineața, Henry fu trezit de blestemele furioase ce ieșeau din gura lui Bill. Se sprijini într-un cot și își văzu tovarășul printre câini, în apropierea focului bine întreținut, cu brațele ridicate amenințător și cu fața schimonosită de furie.

— Hei! strigă Henry. Ce s-a întâmplat?

— A șters-o și Broscoiul – răspunse el.

— Nu, zău?

— Pe cinstea mea!

Henry sări din culcuș și se repezi spre câini. Îi numără cu luare-aminte și apoi se alătură tovarășului său, blestemând forțele wildului care le mai răpiseră încă un câine.

— Broscoiul era cel mai puternic câine din ceată – zise Bill după un timp.

— Și nici nu era un câine nebun – adăugă Henry.

Iată cel de-al doilea epitaf în decurs de două zile.

Posomorâți, își luară gustarea, după care inhămară la sanie cei patru câini rămași. Ziua nu se deosebea de cele de până atunci. Cei doi oameni înaintau tăcuți și anevoie peste întinderea înghețată. Tăcerea nu era tulburată decât de urletele urmăritorilor, care, nevăzuți, se țineau după ei. Pe la mijlocul după-amiezii, o dată cu căderea nopții, urletele începură să se audă tot mai aproape, pe măsură ce urmăritorii, după obiceiul lor, înaintau; câinii deveniră neliniștiți și speriați, și în agitația lor încurcară șleurile sporind amărăciunea celor doi oameni.

— Hei, asta o să vă vie de hac, javre smintite! zise Bill cu sete în seara aceea, rămânând în picioare după ce își termină treaba.

Henry lăsă gâtitul și veni să vadă ce se întâmplă. Tovarășul lui nu numai că legase câinii, dar îi priponise cu bețe, așa cum fac indienii. În jurul gâtului fiecărui câine, el strânsese o curelușă de piele. Aproape de grumaz, dar îndeajuns de departe ca animalul să nu-l poată ajunge cu dinții, atârname, legat de curelușă, câte un băț gros și lung de patru sau cinci picioare⁵. Celălalt capăt al bățului era fixat, cu ajutorul unei curelușe de piele, de un par înfipt în pământ. Câinele nu putea să roadă pielea la capătul bățului ce era spre el. Bățul îl împiedica să ajungă la curea, în celălalt capăt.

Henry dădu aprobator din cap.

— E singurul mijloc de a-l ține pe Ureche Tăiată, zise el.

— E în stare să taie cureaua cu dinții, așa cum ar tăia-o cu un cuțit, ba chiar de două ori mai repede. În felul ăsta, mâine dimineață o să-i găsim pe toți.

— Pun rămășag că așa o să fie, afirmă Bill. Dacă mai lipsește vreunul, atunci am să plec fără să beau cafeaua.

— Ei știu prea bine că nu avem cartușe ca să-i ucidem, observă Henry înainte de culcare, arătând spre cercul clipitor care îi împresura. Dacă le-am putea ciurui pielea cu câteva gloanțe, ce cuviincioși ar mai fi după aia! În fiecare noapte vin tot mai aproape. Dă-te la o parte din fața focului și uită-te cu atenție... acolo: l-ai văzut pe ăla?

Un timp, cei doi oameni își alungară urâtul urmărind mișcarea formelor nedeslușite în preajma luminii focului. Privind mai de aproape și stăruitor spre locul unde scliffea în întuneric o pereche de ochi, încetul cu încetul începea să se deslușească forma animalului. Puteau chiar să zărească cum aceste forme se mișcă în răstimpuri.

Le atrase atenția un zgomot ce venea dinspre locul unde erau câinii. Ureche Tăiată scotea gemete repezi, de nerăbdare, smucindu-se de-a lungul bățului, spre întuneric, oprindu-se din timp în timp pentru ca apoi, și mai infuriat, să se năpustească din nou cu colții în el.

— Ia te uită la ăsta, Bill! murmură Henry.

În plină lumină a focului, un animal ce aducea a câine se furișă pieziș. Pășea cu neîncredere, dar și cu îndrăzneală, observându-i prudent pe cei doi oameni și cu atenția fixată asupra câinilor. Ureche Tăiată se întindea de-a lungul bățului spre cel care se furișase și gema cât îl țineau puterile.

— Smintitul ăsta de Ureche Tăiată nu prea arată speriat, zise Bill, cu glasul scăzut.

— E o lupoaică – îi șopti Henry – și asta explică dispariția Grăsanului și a Broscoiului. Ea e momeala haitei. Atrage câinele și apoi ceilalți se reped și-l mănâncă.

Focul trosnea. Un butuc se prăbuși cu zgomot puternic. La auzul lui, ciudatul animal sări înapoi în beznă.

— Henry, eu unul cred... – spuse Bill.

— Ce crezi?

— Cred că pe ăsta l-am cotonogit eu cu bâta.

— Nu mă îndoiesc de loc – răspunse Henry.

— Și tocmai asta voiam să spun – urmă Bill – că obișnuința animalului ăstuia cu focul de tabără dă de bănuit și e nefirească.

— Știe desigur mai multe decât se cuvine să știe un lup care se respectă – încuviință Henry. Un lup care știe destule ca să vină printre câini la vremea mesei a învățat el ceva în viață.

— Moș Villan avea odată un câine care s-a înhăitat cu lupii – gândi Bill cu glas tare. Ar fi trebuit să-mi amintesc de asta. Eu l-am împușcat într-o zi chiar în haită, pe o pășune de elani, dincolo de Little Stick. Și moș Villan a plâns ca un copil. Nu-l văzuse de trei ani, spunea el. În tot timpul ăsta stătuse cu lupii.

— Cred că ai brodit-o, Bill. Lupul ăsta e un câine și a mâncat de multe ori pește din mâna omului.

— Și dacă am noroc, lupul ăsta, care nu-i decât un câine, o să fie în curând mâncare pentru câini – declară Bill. Nu ne mai dă mâna să mai pierdem din animale.

— Dar nu mai ai decât trei cartușe – îi atrase atenția Henry.

— Nu trag decât la sigur – răspunse el.

Dimineața, Henry ațâță focul și pregăti micul dejun, însoțit la treabă de sforăitul tovarășului său.

— Dormei prea bine – îi spuse Henry, zgâlțâindu-l să se scoale pentru micul dejun. Nu m-a lăsat inima să te trezesc.

Somnoros încă, Bill începu să mănânce. Observă că ceașca îi era goală și întinse mâna spre ibric. Dar ibricul era prea departe, lângă Henry.

— Ia spune, Henry – îl dojeni el, cu blândețe – n-ai uitat nimic?

Henry privi cu atenție în jur și dădu nedumerit din cap. Bill ridică ceașca goală.

— Nu mai capeți cafea – zise Henry.

— Dar ce e? S-a terminat? întrebă Bill, îngrijorat.

— Nu.

— Doar nu-ți închipui că o să-mi facă rău la stomac?

— Nu.

Un val de sânge îi năvăli în față lui Bill.

— Cafeaua e tocmai caldă și vreau să știu ce ai de zis, spuse el.

— Solidul a întins-o, răspunse Henry.

Fără grabă, cu un aer resemnat la nenorociri, Bill întoarse capul și, de unde se afla, numără câinii.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el, nepăsător.

Henry ridică din umeri.

— Nu știu. Numai dacă Ureche Tăiată nu i-o fi ros cumva cureaua. Altfel, fără doar și poate că n-ar fi putut face așa ceva de unul singur.

— Secătura dracului! Bill vorbea grav și rar și nu-și trăda de fel furia ce clocotea în el.

— Pentru că n-a putut să-și scoată cureaua lui, l-a slobozit pe Solidul.

— Eh, oricum, Solidul a terminat cu toate necazurile; cred că la ora asta e digerat și țopăie peste câmpii, în burțile a douăzeci de lupi.

Acesta a fost epitaful lui Henry pentru ultimul câine pierdut.

— Și acum, ia puțină cafea, Bill.

Dar Bill dădu din cap.

— Hai, stărui Henry, ridicând ibricul.

Bill își feri ceașca.

— Să nu mă mișc de aici dacă iau. Am spus că nu-mi mai beau cafeaua dacă dispăre vreun câine, și mă țin de făgăduială.

— E o cafea a dracului de bună! căută Henry să-l ispitească.

Dar Bill era încăpățânat și se mulțumi doar cu uscăturile pe care le înghiți o dată cu blestemele mormăite la adresa lui Ureche Tăiată pentru festa pe care le-o jucase.

— Deseară am să-i leg în așa fel, încât să nu se mai poată ajunge unul pe celălalt – zise Bill pe când o pornea iarăși la drum.

Nu făcură mai mult de o sută de yarzi, când Henry, care era în frunte, se aplecă să ridice de jos ceva de care se lovise cu rachetele. Era întuneric și nu putu desluși ce e, dar, pipăindu-l, recunoscă obiectul. Îl aruncă înapoi; obiectul lovi sania și apoi se ciocni de rachetele lui Bill.

— Poate că o să mai ai nevoie de el – spuse Henry.

Bill scoase un strigăt. Era tot ce mai rămăsese din Solidul – bățul cu care fusese legat.

— L-au mâncat cu piele cu tot – constată Bill. Bățul e neted ca un fluier. Au mâncat cureaua de la amândouă capetele. Sunt al dracului de înfomețați, Henry, o să ne înfulece și pe mine și pe tine, înainte de a sfârși drumul ăsta.

Henry râse sfidător:

— Nu mi s-a mai întâmplat până acum să se țină lupii așa după mine, dar am mai trecut eu prin altele și mai rele și tot am scăpat teafăr și nevătămat! Bill, fiule! E nevoie de mult mai mult decât un pumn de blestemați d-ăștia ca să-ți sune ceasul.

— Nu știu, nu știu – mormăi Bill, parcă presimțind o nenorocire.

— Bine, ai să vezi tu când o să intrăm în Mc. Gurry.

— Nu prea mă simt în apele mele – stărui Bill.

— Ești palid, asta e – zise Henry, sentențios. Ai nevoie de chinină și, cum ajungem la Mc. Gurry, o să te doftoricesc eu.

Bill mormăi nemulțumit de diagnostic și se cufundă în tăcere. Ziua era la fel ca toate celelalte. Se luminează la nouă. La douăsprezece, soarele, nevăzut, încălzi orizontul spre miazăzi, apoi începu după-amiaza cenușie și rece, care după trei ore fu înghițită de noapte.

La ora când soarele încerca zadarnic să apară, Bill trase pușca din legătura saniei și zise:

— Ține-o drept înainte, Henry, vreau să-mi dau seama dacă pot vedea ceva.

— Mai bine rămâi lângă sanie – se împotrivi tovarășul lui. N-ai decât trei cartușe și cine știe ce se mai poate întâmpla.

— Acum cine cobește? întrebă Bill, triumfător.

Henry nu răspunse, ci continuă să înainteze anevoie singur, aruncând neconținut priviri îngrijorate în urmă, spre singurătatea cenușie în care dispăruse tovarășul său. După o oră, cum sania trebuia să facă mereu ocoluri spre a se feri de ciaturile de copaci, Bill îl ajunse din urmă.

— Au luat-o care încotro, până hăt-departe – zise el. Nici pe noi nu ne slăbesc și au grijă și de vânat. Vezi tu, sunt siguri de noi, dar știu ei că trebuie să aștepte ca să ne înhațe. În timpul ăsta se mulțumesc cu ce le iese în cale.

— Adică vrei să zici că ei cred că-s siguri de noi – se împotrivi cu tărie Henry.

Dar Bill nu-l luă în seamă:

— Am văzut câțiva dintre ei. Sunt jigăriți rău. Cred că de săptămâni n-au mai înfulecat altceva decât pe Grăsanul, pe Broscoiul și pe Solidul, și sunt atât de mulți, că asta nu le-a putut ajunge nici pe o măsă. Sunt tare slabi. Le ies coastele ca la scândurile de spălat, și li s-a lipit burta de spate. Au ajuns la disperare, ascultă-mă ce-ți spun. Or să înnebunească, și atunci să te ții!

După câteva clipe, Henry, care mergea în urma saniei, scoase un șuierat înăbușit, ca un semnal de alarmă. Bill se întoarse și privi, apoi opri calm câinii. În fund, după ultima cotitură, în văzul lor, gonea cu pași mărunți, furișându-se chiar pe pârția pe care mergeau ei, o formă acoperită cu blană. Gonea cu nările în pământ și avea un mers ciudat, de parcă aluneca fără nici un fel de efort. Când se opreau ei, se oprea și ea, ridicând capul și privindu-i fix, cu nările tremurânde, adulmecându-i.

— E lupoaica – zise Bill.

Câinii se trântiseră în zăpadă, iar Bill trecu pe lângă ei ca să ajungă lângă tovarășul său. Se uitară împreună la ciudatul animal care îi urmărea de zile întregi și care le înjumătățise ceata de câini.

După o cercetare minuțioasă, animalul înaintează câțiva pași. Repetă mișcarea de câteva ori, până ce ajunse la vreo sută de yarzi de cei doi oameni. Se opri, cu capul ridicat, în apropierea unui desiș de molifți, cercetând cu ochii și cu nările echipamentul celor doi oameni care îl observau. Se uita la ei ciudat de stăruiitor și cu o privire cum numai câinii au; dar în pofta ce i se putea citi în ochi nu era nimic din afecțiunea unui câine. Era o poftă nesățioasă stârnită de foame, tot atât de crudă ca și colțul lui, tot atât de neîndurătoare ca și gerul.

Era prea mare ca să fie un lup, și după trup, deși jigărit, se vedea că nu e unul dintre cei mai gigantici din speța lui.

— Până la umeri trebuie că măsoară aproape două picioare și jumătate – remarcă Henry. Și mă prind că în lungime nu e mai mic de cinci picioare.

— Ciudată culoare pentru un lup – observă Henry. Eu, unul, n-am mai văzut lup roșu. E aproape de culoarea scorțișoarei.

Animalul, desigur, nu avea culoarea scortişoarei. Blana lui era o adevărată blană de lup. Culoarea dominantă era cenuşiul, cu o slabă nuanţă roşiatică – o nuanţă care înşela: apărea şi dispărea; era mai mult o iluzie optică schimbarea de la cenuşiu, un cenuşiu puternic, la reflexele vagi roşiatice, o culoare greu de descris în cuvinte obişnuite.

— Ai spune că e un câine zdravăn, bun pentru sanie – zise Bill. Nu m-aş mira să-l văd dând din coadă.

— Hei, dulăule! strigă el. Vin-aici, oricum ți-ar zice ție!

— Nici gând să se sperie de tine – râse Henry.

Bill îl amenință cu mâna și strigă cât îl ținu gura, dar animalul nici gând să se sperie. Singura schimbare pe care o putură observa la el fu un neastâmpăr și mai mare.

Continua să-i privească cu stăruința lacomă a foamei. Cei doi oameni reprezentau carne, iar lui îi era foame, și dacă ar fi cutezat, s-ar fi dus și i-ar fi mâncat.

— Uite ce e, Henry – începu Bill, coborându-și fără să vrea glasul, care se transformă într-o șoaptă din pricina gândurilor ce-l frământau. Avem trei cartușe. Dar e o lovitură sigură. Trag la mare precizie. Ne-a înhățat trei câini și trebuie să terminăm cu ea. Ce zici?

Henry dădu aprobator din cap. Bill trase încetișor pușca de sub legăturile saniei. O ducea tocmai spre umăr, dar nu mai ajunsese până acolo, deoarece, în aceeași clipă, lupoaica sări din drum în desişul de molifți și se făcu nevăzută.

Cei doi se priviră. Henry şuierea prelung și cu înțeles.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta – se muștră Bill, cu glas tare, punând pușca la locul ei.

— Sigur că un lup care știe destule ca să vină printre câini când le dai mâncare știe și ce e o pușcă. Îți spun eu, Henry, asta e de vină de tot necazul nostru. Dacă nu era lupoaica asta, am fi avut acum șase câini în loc de trei. Și-ți mai spun, Henry, că am să pun eu mâna pe ea! E prea vicleană ca s-o împuști la loc deschis. Numai că am s-o pândesc, și să nu-mi mai spui mie Bill dacă n-o dobor.

— Să nu te duci prea departe pentru asta – îl preveni tovarășul său. Dacă sare haita pe tine, cele trei gloanțe nu fac nici cât o ceapă degerată. Animalele astea îs al naibii de flămânde și, o dată asmuțite, s-a zis cu tine, Bill!

În seara aceea își așezară tabăra mai devreme. Trei câini nu puteau trage sania tot atât de repede și tot atâtea ceasuri ca șase câini, și dădeau semne vădite de osteneală, iar oamenii se culcară devreme, după ce Bill avu grijă să lege câinii în așa fel, încât să nu se ajungă cu botul.

Dar lupii deveneau tot mai îndrăzneți, iar oamenii fură treziți din somn de mai multe ori. Se apropiaseră atât de tare de ei, încât câinii fură cuprinși de o spaimă nebună; din când în când era nevoie să se mai ațâțe focul pentru a-i ține pe tâlhari la distanță.

— Am auzit marinari vorbind despre rechini care se țin după vapoare – zise Bill, vârându-se sub pătură după ce avusese grijă să mai arunce lemne pe

foc. Eh, lupii îs rechini de uscat. Își știu ei mai bine treaba decât noi și nu se ațin pe urmele noastre doar de florile mărului. Au să pună ei gheara pe noi. Sigur că au să pună, Henry.

— Pe jumătate au și pus gheara pe tine, dacă vorbești așa, îl rezezi Henry. E pe jumătate snopit în bătaie cel ce spune dinainte că e. Și așa cum vorbești tu, înseamnă că te-au și mâncat pe jumătate.

— Au pus ei gheara pe alții mai ceva ca noi – răspunse Bill.

— Mai tacă-ți gura și nu mai cobii atât, că mă scoți din sărite!

Henry se întoarse pe o parte, supărat, dar se miră că Bill nu e și el la fel de înfuriat. De obicei, Bill nu era așa, se supăra repede când îi spuneai vorbe aspre. Henry căzu pe gânduri și-l obsedă ideea aceasta până ce adormi, când pleoapele i se închiseră. Se gândea mereu în sinea lui: „Desigur că Bill e tare abătut. Măine o să trebuiască să am grijă de el, să-l mai înveselesc”.

Capitolul 3

URLETUL FOAMEI.

Ziua începu cu bine. Nu pierduseră peste noapte nici un câine și cei doi oameni o porniră mai departe la drum, cu sufletul ușor, prin tăcere, beznă și frig. Bill părea că își uitase presimțirile rele din seara trecută, și când pe la amiază câinii răsturnară sania la un hârtop, el se porni pe glume.

Se produse o învălmășeală supărătoare. Sania, prinsă între un trunchi de copac și o stâncă uriașă, rămăsese cu fundul în sus. Pentru a ieși din încurcătură, se văzură nevoiți să deshame câinii. Amândoi erau aplecați peste sanie, încercând s-o întoarcă, când Henry îl zări pe Ureche Tăiată rupând-o la fugă.

— La mine, Ureche Tăiată! strigă el, ridicându-se și uitându-se după câine.

Dar Ureche Tăiată o zbughi, lăsându-și urmele pe zăpadă, iar ceva mai departe, pe pârție, înapoia lor, îl aștepta lupoaica. Când ajunse însă aproape de ea, Ureche Tăiată deveni brusc mai prevăzător. Își încetini mersul, înaintând cu pași mărunți, apoi se opri. O privi cu luare-aminte și cu neîncredere, și totuși plin de dorințe. Părea că lupoaica îi zâmbește, arătându-i colții mai degrabă cu bunăvoință decât cu vrăjmășie. Făcu, jucăușă, câțiva pași spre el, apoi se opri. Ureche Tăiată se apropie de ea, încă neîncrezător și prudent, ținându-și coada în sus, urechile ciulite și capul ridicat.

Se dădu și mai aproape, încercând să ajungă bot în bot, dar ea se dădu înapoi sprintenă și sfioasă. Cum făcea el un pas înainte, ea se retrăgea. Pas cu pas, îl ademeni departe de tovărășia oamenilor, care-i dădea siguranță. Deodată, ca străbătut de o vagă presimțire, Ureche Tăiată aruncă o privire înapoi spre sania răsturnată, spre ceilalți câini din atelaj și spre cei doi oameni care îl strigau.

Orice idee i-ar fi încolțit însă în minte, lupoaica i-o spulbera pe dată înaintând spre el, întinzându-și botul pentru o clipă, retrăgându-se apoi sfioasă de cum începea el să înainteze.

Între timp, Bill își aminti de pușcă. Dar era prinsă sub sania răsturnată și, în vreme ce Henry îl ajuta să întoarcă încărcătura, Ureche Tăiată și lupoaica ajunseseră prea aproape unul de altul și prea departe de ei ca să poată risca un glonț.

Când Ureche Tăiată își dădu seama de greșeală, era prea târziu. Înainte de a pricepe care este cauza, cei doi îl văzură întorcându-se și luând-o la fugă înapoi spre ei. După aceea zăriră o duzină de lupi jigăriți și cenușii care goneau prin zăpadă, venind de-a curmezișul părții, ca să-i taie retragerea. Pe dată pieriră și sfiala și voia bună a lupoaicei. Scoțând un urlet, ea se năpusti asupra lui Ureche Tăiată, care o împinse cu umărul, dar cum retragerea îi era tăiată și mai dorea încă să ajungă la sanie, își schimbă drumul, încercând să facă un ocol. Apăreau tot mai mulți lupi, care se alăturau urmării. Lupoaica se ținea după el la distanță doar de un salt și-l urmărea de una singură.

— Unde te duci? îl întrebă Henry pe tovarășul său, apucându-l de braț. Bill îl dădu la o parte.

— Nu mai pot să îndur asta – zise el. Dacă o să le vin de hac, n-o să ne mai înhațe nici un câine.

Cu arma în mână, el se înfundă în desișul care străjuia pârția. Era limpede ce avea de gând să facă. Luând sania ca centru al cercului pe care îl descria Ureche Tăiată, Bill plănuia să taie acest cerc într-un punct, înaintea următorilor. Cu pușca în mână, în plină zi, Bill ar fi fost în stare să vâre lupilor spaima în oase și să-și salveze câinele.

— Hei, Bill! îi strigă Henry din urmă. Bagă de seamă! Dacă nu merge, las-o baltă!

Henry se așeză pe sanie, urmărindu-l cu privirea. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut. Pe Bill îl pierduse din vedere, îl zărea însă în răstimpuri pe Ureche Tăiată, apărând și dispărând prin desișuri și printre molifți. Henry găsea că situația e deznădăjduită. Câinele își dădea bine seama de primejdie, dar continua să fugă, descriind un cerc tot mai larg, în timp ce haita de lupi alerga înlăuntrul acestui cerc, descriind altul mai mic. Era zadarnic să-ți închipui că Ureche Tăiată ar fi putut depăși următorii atât de mult, încât să taie cercul pe care îl descria lupii, înaintea acestora, și să ajungă la sanie.

Cele două cercuri se apropiau cu repeziciune.

Henry știa că undeva, prin zăpezile acelea, într-un loc pe care desișurile și arborii îl ascundeau, haita, Ureche Tăiată și Bill erau pe punctul de a se întâlni. Totul se petrecu prea repede, cu mult mai repede decât se așteptase. Auzi o împușcătură, și alte două, trase una după alta, și înțelese că Bill și-a terminat muniția. Auzi apoi larmă multă, urlete și chelălăieli. Recunoscui urletul de durere și de spaimă al lui Ureche Tăiată și auzi un urlet de lup, un urlet de animal rănit. Și aceasta a fost totul. Urletele se curmară. Schelălăitul se stinse în depărtare. Liniștea se așternu din nou peste ținutul însingurat.

Henry rămase mult timp așezat pe sanie. Nu mai simțea nevoia să se ducă să vadă ce s-a întâmplat; știa și așa, ca și cum totul s-ar fi petrecut sub ochii lui. La un moment dat se ridică brusc și apucă repede securea de sub

legături. Dar căzu din nou pe gânduri și rămase așa vreme îndelungată, în timp ce câinii – mai rămăseseră doar doi – se ghemuiau tremurând la picioarele lui.

În cele din urmă se ridică în silă de pe sanie, lipsit de orice vlagă, și începu să înhame câinii. Își trecu o funie peste umăr și se inhămă alături de ei. Nu izbuti să ajungă prea departe. La prima umbră a întunericului se grăbi să așeze tabăra, având grijă să adune cât mai multe lemne de foc. Dădu de mâncare câinilor. Își pregăti și lui cina, apoi își așternu culcușul în apropierea focului.

Nu avu însă parte să se bucure de somn. Nu apucase să închidă ochii, că lupii se apropiară atât de mult, încât nu se mai putea simți în siguranță. Ca să-i vadă, nu trebuia să mai facă nici o efortare. Erau strânși în jurul lui și al focului, formând un cerc îngust, iar la lumina flăcărilor îi vedea fără greutate stând, care întinși pe jos, care în picioare, care târându-se înainte pe burtă sau dând târcoale; unii chiar dormeau. Ici și colo putea să deslușească câte unul încovrigat în zăpadă, ca un câine, bucurându-se de somnul care lui nu-i era hărăzit.

Întreținu foc strașnic, pentru că știa că numai el stătea între carnea trupului său și colții lor flămânzi. Cei doi câini se lipiseră de el, de o parte și de alta a lui, căutând apărare, urlând, chelălăind, și mârâind cu disperare ori de câte ori vreun lup se apropia mai mult ca de obicei. În astfel de clipe, când câinii începeau să mârâie, întregul cerc era cuprins de agitație și lupii veneau până la picioarele lor, încercând să înainteze și formând un cor de urlete și gemete lacome. Apoi cercul se culca din nou și, ici-colo, câte un lup reîncepea să picotească.

Dar cercul avea tendința de a se strânge mereu în jurul lui. Pas cu pas, centimetru cu centimetru, un lup târându-se ici, altul – dincolo, cercul se strângea, până ce fiarele ajungeau la un salt de el. Atunci Henry lua din foc cioturi aprinse și azvârlea cu ele în haită. Urmarea era întotdeauna o retragere grăbită, însoțită de urlete furioase și de mârâituri speriate ori de câte ori câte un ciot bine țintit nimerea și pârlea blana vreunei fiare prea cutezătoare.

Zorile îl găsiră cu privirea rătăcită, frânt de oboseală, cu ochii holbați de nesomn. Își găti micul dejun încă pe întuneric și la nouă, când o dată cu lumina zilei haita de lupi se retrase, începu să-și pună în aplicare planul pe care și-l făurise în nesfârșitele ore ale nopții. Tăie câțiva brazi tineri, îi așeză în cruce și construi o schelă, legând-o sus de trunchiurile arborilor. Folosi legăturile saniei drept frânghie de tras și, cu ajutorul câinilor, sui sicriul pe schelă.

— Pe Bill l-au mâncat și poate că or să mă mănânce și pe mine, dar de tine e sigur că nu se vor atinge, tinere – spuse el, adresându-se trupului neînsuflețit din mormântul cocoțat în copac.

Apoi o porni la drum, alături de sania care, ușoară, sălta în urma celor doi câini ce se arătau foarte ascultători; știau și ei la fel de bine că, dacă ajung la Fortul Mc. Gurry, sunt în siguranță. Acum lupii îi urmăreau și mai fățiș; mergeau calm în urma lor, înșirându-se de o parte și de alta, cu limbile lor roșii

atârând; pe sub piele li se vedeau coastele ce unduiau la fiecare mișcare. Erau foarte slabi, păreau niște saci de piele întinși pe o ramă de oase, cu niște coarde drept mușchi – atât de slabi, încât era de mirare că se mai țin pe picioare și nu se prăbușesc de-a dreptul în zăpadă.

Nu cuteză să mai meargă până la căderea nopții. La amiază, soarele nu numai că încinse orizontul spre sud, dar partea de sus a cercului său, palidă și aurie, apăru deasupra orizontului. Henry luă aceasta drept un semn bun. Ziua creștea. Se întorcea soarele. Dar cum se stinse mângâierea luminii, el își așeză tabăra. Mai rămâneau câteva ceasuri de lumină cenușie până la asfințitul întunecat, pe care Henry le folosi ca să-și facă o provizie zdravănă de lemne de foc.

O dată cu noaptea veni și groaza. Nu numai că lupii, lihniți, deveniră și mai îndrăzneți, dar începu să se facă simțită și lipsa de odihnă. Ațipi fără voie, ghemuindu-se lângă foc, cu păturile pe umeri și cu securea între picioare. De o parte și de alta, cei doi câini se înghesuiau în el. Deodată se trezi și văzu în fața lui, la câțiva pași, un lup mare, cenușiu, unul din cei mai mari din haită. Și în timp ce-l privea, fiara se întinse tacticoasă, ca un câine leneș, căscându-i drept în față, cu o privire posesivă, ca și cum într-adevăr n-ar fi fost decât o mâncare pe care o lăsase pe mai târziu, dar pe care curând avea s-o înfulece.

Întreaga haită arăta aceeași siguranță. Numără chiar vreo douăzeci de lupi, care îl priveau flămânzi sau dormeau liniștiți în zăpadă. Îi aminteau de niște copii strânși în jurul unei mese, așteptând doar să li se dea voie să mănânce, și el era mâncarea! Se întreba cum și când va începe ospașul.

Pe când îngrămădea lemne pe foc, își descoperi o admirație pentru propriul său trup, o admirație pe care n-o mai simțise nicicând; își urmări mușchii în mișcare și privi cu interes mecanismul ingenios al degetelor. Își îndoi degetele încet, de mai multe ori, la lumina focului, mai întâi unul câte unul, apoi toate deodată, întinzându-le sau mișcându-le repede, ca pentru a apuca ceva. Studie conformația unghiilor și se ciupi tare de vârful degetelor, apoi încet, măsurând durata senzației nervoase. Îl fascină acest lucru și deodată începu să-și prețuiască propria carne, atât de minunat alcătuită. Aruncă o privire plină de teamă spre cercul de lupi care îl înconjura, așteptându-l, și îi fulgeră prin minte că minunatul lui trup, carnea aceasta vie, nu era decât vânat, prada unor animale hrăpărețe, care trebuia să fie sfâșiată cu colții lor flămânzi, să le slujească să-și țină zilele, așa cum de atâtea ori, elanul sau iepurele servesc acestui scop.

Se trezi dintr-o ațipeală pe jumătate coșmar și zări în fața lui pe lupoaica cea roșcată. Ședea în zăpadă, la nu mai mult de șase picioare de el, privindu-l lacomă. Cei doi câini schelălăiau și mârâiau la picioarele lui, dar ea nu le dădea nici o atenție. Îl fixa pe om, și o bună bucată de vreme îi întoarse și el privirile. În ochii ei nu era nimic amenințător, ci doar o mare încordare; omul știa însă că această încordare răspundea unei foame tot atât de mari. Pentru ea, omul acesta era hrana și, văzându-l, i se trezise senzația gustativă. Gura i se

deschise, începură să-i curgă bale și se linse pe bot cu plăcere la gândul ospățului ce va urma.

Îl trecu un fior de spaimă. Luă repede un ciot aprins să-l zvârle în lupoaică. Dar abia îl atinse și, înainte ca degetele să i se fi încleștat pe proiectil, lupoaica făcu un salt înapoi, punându-se la adăpost; omul își dădu seama că era obișnuită să se arunce cu lucruri în ea. Sărise înapoi, mârâind și arătându-și colții albi până la rădăcină; apoi, încordarea îi dispăru făcând loc unei ferocități carnivore care-l cutremură de spaimă. Privi la mâna în care avea ciotul aprins, remarcând delicata ingeniozitate a degetelor care îl țineau, cum se deprindeau ele cu toate asperitățile de pe suprafața acestuia, încolăcindu-se deasupra, dedesubtul și în jurul lemnului aspru, pe când degetul mic, fiind prea aproape de partea care ardea, simțind durerea, se retrăsese automat de lângă căldura vătămătoare către un loc mai rece; și în aceeași clipă i se păru că vede aceste degete, simțitoare și delicate, sfârtecate de colții albi ai lupoacei. Niciodată nu-și iubise trupul atât de mult ca acum când existența lui era atât de nesigură.

Cât a fost noaptea de lungă, n-a făcut altceva decât să alunge haita flămândă, aruncând în ea cu cioturi aprinse. Ori de câte ori îl fura somnul, câinii îl trezeau cu chelălăielile și mârâiturile lor. În sfârșit se făcu ziuă, dar pentru prima dată lumina ei nu izbuti să-i mai împrăstie pe lupi. În zadar îi aștepta omul să plece. Rămaseră pe loc, înconjurându-l și pe el, și focul și arătând o aroganță posesivă care îi zdruncină curajul dobândit o dată cu ivirea zorilor.

Făcu o încercare desperată să pornească la drum. În clipa în care părăsi pavăza focului, cel mai îndrăzneț dintre lupi se năpusti spre el, dar saltul fusese prea scurt. Scăpă sărind înapoi, în timp ce fălcile lupului clămpăniră la numai un lat de palmă de șoldul lui. Restul haitei se ridicase, năpustindu-se asupra lui. Trebui să arunce cu ciotul aprins în dreapta și în stânga pentru a-i putea alunga la o distanță respectabilă.

Nici în plină zi nu mai îndrăzni să părăsească focul pentru a tăia alte lemne. La douăzeci de pași de el se înălța un molift uscat. Își petrecu jumătate din zi pentru a-și întinde focul până la copac, ținând neconținut o jumătate de duzină de cioturi aprinse, gata să le arunce în dușmani. O dată ajuns la copac, cercetă pădurea din jur pentru a-l doborî în direcția spre care se găsea mai mult lemn de foc.

Noaptea se scurse ca și cea dinainte, cu deosebire că nevoia de somn îl copleșea. Mârâitul câinilor nu mai avea nici un efect. De altfel, mârâiau tot timpul, iar simțurile sale amorțite și adormite nu mai înregistrau vreo schimbare de tonalitate sau de intensitate. Tresări din somn. Lupoaica era la mai puțin de un metru de el. Cu un gest mecanic luă un ciot aprins, pe care i-l vârî în gura deschisă, fără să-l lase din mână. Lupoaica sări cât colo gemând de durere și, în timp ce el se desfăta cu mirosul de carne și păr ars, o văzu la vreo duzină de picioare, scuturând din cap și urlând mânioasă.

De astă dată, înainte de a ațipi din nou, își legă de mâna dreaptă un ciot de pin aprins. Abia închise ochii câteva clipe, când flacăra care-i ardea carnea îl trezi. Ceasuri de-a rândul făcu la fel. Ori de câte ori era trezit în felul acesta, gonea lupii cu cioturi aprinse, ațâța focul și își potrivea din nou ciotul de pin în mână. Totul merse strună, numai o dată se întâmplă să-și lege slab ciotul de pin. De cum i se închiseră ochii, ciotul i se desprinsese din mână.

Începu să viseze. Se făcea că e la Fortul Mc. Gurry. Era cald și bine și juca o partidă de cărți cu agentul comercial. Se mai făcea că fortul era asediat de lupi, care urlau chiar în fața porților și, din vreme în vreme, el și agentul se opreau din joc ca să asculte și să râdă de strădania zadarnică a lupilor de a pătrunde înăuntru. După aceea – ce vis ciudat, se auzi un trosnet. Ușa fu izbită în lături și văzu lupii năvălind în salonul cel mare al fortului. Se repezeau chiar spre el și spre agent. O dată cu deschiderea bruscă a ușii, larma stârnită de urletele lor crescuse înspăimântător. Urletele acestea îl obsedau acum. Încetul cu încetul, visul se prefăcu în altceva – nu-și mai dădu seama în ce anume; dar în toate aceste întâmplări îl urmăreau stăruitor urletele.

Atunci se trezi și-și dădu seama că urletele erau adevărate, în jurul lui era un vacarm de mârâituri și chelălăieli. Lupii îi dădeau târcoale, erau cu toții în jurul lui și peste el. Colții unuia din ei se înfipseseră în braț. Instinctiv, sări în foc. Pe când sărea, simți tăișul colților care îi sfâșiau carnea de la picior. Apoi începu o luptă cu cioturi aprinse. Mănușile lui groase îi apărară mâinile un timp și el scoase cărbunii cu palmele, ca o lopată, împrôșcându-i în toate direcțiile până ce focul începu să semene cu un vulcan.

Dar aceasta nu putea să țină prea mult. Fața i se bășică de dogoare, sprâncenele și genele îi fură pârlite, iar picioarele nu mai puteau îndura arsura. Sări la marginea focului, ținând în fiecare mână câte un ciot aprins. Lupii fuseseră alungați. De jur împrejur, pe locurile unde căzuseră tăciunii aprinși, zăpada sfârâia și, în fiecare clipă, câte un lup care da înapoi vestea printr-un salt și un urlat sălbatic că labele lui nimeriseră peste un tăciune.

După ce aruncă cioturi aprinse în dușmanii mai din apropiere, omul își lăsă în zăpadă mănușile pârlite și tropăi pe loc ca să-și răcorească picioarele. Cei doi câini lipseau și el își dădu bine seama că nu fuseseră decât primul fel de mâncare la ospățul prelungit care începuse acum câteva zile cu Grăsanul și care, după toate aparențele, avea să se termine cu el, într-una din zilele următoare.

„N-ați pus gheara pe mine!” strigă el, ridicând sălbatic pumnul spre jivinele lihnite; la auzul glasului, întregul cerc începu să se agite, se auziră mârâituri din toate părțile, iar lupoaica se târi prin zăpadă până aproape de el, fixându-l cu lăcomie.

Începu să-și pună în aplicare un nou plan ce-i încolțise în minte. Lărgi focul într-un cerc mare și se ghemui la mijloc, pe așternut, ca să-l ferească de zăpada care se topea. Când dispăru în spatele adăpostului de flăcări, întreaga haită se apropie curioasă până la marginea rugului, ca să vadă ce se întâmplase cu el. Până acum nu se putuseră apropia de foc, și iată că de astă

dată se așezară într-un cerc strâns, așa cum obișnuiesc să se așeze câinii, clipind, căscând sau dezmoțindu-și la căldura neobișnuită trupurile jigărite. Se așeză apoi și lupoaica și, ridicându-și botul spre o stea, începu să urle. Unul câte unul, lupii i se alăturară, până ce întreaga haită, așezată pe zăpadă cu boturile ridicate spre cer, își începu urletul foamei.

Veniră zorile și lumina zilei. Focul se mai molcomise. Provizia de lemne era pe sfârșite și trebuia adusă alta. Omul încercă să iasă din cercul de flăcări, dar lupii se năpustiră asupra lui. Cioturile aprinse îi făcură să sară în lături, dar nu înapoi. Încercă în zadar să-i împrăștie. Tocmai când renunțase, făcând un salt înapoi în cercul de foc, un lup sări la el, fără să-l ajungă însă, și se trezi cu toate cele patru labe pe jeratic. Se porni pe un urlet de spaimă și se târi înapoi în zăpadă să-și răcorească labele.

Omul se așeză pe pătură, ghemuindu-se, cu trupul aplecat înainte. Umerii care îi atârnavă greu și capul sprijinit pe genunchi arătau că renunțase la luptă. În răstimpuri își mai ridica ochii, ca să vadă cum se stinge focul. Cercul de flăcări și cărbuni se întrerupea din loc în loc, lăsând goluri. Spărturile acestea creșteau, iar spațiile dintre ele se micșorau.

„Acum cred că puteți pune gheara pe mine în orice clipă, îngână el. Fie ce-o fi, eu mă culc”.

Deodată se trezi, și într-o spărtură a cercului, exact în fața lui, o văzu pe lupoaică fixându-l cu privirea.

Se trezi din nou, puțin mai târziu, deși lui i se păru că trecuseră ceasuri întregi. Se petrecuse o schimbare ciudată, atât de ciudată, încât se trezi de-a binelea. Se întâmplase ceva. La început nu-și putu da seama ce anume, apoi pricepu totul. Lupii plecaseră. Numai zăpada călcată în picioare mai arăta cât de strâns îl înghesuiseră. Somnul îl năpădise din nou, copleșindu-l, iar capul i se lăsase pe genunchi, când deodată tresări și se trezi.

Se auzeau strigăte de oameni, hârșăit de sănii, trosnet de hamuri și schelălăitul nerăbdător al câinilor ce trăgeau încordați. Patru sănii se îndreptau dinspre albia râului spre tabăra dintre arbori. Șase oameni stăteau în jurul celui ghemuit în mijlocul cercului de foc care abia mai pălpâia, scuturându-l și încercând să-l trezească. El îi privi ca beat și mormăi ceva într-o limbă ciudată, somnoroasă:

— Lupoaica roșie... a venit cu câinii la vremea mesei... a mâncat din hrana câinilor... Apoi i-a mâncat pe câini... și după asta l-a mâncat pe Bill.

— Unde-i lord Alfred? îi răcni unul din ei la ureche, scuturându-l cu putere.

Omul dădu încet din cap:

— Nu, nu l-a mâncat lupoaica... e cocoțat într-un copac, la ultima tabără.

— Mort, strigă celălalt.

— Și într-o ladă – răspunse Henry. Își smuci cu putere umărul din strânsoarea celui care îl întrebase. Ei, dă-mi pace... Îs frânt de oboseală... noapte bună.

Ochii clipiră și se închiseră. Bărbia îi căzu în piept. Și chiar în clipa în care îl lăsau pe pământ, se porni să sforăie.

Dar se mai auzea și un alt zgomot. Era urletul slab și îndepărtat al haitei de lupi înfometate, care luase urma altei cărni decât aceea a omului care tocmai le scăpase.

PARTEA a II-a.

Capitolul 1

BĂTĂLIA COLȚILOR.

Lupoanca auzi cea dintâi larma glasurilor omenești și lătratul câinilor de ham și tot ea sări prima de lângă omul înghesuit în cercul lui de flăcări ce stăteau să se stingă. Haita nu se arăta dispusă să renunțe la vânatul pe care-l încolțise și șovăi câteva clipe pentru a se asigura că într-adevăr se auzea larmă, apoi o porni pe urmele lupoancei.

În fruntea haitei gonea un lup mare, cenușiu, unul din cei câțiva conducători. El îndruma haita pe urmele lupoancei și tot el mârâia amenințător la cei mai tineri membri ai haitei, sau le arăta colții când cei mai ambițioși încercau să-l întrecă. De asemenea, tot el iuțea pasul când o vedea pe lupoaică mergând agale prin zăpadă.

Lupoanca veni lângă el, ca și cum acolo i-ar fi fost locul, și luă și ea pasul haitei. Lupul nu mârâia la ea și nici nu-și arăta colții când se întâmpla să-l întrecă cu câte un salt. Dimpotrivă, părea binevoitor cu ea – chiar prea binevoitor ca să-i poată fi pe plac acesteia, deoarece el se arăta dispus să gonească alături de ea, și când se apropia prea tare, lupoanca mârâia și-și arăta colții. La nevoie nu se dădea în lături să-și înfigă colții adânc în umerii lui. În asemenea împrejurări, el nu se supăra deloc. Se mulțumea să sară în lături și alerga drept înainte, făcând câteva salturi stângace, și în felul lui de a se purta părea un mire de la țară care se fâstăcise.

Acesta era singurul lui necaz în conducerea haitei, dar lupoanca avea alte griji. De cealaltă parte gonea un lup bătrân și tare jigărit, încărunțit și plin de semne rămase din nenumăratele lui lupte. Cum n-avea decât un singur ochi – pe cel stâng – se ținea tot timpul de-a dreapta ei. Îi făcea și el curte, întorcându-se spre ea până ce botul lui, plin de cicatrice, îi atingea trupul, umărul sau grumazul. Lupoanca însă îi respingea și lui atențiile, folosindu-și colții, iar când se nimerea ca amândoi să-și arate atențiile dintr-o dată, era atât de brutal înghiontită, încât la repezeală trebuia să muște în dreapta și în stânga, ca să-i respingă pe cei doi îndrăgostiți, menținându-se în același timp în fruntea haitei și adulmecând mai departe drumul. În asemenea împrejurări, tovarășii ei își arătau colții, mârâind unul la altul amenințător. S-ar fi putut bate, dar și curtea pe care i-o făceau, și rivalitatea stărnită de prezența ei rămâneau acum mai prejos de foamea tot mai aprigă care pusese stăpânire pe haită.

Ori de câte ori era respins, lupul cel bătrân se dădea pe dată în lături, ferindu-se de obiectul dorinței sale, care era înzestrat cu colți ascuțiți, și se izbea de un lup tânăr, de trei ani, care gonea în dreapta lui, adică pe partea pe

care el nu vedea. Lupul cel tânăr crescuse cât unul matur și, dacă ținem seama de starea de slăbiciune și de înfometare a haitei, forța și curajul lui erau puțin obișnuite. Deși tânăr, gonea totuși cu capul în dreptul umărului lupului mai bătrân și chior. Când cuteza să alerge în rând cu el (lucru ce se întâmpla rar), un mârâit și o mușcătură îl dădea înapoi, în dreptul umărului. Uneori, totuși, se furișa încet și prudent între conducătorul cel bătrân și lupoaică. Lucrul acesta era privit cu dușmănie de doi sau chiar de trei lupi. Când lupoaică începea să mârâie nemulțumită, conducătorul cel bătrân sărea asupra lupului de trei ani, rostogolindu-se cu el. Uneori ajungea și lupoaică să se rostogolească cu el, ba chiar și șeful cel tânăr din stânga ei.

Atunci, înfruntat de trei șiruri de colți sălbatici, lupul cel tânăr se oprea degrabă, se dădea înapoi și se așeza pe picioarele dindărăt, ținându-și pe cele dinainte țepene, botul amenințător și coama zbârlită. Învălmășeala din frunte a haitei care gonea stârnea întotdeauna agitație și în coada haitei. Lupii care veneau din urmă dădeau peste lupul cel tânăr și-și arătau nemulțumirea mușcându-l de picioarele dinapoi și de coaste. Toată vina o purta doar el, pentru că întotdeauna lipsa de hrană și nervii sunt tovarăși nelipsiți; dar cu încrederea nemărginită a tinereții, el repeta mereu manevra, cu încăpățănare, deși niciodată nu izbutea să iasă decât înfrânt.

Dacă ar fi existat hrană, dragostea și lupta ar fi distrus haita. Dar situația haitei era acum disperată. Lihnită după o foame atât de îndelungată, ea gonea mai încet ca de obicei. În urmă șchiopătau cei mai slabi, cei foarte tineri și cei foarte bătrâni. În frunte mergeau cei mai puternici. Dar toți laolaltă arătau mai degrabă a schelete decât a lupi în lege. Totuși, în afară de cei ce șchiopătau, mersul celorlalți nu trăda vreun efort sau oboseală. Mușchii lor fibroși păreau un izvor nesecat de energie. După fiecare contracție ca de oțel a unui mușchi, urma alta, și alta, și încă una, la nesfârșit.

Goniră multe mile în acea zi. Mai goniră și toată noaptea. Ziua următoare îi găsi tot gonind. Goneau printr-o lume înghețată și moartă. Nu era nici o urmă de viață. Prin nesfârșita încremenire, doar ei se mișcau, doar ei trăiau și căutau alte viețuitoare pe care să le sfășie și să continue să trăiască.

Trecură povârnișuri scunde și traversară o duzină de râulețe dintr-un ținut de șes, până ce strădania să le fie răsplătită. Dădură peste elani. Zăriră mai întâi un mascul mare. Acesta însemna carne și viață, și nici nu era străjuit de vreun foc misterios și nici de proiectile zburătoare de flăcări. Copitele late și coarnele răsfirate le mai cunoscuseră ei, și de aceea părăsiră obișnuita lor răbdare și prevedere. Lupta fu scurtă și sălbatică. Elanul cel mare fu încolțit din toate părțile. Lupii cădeau spintecați sau se prăvăleau cu țeasta crăpată de loviturile dibace pe care animalul le dădea cu copitele lui mari. Îi zdrobea și-i sfârâma cu coarnele lui uriașe. Îi strivea cu picioarele în zăpadă, sub el, în tăvăleala luptei. Dar era condamnat dinainte și se prăbuși cu lupoaică deasupra lui, sfărtecându-i sălbatică gâtlejul, și cu alți colți înfipti în tot trupul, sfâșiindu-l de viu, înainte ca ultima efort să fi încetat, înainte să fi fost ucis.

Era hrană din belșug. Elanul avea peste opt sute de pfunzi6 – câte douăzeci de pfunzi de carne, pentru fiecare din cei peste patruzeci de lupi din haită. Dar tot așa cum puteau posti uimitor de mult, lupii puteau înghiți cantități uriașe; curând, doar câteva oase împrăștiate ici și colo erau tot ce mai rămăsese din superbul animal viu, care, cu câteva ceasuri înainte înfruntase haita.

Acum se puteau odihni și dormi în voie. Cu stomacurile pline, lupii mai tineri începură să se hârjonească și hărțuiala lor ținu câteva zile, până ce haita se destramă. Foamea trecuse. Lupii se aflau acum în patria vânatului, dar, deși vânau încă în haită, erau mai prevăzători, și din mica turmă de elani pe care o întâlneau în drum sfâșiară doar elani bătrâni și betegi sau femele greoaie.

Veni o zi în această țară a belșugului, în care haita de lupi se împărți în două, luând-o fiecare în altă direcție. Lupoaica, cu șeful cel tânăr – în stânga, și cu chiorul mai bătrân – în dreapta, își urmară ceata în josul fluviului Mackenzie, pe care-l trecură intrând în regiunea lacurilor de la răsărit. Zi de zi, aceste resturi ale haitei se micșorau. Doi câte doi, mascul și femelă, lupii dezertau. Uneori, câte un mascul singuratic era alungat de colții ascuțiți ai rivalilor săi. În cele din urmă rămaseră doar patru: lupoaica, șeful cel tânăr, chiorul și lupul cel ambițios, în vârstă de trei ani.

În timpul din urmă, lupoaica devenise tot mai sălbatică. Toți cei trei pretendenți purtau urmele colților ei. Totuși nu-i răspundeau niciodată la fel, nu se apărau împotriva ei. La cele mai sălbatice mușcături ale ei își întorceau grumazul și, dând din coadă sau făcând pași mărunți, încercau să-i potolească mânia. Dar dacă erau blânzi cu ea, unul față de celălalt se purtau cu cruzime. Cel de trei ani devenise prea ambițios în sălbăcia lui. Îl înhață pe cel mai bătrân de partea unde se afla ochiul cu care acesta nu vedea și-i sfâșie urechea, fâșii, fâșii. Deși cel bătrân și cărunț era chior, în lupta împotriva tinereții și vigoarei celui alt folosi înțelepciunea anilor îndelungați de experiență.

Ochiul lipsă și botul lui plin de cicatrice stăteau mărturie a aprigei experiențe pe care o agonisise. Supraviețuise prea multor lupte ca să zăbovească acum o clipă, neștiind ce are de făcut.

Lupta începu cinstit, dar nu se termină tot astfel. Nu se știe care ar fi fost sfârșitul, dacă cel de-al treilea lup n-ar fi luat partea celui bătrân; împreună cu șeful cel bătrân și șeful cel tânăr, îl atacă pe ambițiosul în vârstă de trei ani, hotărâți să-l ucidă. Era prins din amândouă părțile între colții nemiloși ai tovarășilor săi de odinioară. Uitate erau zilele când vânașeră împreună, uitat era vânatul pe care-l răpuseră împreună, foamea pe care o înduraseră. Toate acestea erau de domeniul trecutului. Acum se punea problema dragostei – dintotdeauna mai cumplită și mai crudă decât goana după hrană.

Și în acest timp, lupoaica – pricină a tot ce se petrecea, ședea mulțumită și urmărea lupta. Ba chiar îi făcea plăcere. Era vremea ei – și asta nu i se întâmpla prea des – era vremea când coamele se zbârleau și colțul lovea alt colț sau sfâșia carnea care ceda, și toate acestea pentru a o cuceri pe ea.

Și în această luptă pentru dragoste, cel de trei ani, care era la prima lui aventură, își dădu viața. Cei doi rivali străjuiau acum trupul celui ucis. Se uitau la lupoaică, care ședea în zăpadă rânjind. Dar lupul cel bătrân era înțelept, foarte înțelept, în dragoste ca și în luptă. Șeful cel tânăr își întoarse capul ca să-și lingă o rană de pe grumaz. Îndoitura grumazului său era întoarsă spre rival. Cu singurul lui ochi, lupul cel bătrân observă prilejul. Se repezi cu iuțeală și-și înfipse colții. Îi făcu o rană lungă, sfâșiind carnea și intrând adânc cu colții. În drumul lor, colții plesniseră vâna mare de la gât. Apoi sari într-o parte.

Șeful cel tânăr scoase un urlet groaznic, dar urletul i se opri la jumătate, într-o tuse sâcâitoare. Sângerând și tușind aproape răpus, el se năpusti asupra celui bătrân și începu lupta, în timp ce viața i se scurgea din trup, picioarele îi slăbeau, ochii i se împăienjneau, iar salturile îi deveneau din ce în ce mai scurte.

În tot acest timp, lupoaica ședea și rânjea. Lupta îi trezea o bucurie nelămurită, pentru că așa e dragostea în wild, o tragedie a sexului, a naturii, dar care e tragedie doar pentru cei ce pier. Pentru cei ce supraviețuiesc nu e tragedie, ci împlinire și dorință.

Când șeful cel tânăr rămase țeapăn în zăpadă, chiorul păși mândru peste trupul lui, îndreptându-se spre lupoaică. În ținuta lui era un amestec de triumf și prevedere. Era foarte sigur că era respins și rămase mirat când ea nu-i arătă mânia colții. Pentru prima oară îl primea cu bunăvoință. Își frecă botul de-al lui mirosindu-l și chiar consimți să sară în juru-i, să zburde și să se joace cu el cum s-ar fi jucat cu niște pui. Și el, cu toți anii lui cărunți și cu experiența lui plină de înțelepciune, se purta tot ca un pui și chiar ceva mai smintit.

Uitați erau rivalii înfrânți și povestea de dragoste scrisă cu roșu pe zăpadă. Uitați, afară de o singură clipă, când chiorul se opri să-și lingă rănile ce se uscau. Atunci, buzele i se schimonosiră într-un mârâit, iar părul de pe ceafă și de pe grumaz i se ridică fără voie, pe când se încorda să sară, cu ghearele înfipse spasmodic în zăpadă pentru a se ține mai bine. Dar totul fu uitat în clipa următoare, când sări pe urma lupoaicei care gonia sfioasă prin păduri.

Apoi goniră unul lângă altul, ca doi buni prieteni care au ajuns la o înțelegere. Zilele treceau și viața lor era acum nedespărțită: vânau, ucideau și mâncau prada împreună. După un timp, lupoaica începu să dea semne de neliniște. Părea că e în căutarea unui lucru pe care nu-l putea găsi. Gropile de sub arborii doborâți păreau s-o atragă și adulmea îndelung printre crăpăturile mai mari din stâncă, pline cu omăt, și prin vâgăunile de pe povârnișurile care atârnavă deasupra capului. Pe chiorul cel bătrân toate acestea nu-l interesau, dar o însoțea cu bunăvoință în căutările ei, și când cercetările prin anumite locuri se prelungeau mai mult ca de obicei, el se culca și aștepta până ce ea era gata s-o pornească din nou la drum.

Nu se opriră niciunde, ci străbătură ținutul de-a curmezișul, până ajunseră din nou la fluviul Mackenzie; o luară apoi încet în lungul lui,

părăsindu-l adesea în goană după vânat, pentru a merge pe lângă apele mici care se vărsau în el, dar de fiecare dată se întorceau pe malul fluviului. Uneori dădeau peste alți lupi, de obicei perechi; dar nici unii, nici ceilalți nu păreau încântați de cunoștință, nu se arătau bucuroși de întâlnire sau dornici să înjghebeze din nou o haită. De câteva ori întâlneau lupi singuratici. Erau întotdeauna masculi care voiau cu orice preț să se alătore chiorului și tovarășei lui. Treaba asta îl supăra pe bătrân, și când ea mergea umăr la umăr cu el, zbârlindu-se și rânjindu-și colții, singuraticii pretendenți o luau la sănătoasa, urmându-și calea.

Într-o noapte cu lună, pe când străbăteau codrul adormit, chiorul se opri brusc. Ridică botul în sus, coada îi înțepeni, iar nările i se dilată adulmecând aerul. Rămase cu un picior în aer, ca un câine. Nu deslușea încă ce este și continua să adulmece văzduhul, încercând să perceapă vestea pe care i-o aducea. Lupoanca se mulțumi să adulmece o dată, nepăsătoare, apoi o porni mai departe, ca să-l liniștească. Deși o urmă, bătrânul lup era șovăielnic și nu se putea stăpâni să nu se oprească în răstimpuri pentru a cerceta mai atent primejdia.

Lupoanca se târi cu grijă la marginea unui luminiș mare din inima pădurii. Rămase un timp singură. Târându-se și furișându-se, cu toate simțurile încordate, neîncrezător până în vârful fiecărui firicel de păr, chiorul i se alătură totuși. Stătură unul lângă altul pândind, ascultând și adulmecând.

Le ajunsese la urechi larmă mare și încăierare de câini, strigătele înfundate ale oamenilor, glasurile mai ascuțite ale femeilor care se ciorovăiau și deodată auziră un țipăt strident de copil. Nu se putea zări nimic altceva decât niște mari adăposturi făcute din piele, văpăile focului – întrerupte uneori de trupurile ce treceau prin fața lor – precum și fumul ce se înălța agale în văzduhul încremenit. Dar miile de mirosuri ale taberei de indieni le mângâiau nările, povestindu-le lucruri pe care chiorul nu le pricepea defel, dar pe care lupoanca le cunoștea în cele mai mici amănunte.

Lupoanca simți o tulburare ciudată; adulmece mereu, mereu, cu o plăcere tot mai mare. Chiorul deveni bănuitor, își trădă teama și încercă să plece. Ea se întoarse și-i atinse ceafa cu botul ca să-l liniștească, apoi își aruncă iarăși privirea spre tabără. Pe chipul ei se citea o nouă încordare, dar nu era încordarea foamei. Fremăta de un dor care o împingea înainte, mai aproape de foc, ca să se ciorovăiască cu câinii și să se tragă de o parte, să se ferească de picioarele oamenilor.

Plin de neastâmpăr, chiorul se dădu aproape; neliniștea puse din nou stăpânire pe lupoaică, care simți iarăși nevoia apăsătoare de a găsi ceea ce căuta. Se întoarse și o luă înapoi prin pădure, spre marea ușurare a chiorului, care porni înainte până ce o ajunsese și se pierdură în spatele copacilor.

Și cum alunecau ei în liniște, ca două umbre, în lumina lunii, dădură peste o potecă bătută. Cele două boturi se lăsară spre urmele de labe de pe zăpadă. Erau foarte proaspete. Chiorul o luă înainte cu băgare de seamă, urmat de lupoaică. Pernițele late ale labelor lor se lățiseră și mai mult și, în

contact cu zăpada, păreau de catifea. Chiorul zări o slabă mișcare albă în mijlocul albului zăpezii. Alunecase el iute până atunci, dar aceasta nu era nimic pe lângă iuțeala cu care alerga acum. Înaintea lui sărea peticul alb pe care abia îl putea zări și pe care el îl descoperise.

Goneau de-a lungul unei poteci, străjuită de ambele părți de molifți tineri. Printre arbori se putea vedea capătul potecii, deschizându-se într-un luminiș scaldat de razele lunii. Chiorul cel bătrân se apropie cu repeziciune de forma albă care gonea. Cu fiecare săritură câștiga teren. Încă un salt și colții i se vor înfige în ea. Dar saltul n-a mai fost făcut. Forma cea albă – un iepure – se ridica în aer, drept în sus, zbatându-se, sărind și țopăind, executând un dans fantastic deasupra lui, în aer, fără să atingă pământul.

Chiorul sări înapoi cu un mârâit de spaimă, apoi se piti în zăpadă, chircindu-se, mârâind amenințător la obiectul spaimii lui, care îl dezorienta. Dar lupoaica se repezi cu sânge rece înaintea lui. Cumpăni o clipă, apoi sări la iepurele care se juca. Făcu și ea o săritură înaltă ca să ajungă la pradă, și colții îi clămpăniră în gol cu un hăpăit metalic. Mai făcu un salt și încă unul.

Tovarășul ei își îndreptă spinarea, urmărind-o cu privirea, își arătă nemulțumirea de eșecurile ei repetate și, la rândul-i, făcu un salt puternic în sus. Colții i se încleștară în iepure, trăgându-l la pământ. Dar în același timp, lângă el se auzi o trosnitură suspectă. Văzu cu uimire un puiet de molift plecat deasupra lui, gata să-l lovească. Fălcile i se descleștară din strânsoare și sări înapoi ca să scape de ciudata amenințare. Rămase cu buzele rânjite, horcăind din gâtlee, cu părul măciucă de furie și spaimă. În aceeași clipă, puietul subțire se ridică la loc și iepurele se înalță din nou, continuându-și jocul în văzduh.

Lupoaica era mânioasă. Își înfipse colții în grumazul tovarășului ei, plină de reproș; iar el, speriat și neînțelegând care era pricina acestui nou atac, izbi cu cruzime și cu o mai mare spaimă, sfâșiind într-o parte botul lupoaicei. Nici ea nu se așteptase din partea lui să se simtă ofensat de muștrarea pe care i-o făcuse și sări la el mârâind cu indignare. De astă dată, lupul își dădu seama de greșeală și încercă s-o potolească. Dar ea se porni pur și simplu să-l pedepsească, până ce chiorul părăsi orice încercare de împăciuire și, întorcându-și capul, primi pedeapsa colților ei, care i se înfigeau în grumaz.

În acest timp, iepurele dansa deasupra lor, în aer. Lupoaica se așeză pe zăpadă, iar chiorul cel bătrân, mai speriat de tovarășa lui decât de misteriosul copăcel, sări din nou la iepure. Și în timp ce cădea înapoi cu prada în dinți, ochii îi erau ațintiți la puiet. Ca și mai înainte acesta se plecă spre el, la pământ. Cu părul zbârlit, dar strângând bine iepurele în dinți, lupul se ghemui jos, așteptând lovitura care trebuia să vină. Dar lovitura nu veni. Copăcelul rămase aplecat deasupra lui. Când se mișca el, se mișca și copăcelul, și lupul îi trimise un mârâit printre fălcile încleștate. Când stătea locului, copăcelul rămânea neclintit; își dădu seama că e mai bine să nu se miște. Între timp simți în gură gustul plăcut de iepure.

Tovarășa lui îl scăpă din încurcătură. Îi luă iepurele și, în timp ce puietul se apleca amenințător asupra ei, lupoaica ronțăi calmă capul iepurelui.

Copăcelul se ridică brusc și nu-i mai tulbură de fel, rămânând în poziția lui perpendiculară, firească, așa cum îl zămislise natura. Apoi, lupoaica și chiorul devorară în doi prada pe care misteriosul copăcel o prinsese pentru ei.

Mai erau și alte poteci unde atârnavă în văzduh iepuri, și perechea de lupi îi descoperi pe toți: lupoaica, mergând în frunte, și chiorul – pe urmele ei, atent, învățând cum se jefuiesc cursele – o învățătură care avea să-i prindă bine mai târziu.

Capitolul 2

VIZUINA.

Lupoaica și chiorul mai dădură târcoale vreo două zilei taberei indienilor. El era nemulțumit și îngrijorat, dar pe tovarășa lui tabăra o ademenea și nu-i mai venea să plece. Când însă într-o dimineață văzduhul fu străbătut de un pocnet de pușcă la doi pași de ei și un glonte se turti de un trunchi de copac, la numai câțiva centimetri de capul chiorului, nu mai stătura mult pe gânduri și o luară la sănătoasa în salturi lungi, punând kilometri între ei și primejdie.

Nu merșeră prea departe – cale de vreo câteva zile doar. Nevoia lupoaicei de a găsi ceea ce căuta ajunsese imperioasă. Era din ce în ce mai grea și nu putea să alerge decât anevoie. Odată, pe când urmărea un iepure pe care înainte l-ar fi înhățat cu ușurință, renunță și se lăsă jos să se odihnească. Chiorul veni lângă ea, dar când îi atinse duios ceafa cu botul, lupoaica hăpăi deodată cu atâta cruzime, încât, încercând să scape de colții ei, se rostogoli pe spate, într-o poziție caraghioasă. Lupoaica devenise mai nervoasă ca niciodată, dar el era mai răbdător și mai atent ca oricând.

În sfârșit, ea găsi ceea ce căuta. Locul acela se afla la câteva mile în susul unui râuleț, care vara își vărsa apele în fluviul Mackenzie, dar care acum era înghețat până în adâncuri, până în fundul albiei lui stâncoase – un râu țepăn, un sloi de gheață de la izvor până la vărsare. Lupoaica își târa pașii, sfârșită, de-a lungul râului, mergând mult în urma tovarășului ei, când ajunse la un mal lutos, înalt și boltit deasupra capetelor lor. Se abătu din drum și porni într-acolo. Torenții de primăvară și zăpezile care se topeau mâncaseră din mal și, într-un loc, într-o crăpătură îngustă, scobiseră o mică văgăună.

Se opri la gura văgăunii și cercetă peretele cu atenție. Apoi, mergând când pe lângă un perete, când pe lângă celălalt, coborî spre locul unde masa abruptă ieșea din linia dulce a peisajului. Se întoarse la văgăună și intră prin deschizătura îngustă. Se văzu nevoită să înainteze pe brânci, pe o distanță de trei picioare, apoi pereții se depărtară și se înălțară, formând o încăpere mică, rotundă, cu un diametru de aproape șase picioare. Tavanul era foarte jos și aproape că dădea cu capul de el. Înăuntru era uscat și plăcut. Lupoaica cercetă locul cu mare grijă, în timp ce chiorul, care se întorsese, stătea la intrare și o urmărea răbdător. Își lăsase capul în jos, cu nasul în pământ și privirea ațintită asupra unui punct aproape de picioarele ei ghemuite, căruia îi dădu ocol de câteva ori; apoi, cu un oftat obosit care aducea mai degrabă cu un gemăt, ea se ghemui înăuntru, își întinse picioarele și se lăsă pe pământ, cu capul spre intrare. Chiorul, cu urechile ciulite de curiozitate, îi văzu profilându-se în

lumina albă smocul de coadă care se mișca cu duioșie. Urechile ascuțite ale lupoaicei se lăsară o clipă pe spate lipindu-se de cap cu o mișcare molatică; limba îi atârna tihnită din gură, arătând astfel că era mulțumită și satisfăcută.

Chiorului i se făcuse foame. Stătea culcat la intrarea în văgăună, dormind, dar somnul îi era agitat. Se trezea, ciulea urechile spre lumea strălucitoare din jur, unde soarele de april scânteia peste zăpezi. Când ațipea, îi ajungea la urechi murmurul îndepărtat al unor șuvoaie de apă nevăzute și atunci se trezea și asculta atent. Soarele se întorsese pe aceste meleaguri și întregul ținut de la miazănoapte, care se trezea acum, îl întâmpina. Viața începuse să se întoarcă pe aceste meleaguri. În aer plutea duhul primăverii – al vieții care creștea sub mantia de nea, al sevei care urca în arbori, al mugurilor care spărgeau cătușele de gheață.

Lupul aruncă tovarășei sale priviri neliniștite, dar aceasta nu arăta c-ar avea de gând să se ridice. Privi afară; o jumătate de duzină de păsări de zăpadă fluturară din aripi în fața lui. Dădu să se ridice, apoi aruncă din nou o privire tovarășei lui; se lăsă jos și ațipi. Auzi un ciripit ascuțit și se frecă somnoros cu labele la nas, o dată, de două ori. Apoi se trezi. Un țânțar singuratic îi bâzâia pe la nas. Era un țânțar cât toate zilele, care peste iarnă zăcuse degerat într-o buturugă uscată și pe care soarele tocmai îl dezmoțise. Bătrânul lup nu se mai putu împotrivi chemării vieții din jur. Și pe deasupra mai era și flămând.

Se târi spre tovarășa lui și încercă s-o înduplece să se ridice. Dar numai ce mârâi o dată la el că lupul ieși singur în lumina strălucitoare a soarelui, unde simți că zăpada de sub labe e afânată și mersul mai anevoios. O luă în sus, dea lungul albiei înghețate a râului, pe acolo pe unde zăpada umbrită de copaci era încă tare și curată. Rătăci vreme de opt ceasuri și se întoarse după lăsatul serii, mai lihnit decât la plecare. Vânat găsisse el, dar nu-l putuse prinde. O luase peste crusta de zăpadă care se topea, înfundându-se în omăt, în timp ce iepurii lunecau la suprafață mai ușor ca oricând.

Se opri la gura vizuinii cu o tresărire bruscă de neîncredere. Zgomote slabe, ciudate, răzbăteau dinăuntru. Nu erau zgomote făcute de tovarășa lui, și totuși îi erau vag cunoscute. Se târi cu luare-aminte înăuntru. Lupoaica îl întâmpină cu un mârâit amenințător, care totuși nu-l tulbură, dar rămase cuminte, la distanță; stătea însă cu urechea ciulită la alte zgomote – scâncete și clămpănituri slabe ce răzbeau dinăuntru.

Tovarășa lui îl vesti supărată să-și ia tălpășița și el se încovrigă, adormind în fața intrării. Când se crăpă de ziuă și o lumină slabă pătrunse în vizuină, se întrebă iarăși de unde ar putea să vină zgomotele acelea vag cunoscute. O notă nouă se simțea în mârâitul amenințător ale tovarășei lui. O notă de gelozie, și lupul se arătă foarte grijuliu să păstreze o distanță respectuoasă. Totuși descoperi, adăpostiți între picioarele ei, înșirați de-a lungul trupului, cinci mici ghemotoace vii, ciudate, tare pricâjite și slabe, cu niște ochi ce nu văzuseră încă lumina, și care scheunau subțire. Rămase surprins. Nu era pentru prima oară în lungă și glorioasă lui viață că i se

întâmpla așa ceva. Mai cunoscuse aceasta de câteva ori, și totuși, de fiecare dată era o surpriză pentru el.

Tovarășa lui îl privi cu neliniște. În fiecare clipă scotea un mârâit gros și câteodată, când i se părea că el se apropie prea mult, mârâitul cel gros i se urca în gât, devenind ascuțit. Lupoaică nu-și amintea din propria ei experiență să i se mai fi întâmplat vreodată așa ceva, dar instinctul – experiența oricărei mame de lup – o prevenea că există tați care și-au mâncat puii nou-născuți și fără de apărare. Acest instinct se manifesta ca o teamă ce o stăpânea cu putere și care o făcu să-l oprească pe chior să cerceteze mai îndeaproape puii al căror tată era.

Dar nu exista nici o primejdie. Chiorul simțea un îndemn care, la rândul său, era un instinct moștenit de la toți tații de lup. Nici nu-și punea problema și nici nu-și bătea prea mult capul cu puii. Există acolo, în însăși ființa lui; era cel mai firesc lucru din lume ca el să-i dea ascultare, întorcând spatele proaspetei sale familii și luând-o încolo, pe partea vânatului din care trăia.

La cinci, șase mile de vizuină, râul se desfăcea în unghi drept, iar brațele sale o apucau printre munți. Chiorul o luă de-a lungul brațului stâng și descoperi o urmă proaspătă. O miroși și, dându-și seama cât e de nouă, se ghemui iute, scrutând în direcția în care ea dispărea. Apoi se întoarse cu bună știință și o luă de-a lungul brațului drept. Urma era mai mare decât a labei lui și-și dădea seama că un vânat care lăsa astfel de urmă nu prea era de nasul lui.

La o jumătate de milă în sus, în lungul brațului drept, auzul său fin prinse un zgomot de dinți care ronțăiau. Pândi vânatul și descoperi că e un porc ghimpos, care stătea în picioare lângă un copac, încercându-și dinții în scoarță. Chiorul se apropie cu grijă, dar fără să sperie. Cunoștea el soiul, deși nu-l mai întâlnise niciodată atât de sus, spre nord, și niciodată în lungă-i existență nu se ospătase cu carne de porc ghimpos. Învățase însă de mult că în viață există ceva care se cheamă întâmplare sau noroc, și continuă să se apropie; nu se putea ști ce avea să se întâmple, întrucât cu cele vii, lucrurile se petrec cu totul altfel decât te aștepti.

Porcul ghimpos se înfășură ca o minge, ițind în toate direcțiile ace lungi și ascuțite care înfruntau atacul. În tinerețe, chiorul adulmecase odată prea de aproape o minge de ace ca aceasta, care la prima vedere părea nemișcată, și se pomenise izbit din senin cu coada drept în față. Un ac îi rămăsese înfipt în bot și l-a purtat cu el săptămâni de-a rândul, o adevărată flacără care îl ardea, până când în cele din urmă a ieșit. Așa că se ghemui jos, cât putu mai comod, cu nasul la depărtare de un picior de coada porcului. Stătea astfel în așteptare, într-o tăcere deplină, căci nimeni nu putea ști ce se va întâmpla. S-ar putea totuși să se întâmple ceva. S-ar putea ca porcul ghimpos să se descolăcească și ar fi un prilej pentru o îndemânică și ucigătoare lovitură de labă, țintită în pântecul moale pe care nimic nu-l ferea.

Dar la capătul unei jumătăți de oră se ridică, mârâi mânios la minge nemișcată și porni mai departe. În trecut, așteptase de prea multe ori în zadar

să se descolăcească vreun porc ghimpos ca să-și mai piardă astăzi vremea. Merse mai departe în susul brațului de apă din dreapta. Ziua trecea și vânătoarea lui rămânea fără răsplată.

Simțea cu putere imboldul instinctului de tată care i se trezise. Trebuia să găsească vânat. După-amiază dădu peste un ptarmigan. Ieșind dintr-un tufiș, se întâlni față în față cu pasărea aceea înceată la minte. Stătea pe o buturugă, la mai puțin de un picior de nasul lui. Fiecare îl văzu pe celălalt.

Pasărea tresări, încercând să-și ia zborul, dar el o lovi cu laba, izbind-o de pământ, apoi tăbări pe ea și o prinse cu colții, în timp ce ea încerca să o pornească repede prin zăpadă și să se înalțe din nou.

Când colții i se înfipseră în carnea fragedă și oasele moi, chiorul se porni s-o mănânce de-a binelea, așa cum făcea întotdeauna. Își aminti însă deodată de ceva și, întorcându-se pe drumul pe care venise, o porni spre casă cu ptarmiganul în gură.

La o milă în susul confluenței apelor, înaintând cu pași catifelați, după cum îi era obiceiul – ca o umbră ce aluneca cercetând prudent fiecare colț nou al potecii – lupul cel bătrân dădu peste urme proaspete pe potecile pe care le descoperise de dimineață. Merse încotro îl ducea poteca, gata să-l întâlnească la fiecare cotitură a râului pe cel care își lăsase urmele.

Își strecură capul pe după un colț de stâncă, acolo unde râul făcea un cot neașteptat de mare, și vederea lui ascuțită descoperi ceva care-l făcu să se ghemuiască repede jos. Era cel care bătătorise poteca, un răs femelă uriaș, ghemuit, așa cum stătuse și el mai înainte, în cursul zilei, în fața mingii cu țepi, înfășurată strâns. Dacă până atunci chiorul fusese o umbră care aluneca, de data asta se prefăcu în stafia unei asemenea umbre, care se târa, dând ocol și ivindu-se tocmai în contra vântului ce bătea dinspre cele două trupuri nemișcate și tăcute.

Se întinse în zăpadă, punând ptarmiganul alături și, privind printre acele unui molift cu coroana joasă, urmări jocul vieții ce se desfășura sub ochii lui – râsul care aștepta și porcul ghimpos care aștepta și el, amândoi agățându-se de viață. Aceasta era ciudățenia jocului; felul de viață al unuia era să-l mănânce pe celălalt, iar felul de viață al celuilalt era să nu fie mâncat. Și chiorul cel bătrân, lupul, ghemuit, își juca între timp rolul lui pe-ascuns, așteptând același capriciu ciudat al întâmplării care-l putea ajuta pe pârția vânatului, și acesta era felul lui de viață.

Trecu o jumătate de ceas, un ceas, și nimic nu se întâmplă. Mingea de ghimpi ar fi putut fi luată drept o piatră, până într-atât era de nemișcată; râsul ar fi putut să pară și el o stană de piatră; iar chiorul cel bătrân ar fi putut să pară mort. Și totuși cele trei jivine erau stăpânite de o încordare aproape dureroasă încât cu greu li s-ar fi putut întâmpla vreodată să fie mai treze decât erau acum, în aparenta lor încremenire.

Chiorul se mișcă ușor și privi cu o mai mare încordare. Se întâmplă ceva. Porcului ghimpos i se păru în cele din urmă că dușmanul a plecat. Încet, cu atenție, el își desfăcu mingea – armură de nepătruns. Nu-l înfiora nici o

presimțire. Încet, încet, mingea cea zbârlită se întinse lungindu-se. Chiorul, care sta la pândă, simți deodată că i se umezește botul și, fără să vrea, începură să-i curgă bale, stârnite de vânatul viu care se întindea ca un ospăț dinaintea lui.

Porcul ghimpos nu apucase să se desfășoare cu totul, când își descoperi dușmanul. În aceeași clipă râsul lovi. Lovitura fu fulgerătoare. Laba cu gheare țepene, încovoiate ca ghearele de pasăre, țâșni sub pântecul moale și se trase cu o mișcare repede, spintecând carnea. Dacă porcul ghimpos s-ar fi desfășurat în întregime sau dacă nu și-ar fi descoperit dușmanul cu o fracțiune de secundă înainte de lovitură, laba ar fi scăpat neatinsă; dar pe când se retrăgea, o lovitură piezișă de coadă înfipse în ea ace ascuțite.

Totul se petrecu într-o clipită – lovitura, răspunsul, urletul de agonie al porcului, urletul de durere năprasnică și de uimire al pisicii celei mari. Chiorul tresări, uluit, se ridică pe jumătate, cu urechile ciulite, cu coada țeapănă și tremurândă. Pe râs îl cuprinse furia. Făcu un salt fioros către jivina care îl lovise, dar porcul ghimpos, urlând și grohăind, cu trupul sfârtecat, încercând anevoie să se înfășoare în mingea care îl apăra, izbi cu coada din nou și din nou pisica cea mare urlă de durere și de uimire. Apoi se trase mai departe și strănută, cu botul plin de țepi, ca o enormă pernă de ace. Își freca botul cu labele, încercând să scoată țepii care îl ardeau, și-l vârî în zăpadă și-l frecă de rămurele și ramuri și, în furia durerii și spaimei, sărea fără încetare încoace și încolo, înainte și înapoi, în sus și în jos.

Râsul strănuta fără întrerupere și ciotul lui de coadă biciuia cât putea aerul, cu lovituri iuți și violente. Apoi, trecându-i furia, se liniști pentru o clipă nesfârșit de lungă. Chiorul pândea, și nici chiar el nu se putu opri să nu tresară și să nu i se zburlească părul când râsul, fără vreun alt semn premergător, făcu un salt în aer, scoțând totodată un urllet prelung și înfricoșător. Apoi sări, luând-o în susul potecii și urlând la fiecare salt.

Abia după ce larma stârnită de râs se pierdu în depărtare, chiorul cuteză să scoată capul. Pășea cu atâta grijă, ca și când întreaga întindere de zăpadă ar fi fost presărată cu țepi de porc ghimpos, amenințătoare, gata să-i împungă pernițele moi ale labelor. Porcul îl întâmpină cu un urllet furios, clănțănind din dinții lui lungi. Izbutise să se înfășoare la loc, ca o minge, dar nu mai era aceeași minge strânsă de mai înainte; prea îi fuseseră sfârtecați mușchii. Era sfâșiat aproape în două și sângea încă din plin.

Chiorul scormoni guri întregi de zăpadă muiată în sânge, pe care o mestecă cu multă plăcere și o înghiți. Pentru el, aceasta însemna doar o gustare care abia îi deschidea pofta grozavă: dar era os prea bătrân ca să uite de pază. Așteptă. Se pitula, la pândă, în timp ce porcul ghimpos scrâșnea din dinți și grohăia, icnind și scoțând din când în când mici gemete ascuțite. Mai trecu puțin și chiorul văzu că țepii se lasă, că trupul porcului e cuprins de un tremur puternic. Tremurul încetă brusc. Pentru ultima oară, dinții cei lungi clănțăniră sfidători. Apoi, acele se lasară cu totul și trupul se destinse rămânând încremenit.

Cu o labă nervoasă și nesigură, chiorul întinse porcul în toată lungimea lui și-l întoarse pe spate. Nu se întâmplă nimic. Era mort de-a binelea. Îl examină cu atenție o clipă, apoi îl apucă grijuliu cu colții și o porni în josul râului, mai cărându-l mai trăgându-l, ținându-și capul într-o parte ca să nu calce pe masa ghimpoasă. Își aminti de ceva, lăsă prada să-i cadă și o zbughi înapoi, spre locul unde își lăsase ptarmiganul. Nu șovăi nici o clipă. Știa bine ce avea de făcut, așa că mănca degrabă ptarmiganul. Apoi se întoarse și își luă în primire povara.

După ce târi rodul vânătoarei lui din ziua aceea în văgăună, lupoaica îl cercetă, își întoarse botul spre el și-l linse ușurel pe ceafă. Dar în clipa următoare îl goni de lângă pui cu un mârâit mai puțin aspru ca de obicei și care mai curând cerea iertare decât amenința. Frica instinctivă de tatăl copiilor ei scădea: se purta așa cum se cuvine pentru un lup-tată, nearătând nici o dorință nelegiuită de a devora tinerele ființe pe care ea le adusese pe lume.

Capitolul 3

PUIUL CENUȘIU.

Era deosebit de frații și surorile lui. Părul acestora trăda de pe acum nuanța aceea roșcată, moștenită de la mama lor, lupoaica; numai el semăna cu tatăl. Din tot culcușul, el era singurul puiuț cenușiu – viță curată de lup – și, de fapt, la trup, viță curată din însuși chiorul, cu singura deosebire că el avea doi ochi, și nu unul ca tatăl lui.

Puiul cenușiu nu făcuse ochi de prea multă vreme, totuși vedea cu multă siguranță. Încă înainte ca ochii să i se fi deschis, el simțise, gustase și mirosise. Își cunoștea foarte bine cei doi frați și cele două surori. Începuse să se hârjonească cu ei, timid și neîndemânatic, ba chiar să se ciorovăiască, și ori de câte ori se întărâta, scotea din micul lui gâtlej un sunet ciudat și răgușit (premergător mârâitului). Și cu mult înainte de a fi deschis ochii, învățase cu ajutorul pipăitului, gustului și mirosului să-și recunoască mama – izvor de căldură, hrană lichidă și duioșie. Mama avea o limbă delicată, mângâietoare, care îl alinta când trecea peste trupușorul lui moale, făcându-l să se strângă bine lângă ea și să ațipească apoi.

Cea mai mare parte din prima lună de viață trecuse astfel, în somn; dar acum vedea foarte bine și stătea treaz timp mai îndelungat, începând să cunoască îndeaproape lumea.

Lumea în care trăia el era întunecoasă, dar nu-și putea da seama de aceasta pentru că nu cunoștea alta. Lumina era palidă, dar ochii lui nu simțiseră niciodată nevoia de o altă lumină. Lumea lui era foarte mică. Marginile ei erau pereții vizuinii, dar cum nu știa nimic despre lumea largă dinafară, nu se simțea stânjenit de hotarele strâmte ale existenței sale.

Descoperi însă curând că un perete al lumii în care trăia se deosebea de ceilalți. Era gura văgăunii și izvorul de lumină. Făcuse această descoperire cu mult înainte încă de a fi avut gânduri proprii, de a fi avut o voință conștientă. Exercițase asupra lui o atracție, căreia nu i se putuse împotrivi, și aceasta încă înainte ca ochii să i se fi deschis și să o fi putut vedea. Lumina acestui perete îi

izbise pleoapele lipite, iar ochii și nervii lui optici palpitaseră la micile raze sclipitoare în care străluceau culori calde și ciudat de plăcute. Viața din trupul său, din fiecare fibră a trupului său, și care era însăși substanța acestuia, deosebită de viața lui sufletească, tânjise spre lumină, chemându-l spre ea la fel cum iscusitele procese chimice ale plantei o cheamă spre soare.

La început, înainte de a fi căpătat o conștiință, se târâse spre gura văgăunii. Frații și surorile lui făceau la fel. Pe atunci, niciunul nu se țâra spre colțurile întunecate ale peretelui din spate. Lumina îi atrăgea de parcă ar fi fost plante; procesele chimice vitale care se petreceau în trupurile lor cereau lumina – care le era necesară existenței; și trupurile lor mici, ca de păpuși, se târau orbește, călăuzite de procesele chimice, aidoma cârceilor viței de vie. Mai târziu, când fiecare își dezvoltă individualitatea, simțind imbolduri și dorințe, atracția luminii crescuse. Puii se târau și se întindeau neconținut spre ea, dar mama lor îi gonia de fiecare dată înapoi.

Astfel, puiul cel cenușiu mai cunoscuse și alte atribute ale mamei sale decât limba moale, mângâietoare. Tot târându-se spre lumină, descoperi că mama are și un nas care îl muștră, dându-i un ghiont colțuros, mai târziu descoperi laba care-l doboră la pământ și-l rostogolea o dată și încă o dată, cu lovituri iuți și sigure. Astfel învăță ce e durerea și pe deasupra se deprinse să se ferească de durere, întâi ocolind, apoi, dacă nu era posibil, ferindu-se și retrăgându-se. Acestea erau acțiuni conștiente, rezultatele primelor lui generalizări în legătură cu lumea. Înainte se dădea automat înapoi din fața durerii, așa cum tot automat se țâra spre lumină. După aceea începu să se dea înapoi din fața durerii, pentru că știa că este durere.

Era un pui în care se simțea cruzimea, ca și la frații și la surorile lui, lucru de așteptat, pentru că era animal carnivor. Făcea parte dintr-un soi care ucidea și mânca vânat. Tatăl și mama lui trăiau numai din vânat. Laptele pe care-l supsesse cu prima pâlpare de viață fusese lapte transformat direct din carne, și acum, la o lună, când ochii i se deschiseseră abia de o săptămână, începuse să mănânce și el carne – bucăți pe jumătate digerate, pe care lupoaica le scuipa celor cinci pui pe care mamelele ei nu puteau să-i sature.

Tot el era și cel mai sălbatic din culcuș. Putea să scoată mârâituri răgușite, mai tare decât toți ceilalți. Micile lui furii erau mult mai grozave decât ale fraților lui. Învăță cel dintâi cum să dea de-a dura un alt pui din vizuină, printr-o lovitură de labă iscusită. Și tot el a fost cel dintâi care a apucat un alt pui de ureche, trăgându-l, și mârâind printre fălcile puternic încleștate. Și desigur, el îi dădea cel mai mult de furcă mamei sale, atunci când era vorba să nu-i lase să se apropie de gura vizuinii.

Lumina îl fascina din zi în zi mai mult pe puiul cel cenușiu. Pornea neconținut spre aventuri – cale de un cot – spre intrarea vizuinii, și de fiecare dată era alungat înapoi. Numai că el nu știa ce este o intrare. Nu știa nimic despre intrări – locuri prin care se trecea dintr-un loc într-altul. Nu știa de existența unui alt loc și încă mai puțin de vreun drum într-acolo. Prin urmare, pentru el intrarea în vizuină era un perete de lumină. Ceea ce soarele era

pentru cei din afară, era acest zid pentru lumea lui. Se simțea atras spre el, aidoma găzelor. Se trudea neconținut să ajungă acolo. Viața care creștea atât de iute în el îl împingea fără preget spre zidul de lumină. Viața din el știa că acesta era singurul drum spre lumea din afară, drumul pe care era sortit să pășească. El însă nu știa nimic despre aceasta. Nu știa nici măcar că există un „afară”.

Un singur lucru ciudat se petrecea cu peretele acesta de lumină. Tatăl lui (pentru că ajunsese să-și recunoască tatăl ca pe un alt locuitor al lumii, o ființă ca și mama lui, care dormea lângă lumină și aducea carne) tatăl lui obișnuia să meargă chiar prin acest zid albicios și îndepărtat și să dispară. Puiul cel cenușiu nu putea pricepe aceasta. Deși mama lui nu-i dăduse voie niciodată să se apropie de peretele acela, el se apropiase de ceilalți pereți, unde întâlnise o piedică tare în vârful nasului său gingaș. Aceasta făcu să-l doară. Și după ce se aventură astfel de vreo câteva ori, lăsă pereții în pace. Nu se preocupă de această dispariție în perete, ci o privi ca pe o ciudățenie a tatălui lui, după cum laptele și carnea pe jumătate digerată erau ciudățeniile mamei.

De fapt puiului cenușiu nu-i era dat să gândească – cel puțin în felul obișnuit oamenilor. Creierul lui lucra pe căi întunecate. Totuși concluziile lui erau tot atât de pătrunzătoare și de limpezi ca și cele ale oamenilor. Avea un fel de a primi, fără să întrebe de ce și pentru ce. În realitate era un act de clasificare. Nu era tulburat niciodată de ce se petrece un lucru. Cum se petrece el îi era de ajuns. Astfel, după ce se ciocni de câteva ori cu nasul de peretele din fund, se resemnă la gândul că el nu va putea să dispară prin pereți. În același fel primi și ideea că tatăl lui putea să facă acest lucru. Totuși nu era câtuși de puțin tulburat de dorința de a descoperi cauza deosebirii dintre tatăl lui și el. Logica și fizica nu făceau parte din bagajul lui mintal.

Ca mai toate viețuitoarele din wild, cunoscuse și el de timpuriu foamea. Veni o vreme când nu numai că se termină carnea, dar nici lapte nu mai țâșnea din pieptul mamei. La început, puii chelălăiră și plânsură, răzbind-o mai mult cu somnul. Nu trecu prea mult și-i cuprinse agonia foamei. Uitate erau acum și loviturile de labă, și ciorovăielile, și micile furii sau încercările de a mârâi; uitate erau și aventurile spre îndepărtatul zid alb. Puii dormeau, în timp ce viața din ei pâlpâia și se stingea.

Chiorul era disperat. Rătăcea departe, în lung și în lat, și nu dormea decât puțin în vizuină, unde acum domnea jalea și disperarea. Lupoanca părăsi și ea culcușul, plecând după pradă. În primele zile de la nașterea puilor, chiorul se dusese de câteva ori până la tabăra indiană și jefuise cursele de iepuri; dar o dată cu topirea zăpezii și cu dezghețul râurilor, tabăra plecase, și această sursă de hrană se isprăvisese.

Când puiul cel cenușiu reveni la viață și începu din nou să arate interes pentru îndepărtatul perete alb, descoperi că populația lumii lui scăzuse. Nu-i mai rămăsese decât o soră. Toți ceilalți pieriseră și, pe măsură ce se înzdrăvenea se vedea nevoit să se joace singur, deoarece sora lui nu mai putea să-și ridice capul și nici nu mai mișca. Trupșorul lui începu să se rotunjească de la carnea pe care o mânca; pentru ea însă, hrana venise prea târziu. Dormea

fără întrerupere – un schelet pricăjit acoperit cu piele, în care flacăra pâlpâia din ce în ce mai slab și în cele din urmă se stinse.

Apoi veni o vreme când puiul nu-și mai văzu tatăl apărând și dispărând în perete, nici dormind în fața intrării. Aceasta se petrecu pe la sfârșitul celei de a doua perioade de foamete, care fu mai puțin grea. Lupoanca știa de ce chiorul nu s-a mai întors, dar nu avea cum să-i spună puiului celui cenușiu întâmplările pe care le văzuse. Vânănd ea însăși în susul brațului stâng al râului, prin locurile pe unde trăia râsul, urmase o potecă a chiorului, veche de o zi. Îl găsisse, sau mai degrabă găsisse ce mai rămăsese din el, la capătul potecii. Numeroase erau urmele luptei care avusese loc și a retragerii râsului în vizuina lui, după victorie. Înainte de a pleca, lupoanca îi descoperise vizuina, dar urmele arătau că râsul era înăuntru și nu cuteză să se aventureze.

Mai târziu, când pleca la vânat, lupoanca luase obiceiul să ocolească brațul stâng. Știa ea că în vizuina râsului era un culcuș de pui și că râsul e o ființă fioroasă, precum și un luptător grozav. O jumătate de duzină de lupi era tocmai numărul trebuincios ca să pui pe fugă un râs, să-l faci să se cațere în copac, scuișându-și și zbârlindu-se; dar ca un lup singuratic să întâlnească un râs, aceasta e cu totul altceva – mai ales când e vorba de un râs care are un culcuș de pui flămânzi.

Dar wildul e wild și maternitatea e maternitate, întotdeauna apărându-și puii cu sălbăticie, fie în wild, fie în afara lui; și va veni o vreme când lupoanca se va aventura pentru puiul ei spre brațul stâng al apei, înfruntând vizuina dintre stânci și mânia râsului.

Capitolul 4

ZIDUL LUMII.

Când lupoanca începu să părăsească văgăuna, pornind după vânat, puiul era deprins să respecte legea care-l oprea să se apropie de intrare. Nu numai că această lege îi fusese impusă în nenumărate rânduri de botul și de laba mamei lui, dar creștea în el și instinctul fricii. Niciodată în scurta-i existență din vizuină nu întâlnise ceva de care să se teamă. Totuși frica exista în el. O moștenise de la strămoșii îndepărtați prin mii și mii de vieți. Era o moștenire directă de la chiorul și de la lupoaică; dar și ei, la rândul lor, o moșteniseră de la generațiile de lupi dinaintea lor. Frica! – această moștenire a wildului de la care nu se poate sustrage nici un animal și nici nu e cu putință să te descotorosești de ea.

Astfel puiul cenușiu cunoscuse frica, deși nu știa din ce e făcută. O privea poate ca pe una din opreliștile vieții, pentru că aflase că existau asemenea opreliști. Cunoscuse foamea și, când n-o putuse ostoi, simțise opreliștea. Piedica tare a zidului vizuinii, ghionturile zdravene pe care maică-sa i le dăduse cu botul, lovitură ei de labă care-l făcuse să se rostogolească, foamea neastâmpărată pe care o cunoscuse de atâtea ori îi dăduseră să înțeleagă că pe lume nu există numai libertate, că în viață există anumite legi și opreliști.

Aceste limite și opreliști erau lege. A o sluji însemna să scapi de durere și să-ți făurești fericirea.

Dar el nu se gândea în felul acesta omenesc. Se mulțumea să clasifice lucrurile în două categorii – unele care loveau și altele care nu loveau. În urma acestei clasificări, el se ferea de lucrurile care loveau, limite și opreliști, drept care se bucura de satisfacțiile și răsplata vieții.

Astfel, supunându-se legii statornicite de mama lui și dând ascultare acelui lucru necunoscut și fără nume – frica – nu se apropia de gura văgăunii. Aceasta rămăsese pentru el un perete alb de lumină. Când mama lui lipsea, dormea mai tot timpul, iar când se trezea, stătea foarte cuminte, înăbușindu-și chelălăielile care îi gădilau gâtul, gata, gata să se prefacă în zgomot.

Odată, pe când ședea întins și treaz, auzi un zgomot ciudat în peretele alb. Nu știa că afară se afla un bursuc care tremura de propria-i îndrăzneală și adulemea cu luare-aminte vizuina. Puiul știa doar că sforăitul acesta de adulemea era ceva straniu, ceva neclasificat de el și, prin urmare, necunoscut și grozav – pentru că necunoscutul făcea parte din elementele principale care alcătuiau frica. De unde știa el că față de cel ce adulemea afară trebuie să se zbârlească?

Puiului i se zbârli părul pe spinare, dar rămase tăcut. Din propria-i experiență nu cunoștea așa ceva, totuși era expresia vădită a fricii ce sălășluia în el și pentru care în propria lui viață nu exista vreo explicație. Dar frica era însoțită de un alt instinct – acela de a se ascunde. Puiul era prada unei spaimi nebune, totuși rămase culcat și nemișcat, mut, înghețat, încremenit, de parcă ar fi fost mort. Întorcându-se acasă și dând de urmele bursucului, maică-sa mârâi și se năpusti în vizuină, începând să-l lingă și să-și frece botul de botuțul lui, cu o dragoste neobișnuit de pătimașă. Iar puiul simți că într-un fel sau altul scăpase dintr-o mare primejdie.

Erau însă alte forțe care acționau în puiul de lup, și între acestea cea mai puternică era creșterea. Instinctul și legea îi cereau să fie ascultător. Dar creșterea îi cerea să nu fie. Mama și frica îl sileau să nu se apropie de peretele cel alb.

Creșterea este viață, și viața este sortită întotdeauna să tindă către lumină. Și nimic nu putea stăvili fluxul de viață care creștea în el, care creștea cu fiecă îmbucătură de carne pe care o înghițea, cu fiecă suflare. În cele din urmă, frica și supunerea fură înlăturate într-o zi de izbucnirea vieții și puiul o porni cu mers crăcănat, îndreptându-se spre gura vizuinii.

Ca nici un alt perete cu care avusese de-a face, acesta părea să se dea înapoi din fața lui pe măsură ce el înainta. Năsucul lui moale, pe care și-l repezea înainte căutând, nu se lovi de nici o suprafață tare. Substanța din care era făcut peretele părea că poate fi pătrunsă și că poate ceda tot atât de ușor ca lumina. Și cum în ochii lui aceasta avea aparența unei forme, puiul intră în ceea ce pentru el fusese un perete și se scaldă în substanța din care era alcătuit.

Era ceva uluitor. Se tăvălea prin materia solidă și lumina strălucea din ce în ce mai tare. Frica îl trăgea înapoi, iar creșterea îl împingea înainte. Se pomeni deodată la gura vizuinii. Peretele în care credea că se află se dădu tot

atât de brusc înapoi dinaintea lui, pe o distanță nemăsurată. Lumina deveni dureros de strălucitoare. Îl amețea. Această abruptă și grozavă întindere îl amețea și ea. Ochii i se adaptară automat la strălucirea aceasta, potrivindu-se să poată face față distanței mărite la care se aflau lucrurile. La început, peretele se retrase dincolo de vederea lui, acum îl zărea din nou, dar la o mare depărtare și înfățișarea i se schimbase. Acum era un perete bălțat, alcătuit din arbori care străjuiau râul, din muntele din față care domnea peste arbori și din cerul care domnea peste munte.

Îl cuprinse o spaimă nespusă și aceasta mai ales din pricina necunoscutului care-l înfricoșa. Se chirci lângă buza vizuinii și privi lumea. Era tare speriat. Îi era necunoscută și deci dușmană. De aceea părul i se făcu măciucă pe spinare și buzele i se încrețiră ușor, scoțând un mârâit sălbatic de intimidare. Mic și speriat cum era, el aruncă lumii largi provocarea și amenințarea sa.

Nu se întâmplă nimic. Puiul continuă să privească, uitând să mai mârâie, stăpânit de curiozitate. Uită și de frică. Frica era acum gonită de creștere, iar creșterea îmbrăcase haina curiozității. Începu să observe lucrurile mai apropiate – o parte descoperită a cursului de apă care scânteia în soare, pinii uscați de la poalele povârnișului și povârnișul însuși, care urca drept până la el, oprindu-se la două picioare sub buza văgăunii unde el stătea ghemuit.

Puiul cel cenușiu trăise însă până atunci pe un teren neted. Nu încercase niciodată durerea căderii. Nu știa ce e căderea. Astfel călcă cu îndrăzneală pe aer. Picioarele dinapoi îi rămaseră pe buza văgăunii, iar el căzu înainte, cu capul în jos. Se izbi strașnic cu nasul de pământ și începu să schelălăiască. Apoi se trezi rostogolindu-se pe povârniș la vale, tot mai la vale. O panică îngrozitoare îl cuprinse. Necunoscutul îl înșfăcase în cele din urmă. Îl apucase cu sălbăticie și era pe cale să-i facă cine știe ce rău cumplit. Creșterea era acum dominată de spaimă și scânci ca orice cățeluș speriat.

Necunoscutul îl împingea spre nu știu ce durere înfricoșătoare și el chelălăia și scâncea într-una. Pentru puiul de lup, aceasta era o perspectivă cu totul nouă, diferită de aceea de a sta ghemuit și înghețat de frică, în timp ce necunoscutul îl pândea chiar alături. Acum, necunoscutul îl înhățase zdravăn. Tăcerea nu mai era de vreun folos. De altfel nu frica, ci groaza îl scutura.

Dar panta deveni mai lină, iar la poale era acoperită cu iarbă. Aci, puiul mai pierdu din viteză. Când, în cele din urmă se opri, scoase un ultim urlet chinuit, urmat de un prelung chelălăit plângăreț și, ca și cum i s-ar fi întâmplat ceva cu totul obișnuit, ca și cum până atunci s-ar mai fi spălat de mii de ori în viața lui, începu să-și lingă lutul uscat cu care se mânjise.

Apoi se ridică și privi în jur, de parcă ar fi fost primul pământean poposit pe Marte. Puiul pătrunsese prin zidul lumii, necunoscutul îl slobozise din strânsoarea lui și iată-l nevătămat. Dar primul om poposit pe Marte ar fi arătat mai puțin stingherit decât el. Fără să fi știut ceva dinainte, fără să i se fi spus că există așa ceva, se văzu deodată explorator într-o lume cu totul nouă.

Acum că îngrozitorul necunoscut îi dăduse drumul, uită că acesta era plin de spaime. Își dădea seama doar de curiozitatea pe care i-o trezeau lucrurile din jur. Cercetă iarba de sub el, mușchiul care creștea ceva mai încolo și trunchiul mort al pinului uscat ce zăcea la marginea unui luminiș între arbori. O veveriță, care foșnea sprintenă în jurul rădăcinii trunchiului, dădu peste el, sperându-l foarte. Puiul se ghemui la pământ și începu să mârâie. Dar nici veverița nu era mai puțin înspăimântată. O zbughi în sus pe arbore și de acolo, unde se simțea în siguranță, începu să trăncănească cât o ținea gura.

Treaba asta îl făcu pe pui să prindă curaj și, cu toate că ciocănitorea pe care o întâlni după aceea îl făcu să tresară, își continuă drumul încrezător. Încrederea lui era atât de mare, încât atunci când o pasăre, pasărea-elanului⁷, țopâi obraznică spre el, puiul întinse o labă jucăușă. Urmarea a fost un ciocănit ascutit în vârful nasului, care îl făcu să se ghemuiască și să scâncească. Zgomotul pe care-l făcu era prea mult pentru pasărea-elanului și aceasta se puse în siguranță luându-și zborul.

Dar puiul învăța ceva. Mica lui minte încețoșată făcuse fără să vrea o clasificare. Erau lucruri vii și altele care nu erau vii. Și el trebuia să fie cu ochii în patru la cele vii. Lucrurile care nu erau vii rămâneau mereu în același loc, pe când cele vii se mișcau și nu se putea ști de ce ar putea fi ele în stare. Din partea lor nu se putea aștepta decât la ceva neprevăzut și trebuia să fie pregătit pentru aceasta.

Înainta nespus de stângaci. Dădu peste vreascuri și peste tot soiul de lucruri. O rămurea, pe care o credea departe, în clipa următoare îl pocnea peste nas sau îi zgâria coastele. Locul era plin de hârtoape. Uneori dădea în ele și se lovea la nas. Și tot de atâtea ori se împiedica de câte ceva și se lovea la labe. Mai erau apoi pietricelele și pietrele care i se rostogoleau sub labe; și de la ele află că lucrurile care nu trăiesc nu sunt toate în același echilibru stabil ca vizuina lui și că lucrurile mici, care nu sunt vii, pot să cadă sau să se răsucescă mai degrabă decât cele mari. Dar cu fiecare pățanie mai învăța ceva. Cu cât mergea mai mult, cu atât mergea mai bine! Se adapta. Învăța să-și calculeze mișcările mușchilor, să-și cunoască posibilitățile fizice, să măsoare distanțele dintre obiecte și dintre acestea și el.

Avea norocul începătorului. Născut să fie vânător de carne (deși nu o știa), dădu peste carne chiar la ieșirea din văgăună – la prima lui incursiune în lume. Numai printr-o întâmplare nimerise peste cuibul de ptarmigani, ascuns cu iscusință. Se trezise înăuntru. Încercase să meargă de-a lungul unui pin prăbușit. Coaja putredă cedase sub picioarele lui și, cu un urlat deznădăjduit, puiul se rostogoli pe panta rotunjită, prăvălindu-se printre frunzele și tulpinile unui mic tufiș, până ce ajunse chiar în inima lui, la pământ. Se ridică în mijlocul a șapte pui de ptarmigan. Făceau mare zgomot și la început se sperie de ei. Observă apoi că erau foarte mici și deveni mai îndrăzneț. Puii se mișcau. Puse laba pe unul din ei; acesta își iuți mișcările, ceea ce pentru el era un izvor de desfătare. Îl miroși. Îl ridică cu botul. Puiul de ptarmigan se zbatu, gâdilându-i limba. În aceeași clipă simți o senzație de foame, fălcile i se

strânseseră. Se auzi un trosnet de oase plâpânde și sângele cald i se prelinse în gură. Era bun la gust. Era carne, la fel cu aceea pe care i-o dădea mama lui, numai că o simțea vie între dinți și era, deci, cu atât mai bună. Și astfel mancă ptarmiganul. Și nu se opri până ce nu înghiți tot cuibul. Se linse apoi pe bot, așa cum făcea și mama lui, și începu să iasă târâș.

Afară îl întâmpină o vijelie înaripată. Îl năuci și-l orbi vârtejul ei și aripile care îl loveau cu furie. Își ascunse capul între labe și chelălăi. Loviturile se înmulțeau. Mama puilor era cuprinsă de furie. Se înfurie apoi și el. Se ridică, mârâind și lovind cu labele. Își înfipse colțișorii într-o aripă, trăgând și smucind cu putere. Ptarmiganul se bătea cu el, revărsând asupra-i o ploaie de lovituri cu aripa rămasă liberă. Era prima lui bătălie. Puiul de lup era în extaz. Uită totul despre necunoscut; nu-i mai era teamă de nimic. Lupta sfâșiind o ființă vie care-l lovea, și această ființă era vânat. Pofta de a ucide începea să pună stăpânire pe el. Abia nimicise câteva făpturi mici. Acum va nimici o făptură mare. Era prea ocupat și prea fericit ca să-și dea seama că e fericit. Fremăta și nu mai putea de bucurie, dar simțea aceasta într-un fel cum nu i se mai întâmplase până atunci.

Strângea bine de aripă și mârâia printre colții încleștați. Ptarmiganul îl trase afară din tufiș. Când se întoarse și încercă să-l tragă înapoi la adăpostul tufișului, el smuci pasărea departe, la loc deschis. În tot acest timp, pasărea țipa și lovea cu aripa liberă, iar penele îi zburau ca niște fulgi de zăpadă. Teribilă era acum încordarea puiului de lup. Tot sângele de luptător al rasei lui se trezise și clocotea în el. Aceasta era viața, deși el n-o știa. Își îndeplinea menirea lui pe lume, săvârșea lucruri pentru care era hărăzit – să ucidă prada și să se bată pentru a o ucide. Își justifica existența, lucru pe care nici viața nu-l putea face mai desăvârșit, deoarece viața își atinge culmea atunci când înfăptuiește cât mai deplin lucrul pentru care a fost înzestrată.

După un timp, ptarmiganul încetă lupta. Puiul de lup îl mai ținea de aripă. Zăceau amândoi la pământ, privindu-se. Puiul încercă să mârâie amenințător, sălbatic. Pasărea îi ciocăni nasul care-l durea din pricina întâmplărilor de până atunci. Puiul tresări, dar ținu cu nădejde. Pasărea continua să-l ciocănească mereu, mereu.

După ce tresări, puiul începu să chelălăiască. Încercă să se tragă înapoi din fața ei, uitând că, ținând de aripă, o trăgea după el. O ploaie de ciocănituri îi izbi nasul, și așa destul de prăpădit. Avântul de luptă îi scăzu și, dând drumul prăzii, întoarse spatele și o tuli prin luminiș, într-o retragere lipsită de glorie.

Se așeză să se odihnească de cealaltă parte a luminișului, la marginea tufișurilor; limba îi atârna, respirația grea îi umfla pieptul, iar nasul, care îl mai durea încă, îl făcea să scâncească fără încetare. Și cum zăcea el acolo, avu deodată sentimentul că ceva grozav îl amenință. Necunoscutul, cu toate spaimile lui, se năpusti asupra puiului, iar el se trase instinctiv înapoi, la adăpostul tufișului. În aceeași clipă îl atinse un curent de aer, și un trup mare,

înaripat, trecu ca o furtună, amenințător și tăcut. Un șoim coborând din azur era cât p-aci să-l înhațe.

În timp ce puiul de lup zăcea în tufiș, venindu-și în fire după spaima pe care o trăsesse, și privea cu teamă afară, ptarmiganul își lua zborul din cuibul pustiit, de cealaltă parte a luminișului. Din cauza pierderii pe care o suferise, pasărea nu dădu nici o atenție săgeții înaripate venită din cer. Dar puiul o văzu și luă aceasta drept un avertisment, o lecție; văzu cum șoimul se năpustește cu iuțeală în jos, cum trupul lui plutește o clipă chiar deasupra pământului, cum ghearele se înfig în trupul ptarmiganului, auzi țipătul de agonie și spaimă al acestuia și văzu cum șoimul țâșnește în sus, în înaltul cerului, ducând ptarmiganul cu el.

Trecu vreme îndelungată până ce puiul își părăsi adăpostul. Învățase multe. Lucrurile vii însemnau carne. Ele erau bune de mâncat. De asemenea înțelese că lucrurile vii, când sunt destul de mari, pot face rău. Era mai bine să mănânce făpturi mici, ca puii de ptarmigan, și să lase în pace făpturile mari, ca de pildă ptarmiganul cel mare. Totuși, simți că-l încearcă puțin ambiția, o dorință ascunsă de a se mai lupta o dată cu acel ptarmigan, numai că șoimul îl luase cu el. Poate că mai erau și alte mame de ptarmigan. Se va duce să vadă.

Coborî un povârniș spre râu. Nu mai văzuse niciodată apă. Terenul părea bun. Era neted. Puiul de lup păși cu îndrăzneală și se cufundă urlând de frică, prins de necunoscut. Îi era frig și gâfâia respirând repede. Apa îi năvăli în plămâni, în locul aerului care îi întovărășise întotdeauna actul respirației. Sufocarea pe care o simți era ca durerea morții. Pentru el, aceasta însemna moarte. În mod conștient el nu știa nimic despre moarte, dar, ca orice vietate a wildului, avea instinctul morții. Pentru el, acesta era cel mai mare rău. Era însăși esența necunoscutului, suma spaimelor necunoscutului, nenorocirea cea mai mare și de neînchipuit care se putea întâmpla, despre care nu știa nimic și din cauza căreia se temea de toate.

Ieși la suprafață și aerul plăcut îi năvăli în gura deschisă. Nu se mai cufundă a doua oară. Ca și cum ar fi fost un vechi obicei de-al lui, dădu din toate cele patru labe și începu să înoate. Malul apropiat era la o distanță de aproape un metru. Puiul ieșise însă cu spatele la el și primul lucru asupra căruia i se opriră privirile fu malul de dincolo, spre care începu de îndată să înoate. Râul era mic, dar în dreptul bălții se lărgea, ajungând până la douăzeci de picioare.

Pe la mijlocul albiei, puiul fu luat de apă, care-l purtă la vale. Simți cum îl prinde cascada în miniatură ce se afla la pragul bălții. Nu prea existau sorți să poți înota aci. Apa liniștită devenise dintr-o dată furioasă. Puiul era când la fund, când la suprafață. Ceva îl scutura cu putere și fără întrerupere, fiind când răsturnat și răsucit, când izbit de câte o stâncă. Și ori de câte ori era izbit, se pornea să chelălăiască. Înaintarea era marcată printr-o serie de chelălăieli, după care s-ar fi putut deduce numărul stâncilor ce-i ieșiseră în cale.

Sub cascada era o a doua baltă. Și aci, prins de curent, fu purtat domol și depus tot atât de domol pe un pat de prundiș. Se târî afară din apă ca apucat

și se așează. Învățase încă ceva despre lume. Apa nu era însuflețită. Totuși se mișca. De asemenea arăta tot atât de solidă ca și pământul, dar solidă nu era de loc. Trase concluzia că lucrurile nu erau întotdeauna ceea ce păreau a fi. Teama de necunoscut a puiului era o neîncredere moștenită, care acum fusese întărită de experiență. De aci înainte, în ce privește natura lucrurilor, el va arăta o neîncredere constantă față de ceea ce este aparență. Va trebui să cunoască realitatea unui lucru înainte de a avea încredere în el.

Puiului de lup îi era hărăzit să mai aibă o aventură în ziua aceea. Își aduse aminte că pe lumea aceasta exista ceva care era mama lui. Și atunci simți că o dorește mai mult decât orice pe lume. Nu numai trupul îi era obosit din pricina întâmplărilor prin care trecuse, dar și micul lui creier. Toate zilele pe care le trăise până atunci nu aduseseră vreodată atâta trudă pentru creierul lui cât îi adusesese această singură zi. Și, pe deasupra, îi mai era și somn. Așa că o porni în căutarea vizuinii și a mamei lui, simțind în același timp un val de singurătate și de neputință copleșitoare.

Se târi printre tufișuri, când deodată auzi un strigăt ascuțit care îl sperie. Un fulger galben îi trecu prin fața ochilor. Văzu o nevăstuică, sărind cu iuțea dinaintea lui. Era o făptură mică și nu-i era teamă de ea. Apoi, ceva mai departe, zări la picioarele lui o făptură foarte mică, de-abia de câțiva centimetri – un pui de nevăstuică ce plecase, ca și el, neascultător, spre aventură. Puiul de nevăstuică încercă să se dea în lături din fața lui. El îl întoarse cu laba. Acesta scoase un sunet ciudat, neplăcut. În clipa următoare, fulgerul cel galben îi apărui din nou înaintea ochilor, auzi iarăși țipătul de intimidare și primi în același timp o lovitură în grumaz; simți cum dinții ascuțiți ai nevăstuicii, mama puiului, îi sfârtecau carnea.

Pe când chelălăia și scâncea, târându-se înapoi, o văzu pe mama puiului sărind la acesta, și făcându-se nevăzută împreună cu el, în deșul învecinat. Îl mai durea încă ceafa din pricina mușcăturii dinților ei, dar amorul propriu îi era și mai greu rănit și se așează plângând înfundat. Această nevăstuică-mamă era atât de mică și de sălbatică! Trebuia să mai învețe încă ceva, și anume, că în ciuda mărimii și greutateii sale mici, nevăstuica era cea mai feroce, mai răzbunătoare și mai grozavă dintre toți ucigașii wildului. Și curând va avea parte de ceva din această învățătură.

Puiul de lup mai scâncea încă în clipa în care nevăstuica-mamă se ivi din nou. Acum, când puiul ei era în siguranță, ea nu-l mai atacă. Se apropie cu mai multă luare-aminte și puiul de lup avu prilejul să-i observe trupul slab, ca de șarpe, și capul ridicat lacom, ce părea de asemenea a fi de șarpe. Țipătul ei ascuțit făcu să i se zbârlească părul pe spate și mârâi la ea amenințător. Nevăstuica se apropia din ce în ce mai mult. Un salt mai iute decât vederea lui lipsită de experiență, și trupul cel slab și galben dispăru pentru o clipă din fața ochilor săi. În clipa următoare îi atârna de gât, cu dinții înfipti în părul și în carnea lui.

La început mârâi și încercă să lupte, dar era prea tânăr – era doar prima lui zi în lume; mârâitul i se transformă într-un scâncet, iar lupta – într-o

sforțare de a se salva. Nevăstuica nu-l slăbea din strânsoare. Se agățase de el, încercând să pătrundă cu dinții spre vâna mare prin care clocotea viața. Nevăstuica era un băutor de sânge și prefera să bea direct din gâtlejul unde era viață.

Puiul cel cenușiu ar fi murit și n-ar fi avut ce povesti dacă nu s-ar fi ivit lupoaica, sărind printre tufișuri. Nevăstuica dădu drumul puiului și țâșni spre gâtul lupoaicei, pe care nu-l nimeri însă, apucând-o în schimb de falcă. Lupoaica își smuci capul ca un șfichi de bici, desfăcându-se din strânsoare și zvârlind nevăstuica în aer. Și pe când mai era în aer, fălcile lupoaicei încleștară trupul slab și galben, și nevăstuica cunoscuse moartea între colții care o sfărâmau.

Puiul era din nou obiectul unui acces de dragoste din partea mamei. Bucuria ei că-l descoperise părea mai mare chiar decât a lui că fusese descoperit. Îl frecă cu nasul, îl mângâie și îi linse rănila pe care i le făcuseră dinții nevăstuicii. Apoi, mama și puiul mâncară amândoi pe băutorul de sânge, după care se întoarseră la vizuină și se culcară.

Capitolul 5

LEGEA CĂRNII.

Puiul creștea repede. Se odihni două zile, apoi se aventură iar afară din vizuină. În această nouă expediție dădu peste puiul nevăstuicii pe care o mâncase împreună cu mama lui, lupoaica, și avu grijă ca și puiul să aibă aceeași soartă. De data asta însă nu se mai rătăci. Când simți oboseala, își găsi drumul înapoi spre vizuină și se culcă. De atunci, în fiecare zi era pe afară, străbătând întinderi din ce în ce mai mari.

Începu să cunoască măsura exactă a puterii și slăbiciunii lui și să știe când trebuie să fie îndrăzneț și când cu băgare de seamă. Găsea că e mai nimerit să fie mereu cu băgare de seamă, în afară de rarele momente când, sigur pe curajul său, se lăsa în voia micilor lui accese de furie și a desfătării.

De câte ori dădea peste un ptarmigan rătăcit, era asemenea unui mic diavol care se dezlănțuie. Nu scăpa un prilej să nu răspundă cu sălbăticie la trâncănelile veveriței pe care o întâlnește prima oară pe pinul cel veșted, iar întâlnirea cu pasărea-elanului îl făcea aproape întotdeauna să se dedea la cea mai sălbatică furie, căci nu putea să uite cum îi ciocănisese nasul prima pasăre de soiul ăsta pe care o întâlnește.

Uneori i se întâmpla însă ca nici măcar o asemenea pasăre să nu-i mai trezească interesul, și aceasta de obicei când se simțea el însuși amenințat de vreun alt vânător de carne care îi dădea târcoale. Nu-i ieșea din minte șoimul, iar umbra lui mișcătoare îl făcea de fiecare dată să se ghemuiască în cel mai apropiat desiș. Nu se mai târa și nici nu mai mergea crăcănat, ci căpătase mersul mamei lui, un mers furișat și tiptil, parcă neurmărind nici un scop, lunecând totuși cu o agilitate pe cât de amăgitoare, pe atât de imperceptibilă.

Cât despre vânat, norocul îi surăsese chiar de la început. Șapte pui de ptarmigan și un pui de nevăstuică – acesta era bilanțul uciderilor lui. Pofta de a ucide devenea pe zi ce trecea tot mai puternică și simțea cum îi crește dorința

lacomă de a mânca veverița care flecărea cât o ținea gura, dând de veste tuturor sălbăticiunilor că puiul de lup e pe aproape. Dar cum păsările puteau să-și ia zborul în văzduh și veverițele să se cațere pe copaci, puiul de lup nu putea decât să încerce să se târască neobservat pe urmele veveriței, când aceasta se afla pe pământ.

Puiul de lup avea un mare respect pentru mama lui. Ea se pricepea să facă rost de carne și niciodată nu uita să-i aducă și lui câte ceva. Apoi, ei nu-i era frică de nimic, iar lui nici prin cap nu-i trecea că neînfricarea ei se întemeia pe experiență și cunoaștere. Pentru el, aceasta însemna forță. Mama lui reprezenta forța, și când se făcu mai mare, o simți pe propria-i piele, în mustrarea mai aspră a labei ei, în timp ce ghiontul de dojană pe care i-l dădea odinioară cu botul făcu loc tăișului colților ei. Din această pricină își respecta mama. Ea îl obliga la supunere și, pe măsură ce el creștea, mama devenea tot mai nervoasă.

Foametea se abătu din nou și puiul de lup simți iar, mai limpede, mușcătura ei. Lupoaica se jigărise alergând mereu după vânat. Abia de mai dormea în vizuină, cheltuindu-și mai tot timpul pe urmele vânatului; în zadar însă. De astă dată foametea nu dură mult, dar, atât cât ținu, fu aprigă. Puiul nu mai găsea lapte la pieptul mamei și nici nu mai căpătă vreo îmbucătură de carne.

Înainte vâname în joacă, pentru plăcerea în sine; acum pleca la vânat cu o seriozitate crâncenă, dar nu găsea nimic, încercările zadarnice îi grăbiră însă dezvoltarea. Cercetă obiceiurile veveriței cu mai multă atenție și se strădui să se strecoare cu mai multă șiretenie în urma ei, ca s-o surprindă. Urmări cu luare-aminte șoarecii de câmp și încercă să-i dezgroape din găurile lor, apoi învăță lucruri despre deprinderile păsării-elanului și ale ciocănitorei.

Și iată că veni o zi când umbra șoimului nu-l mai făcu să se ghemuiască în desiș. Devenise mai puternic, mai înțelept și mai sigur pe sine. Și, pe deasupra, îl cuprinsese disperarea. Se așeză deci la vedere, într-un loc deschis, și-l provocă pe șoim să se lase din înaltul cerului. Știa el că acolo, plutind în albastrul cerului, deasupra lui, era carne, carnea după care stomacul lui tânjea atât de mult. Dar șoimul refuza să coboare și să dea lupta, iar puiul de lup se târi într-un desiș, gemând de foame și de ciudă.

Foametea încetă. Lupoaica se întoarse acasă cu vânat. Era o carne ciudată, deosebită de cea pe care o aducea înainte. Un pui de răs, cam de o vârstă cu puiul de lup, dar nu atât de voinic. Și toată această pradă era numai pentru el. Mama își astâmpăraseră foamea în altă parte, dar el nu știa că își potolise foamea înfulecând ceilalți pui ai răsului. Și nici deznădejdea actului ei nu o cunoștea. Nu știa decât că puiul cu blana catifelată era carne, și mănca desfătându-se cu fiecare îmbucătură.

Un stomac plin trage la lenevie, și puiul zăcea în vizuină, alături de mama lui. Îl treziră din somn mârâiturile ei – niciodată nu o mai auzise mârâind atât de cumplit. Era poate cel mai cumplit mârâit de când o știa. Existau și motive pentru aceasta și nimeni nu le cunoștea mai bine decât ea.

Vizuina unui răs nu poate fi jefuită fără să-ți primești pedeapsa. În strălucirea luminii de după-amiază, puiul văzu ghemuită la intrare pe mama puiului de răs. Zărind-o, i se făcu părul măciucă pe spinare. Îl cuprinse frica și nu era nevoie de instinct ca să-și dea seama de aceasta. Și dacă ceea ce vedea înaintea lui nu ajungea, atunci strigătul de furie pe care nepoftitul oaspe îl scoase, începând cu un mârâit și izbucnind brusc într-un răcnet răgușit, avea să fie destul de convingător.

Puiul simți imboldul vieții din el, se ridică și mârâi voinicește alături de mama lui. Ea însă îl împinse răutăcioasă înapoi. Din pricina intrării scunde, răsul nu putea sări înăuntru, și când încercă să se năpustească târâș, lupoaica se azvârli asupra lui, țintuindu-l locului. Din toată lupta, puiul abia zări ceva. Cele două jivine mârâiau una la cealaltă, urlau și se împroșcau, se răsuceau, îmbrâncindu-se, răsul sfâșiind și rupând cu ghearele, folosindu-se și de dinți, în timp ce lupoaica se folosea numai de colți.

O dată, puiul se repezi și el și își înfipse colții într-unul din picioarele dinapoi ale răsului. Se agăță de el urlând sălbatic. Fără să-și dea seama, greutatea lui stânjenea acțiunea piciorului, fiindu-i astfel mamei lui de mult ajutor. O întorsătură neașteptată a luptei îl prinse sub cele două trupuri, și puiul trebui să dea drumul strânsorii. În clipa următoare, cele două mame se despărțiră și, înainte de a se repezi din nou una asupra celeilalte, răsul îl pocni pe pui cu uriașa lui labă de dinainte, sfâșiindu-i umărul până la os și izbindu-l de perete.

La întreaga larmă ce domnea se mai adăugă și chelălăitul ascuțit, de durere și spaimă, al puiului. Lupta ținu însă atât de mult, încât avu timpul să chelălăiască până nu mai putu și să încerce o nouă izbucnire de curaj: sfârșitul luptei îl găsi din nou agățat strâns de un picior dinapoi al răsului, mârâind printre dinți cu furie.

Răsul era mort. Lupoaica părea însă foarte slăbită și se simțea rău. La început își mângâie puiul și îi linse umărul rănit, dar sângele pe care-l pierduse o vlăguise și timp de o zi și o noapte rămase nemișcată, abia respirând, zăcând lângă dușmanul ei răpus. O săptămână încheiată nu părăsi văgăuna decât ca să bea apă, și atunci mișcările îi erau anevoioase și dureroase. La capătul acestei săptămâni răsul era devorat, iar rănile lupoaicei îndeajuns de vindecate ca să-și poată reîncepe goana după carne.

Puiul își simțea umărul țeapăn și îl dureau; șchiopătă o vreme de pe urma loviturii grozave pe care o primise. Dar acum, lumea îi părea schimbată. Se mișca cu mai multă siguranță, cu un simțământ de vitejie, pe care nu-l cunoscuse în zilele de dinaintea luptei cu răsul. Trăise viața sub unul din cele mai frumoase aspecte ale ei: se bătuse, își înfipse colții în carnea unui dușman și supraviețuise, și datorită acestor întâmplări se ținea acum mai țăntoș, cu o urmă de sfidare, care era ceva cu totul nou pentru el. Nu se mai speria de lucruri mărunte și o bună parte din sfială îi dispăruse, deși necunoscutul nu încetă o clipă să-l urmărească cu misterele și spaimelile lui de nepătruns, veșnic amenințător.

Începu să-și însoțească mama în urmărirea cărnii și cunoscuse multe din cele ce se întâmplau la vânătoare, din care își avea și el acum partea. Și pe căile lui încețoșate începu să deslușească legea cărnii. Erau două soiuri de viață – al lui și celălalt. Soiul lui cuprindea pe mama lui și pe el. Celălalt, cuprindea toate lucrurile vii care se mișcau. Dar celălalt era și el împărțit: o parte cuprindea făturile pe care soiul lui le ucidea și le mânca. În aceasta intrau animalele care nu ucideau sau micile animale de pradă. Cealaltă parte ucidea sau mânca pe cei din soiul lui sau era ucisă și mâncată de cei din soiul lui. Și din această clasificare răsări legea. Scopul vieții era carnea. Viața însăși era tot carne. Viața trăia din viață. Existau unii care mâncau și alții care erau mâncați. Legea era: MÂNÂNCĂ ORI VEI FI MÂNCAT. El nu formulă legea deslușit, nu statornici condiții și nici nu făcu reflecții morale asupra ei. Nici măcar nu se gândea ce este aceea lege: el o trăia pur și simplu, fără a se gândi câtuși de puțin la ea.

Văzu legea acționând în jurul lui, pretutindeni. El mâncase pui de ptarmigan. Șoimul mâncase ptarmiganul – mamă. Șoimul ar fi vrut să-l mănânce și pe el. Mai târziu când se făcu și el mai grozav, vru să mănânce șoimul. Mâncase puiul de răs. Mama puilor l-ar fi mâncat pe el, dacă n-ar fi fost ea însăși ucisă și mâncată. Și așa mergeau lucrurile. Toate vietățile din jurul lui trăiau această lege, iar el însuși era o parte, o bucată din această lege. Era un animal de pradă. Singura hrană era carnea, carnea vie, care alerga cu iuțea înaintea lui, sau zbura în aer, se cățara pe copaci, sau se ascundea în pământ, îl înfrunța și se lupta cu el, sau se întorcea și gonea după el.

Afară de legea cărnii însă, mai existau sumedenie de alte legi mai mărunte pe care el trebuia să le învețe și cărora era nevoit să le dea ascultare. Lumea era plină de surprize.

Clocotul vieții din el, freamătul mușchilor săi însemnau fericire fără sfârșit. Dobândirea vânatului însemna să treci prin momente de înfrigurare și exaltare. Momentele lui de furie ca și luptele lui însemnau tot atâtea plăceri. Spaima însăși și taina necunoscutului îl făceau să simtă că trăiește.

Dar mai existau și momente de destindere și mulțumire. Să ai stomacul plin, să picotești alene în bătaia soarelui – toate acestea însemnau o răsplată deplină pentru strădania și zbuțiușorul lui, ele însele o răsplată ca manifestări ale vieții, și viața fiind întotdeauna fericită atunci când se realizează pe sine. De aceea, puiul nu se sfâdi cu mediul înconjurător potrivit. Era foarte vioi, foarte fericit și foarte mândru de el.

PARTEA a III-a.

Capitolul 1

MEȘTERII FOCULUI.

Dăduse peste ei pe neașteptate și din vina lui. Fusese neprevăzător. Părăsise vizuina și o luase în jos, spre râu, să bea apă. Poate că se întâmplase din pricină că nu fusese atent, că nu se scuturase cu totul de somn. (Colindase toată noaptea după vânat și abia atunci se trezise.) Lipsa lui de prevedere se

datorase poate și faptului că era atât de obișnuit cu poteca spre baltă; o bătuse adesea și niciodată nu i se întâmplase nimic.

Așa că merse la vale, trecând pe lângă pinul cel uscat, traversă luminișul și o apucă printre arbori. Apoi, în aceeași clipă, văzu și adulmecă. În fața lui, șezând în tăcere, se aflau cinci făpturi cum nu mai văzuse vreodată. Vedea pentru prima oară oameni. Dar, zărindu-l, cei cinci nu săriră în picioare, nu-și arătară colții și nici nu mârâiră. Nu se mișcară, ci rămaseră locului, tăcuți și parcă prevestind ceva rău.

Puiul nu se mișcă nici el. Toate instinctele lui naturale l-ar fi împins să o ia la goană nebunește, dacă nu ar fi încolțit în el brusc, prima oară, un alt instinct.

Îl cuprinse o teamă nespusă, și senzația copleșitoare a propriei lui slăbiciuni și nimicnicii îl țintui locului. Ceea ce vedea însemna pentru el putere, forță, ceva cu mult deasupra lui.

Puiul de lup nu văzuse niciodată oameni și totuși în ființa lui sălășluia instinctul existenței omului. Într-un fel nedeslușit, el recunoscuse în om pe animalul care luptase pentru întâietate printre celelalte animale ale wildului. Puiul îl privea pe om nu numai cu ochii lui, ci cu ai tuturor strămoșilor lui – cu acei ochi care încercuiseră în bezna nopții nenumărate focuri de tabără în miez de iarnă, care priviseră, de la o distanță ce ferea de primejdie și din inima desigurilor, pe ciudatul animal cu două picioare ce domnea peste viețuitoare. Vraja unei moșteniri – alcătuită din teamă și respect, ce erau născute din lupte de veacuri și din experiența de generații întregi – puse stăpânire pe puiul de lup. Această moștenire atârna greu pentru un lup care nu era decât pui. Dacă ar fi fost mai mare, ar fi luat-o la fugă. Dar așa cum era el, nu făcu decât să se ghemuiască, înlemnit de frică, aproape gata să arate supunerea pe care rasa lui a arătat-o din acea zi în care primul lup a venit să se așeze la focul omului și să se încălzească.

Unul din indieni se ridică, veni spre puiul de lup și se aplecă asupra lui. Puiul se ghemui la pământ cât putu mai mult. Era necunoscutul care, în cele din urmă, luase formă și îi apărea în carne și oase, aplecat deasupra lui și întinzând mâna să-l apuce. Părul i se zbârli fără să vrea; buzele se traseră înapoi, descoperindu-i colții mici. Mâna ce atârna asupra-i ca un destin rămase în cumpănă și omul zise râzând: „Wabam wabisca ip pit tah” („Ia te uită! Colți albi!”).

Ceilalți indieni râseră zgomotos, îndemnându-l pe om să ridice puiul. Și pe când mâna se lăsa tot mai mult, în pui se dădu o luptă între instincte. Trăia două mari porniri – să cedeze și să lupte. Până la urmă avea să fie un compromis. Le făcu pe amândouă. Cedă, până ce mâna era gata să-l atingă. Apoi angajă lupta: colții îi fulgerară într-o mușcătură, înfigându-se în mână. În clipa următoare primi o lovitură în cap care îl trânti la pământ. Îi pieri orice chef de luptă. Tinerețea și instinctul supunerii puseră stăpânire pe el. Se așeză câinește, scâncind. Dar omul pe care-l mușcase de mână era supărat. Puiul

primi o lovitură în cealaltă parte a capului, după care se ridică și chelălăi mai tare ca oricând.

Cei patru indieni râseră zgomotos; până și omul care fusese mușcat izbucni în râs. Făcură cerc în jurul lui rânzând, pe când el se tânguia de groază și durere. Și în timp ce se petreceau toate acestea, puiul auzi ceva. Indienii auziră și ei. Puiul însă știa ce e și, cu un ultim chelălăit prelung – mai mult de triumf decât de durere – încetă să mai scoată vreun zgomot, așteptând venirea mamei, a crudei și neîmblânzitei lui mame, care lupta și ucidea totul și părea mereu neînfricată. Lupoanca alerga mârâind. Auzise strigătul puiului ei și venea în goană să-l scape.

Sări în mijlocul lor: chinuita și bățăioasa ei maternitate n-o făcea să fie prea plăcută la vedere. Puiul se simți bine văzându-i furia protectoare. Scoase un mic scâncet de bucurie, sărindu-i în întâmpinare, în timp ce animalele-oameni se dădură în grabă cu câțiva pași înapoi. Lupoanca aștepta lângă puiul ei, înfruntându-i pe oameni, cu părul zbârlit și scoțând un mârâit adânc din gâtleej. Avea o expresie răutăcioasă și schimonosită amenințător – chiar și nasul i se încrețise de la vârf și până la ochi de grozav ce mârâia. Apoi, unul din oameni scoase un strigăt: „Kiche!” Era o exclamație de surprindere. Puiul simți că mama lui se face mică la auzul acestui strigăt.

„Kiche!” strigă omul din nou, de astă dată cu asprime și cu autoritate.

Apoi puiul o văzu pe mama lui, lupoanca neînfricată, ghemuindu-se jos, până ce burta îi atinse pământul, chelălăind, dând din coadă și făcând semne de împăciuire. Puiul nu putea pricepe. Era speriat. Teama de oameni îl năpădi iarăși. Instinctul nu-l înșelase. Mama lui o dovedise. Se supusese și ea animalelor-oameni.

Omul care vorbise se îndreptă spre lupoaică. Îi puse mâna pe cap și ea se ghemui mai mult, și nici nu mușcă, nici nu mârâi măcar. Ceilalți oameni se apropiară, făcând roată în jurul ei, punând mâna pe ea, lucru pe care lupoanca nu-l primi cu dușmănie. Oamenii erau foarte agitați și scoteau multe zgomote din gură. Aceste zgomote nu arătau să fie vreun pericol – stabili puiul pe când se ghemuia lângă mama lui, mai zburlindu-se câteodată, dar dându-și toată silința să fie cât mai supus.

— Nu este ciudat – grăi un indian. Tatăl ei a fost lup. E adevărat că mama ei a fost cățea; n-o lega oare fratele meu în pădure la fiecare trei nopți în vremea împerecherii? Așa că tatăl lui Kiche a fost lup.

— Castor Cenușiu, e un an de când a fugit – început al doilea indian.

— Nu e ciudat, Limbă de Somon – răspunse Castor Cenușiu. Era pe vremea foametei și carne pentru câini nu se găsea.

— A trăit printre lupi – zise al treilea indian.

— Așa s-ar părea, Trei Acvile – răspunse Castor Cenușiu, punând mâna pe pui – și asta este dovada.

Puiul mârâi puțin la atingerea mâinii și aceasta se retrase ca să-l lovească. Puiul însă își acoperi colții și se lăsă, supus, în timp ce mâna care veni din nou îl scarpină după urechi, apoi în sus și în jos pe spate.

— Asta este dovada – urmă Castor Cenușiu. De bună seamă, Kiche e mama lui. Dar tatăl lui a fost lup, așa că în el e puțin câine și mult lup. Colții îi sunt albi și Colț Alb să-i fie numele. Am zis. Este câinele meu. N-a fost Kiche câinele fratelui meu? Și n-a murit fratele meu?

Puiul, care primise astfel un nume pe lumea asta, zăcea și aștepta. O vreme, animalele-oameni își continuară zgomotele lor din gură. Castor Cenușiu scoase un cuțit dintr-o teacă ce îi atârna pe după gât, intră în desiş și tăie un băț. Colț Alb îl urmărea cu privirea. Omul creștă bățul la cele două capete și în creștături strânse niște curele din piele netăbăcită. O curea o legă în jurul gâtului lui Kiche. Apoi o duse spre un puiet de pin, în jurul căruia legă cealaltă curea.

Colț Alb o urmă și se întinse lângă ea. Mâna lui Limbă de Somon veni spre el și-l dădu pe spate. Kiche privea îngrijorată. Colț Alb simți din nou că i se face frică. Nu-și putu stăpâni cu totul un mârâit, dar nu făcu nici o încercare să muște. Mâna cu degetele încovoiate și răsfirate îl mângâie jucăușă pe burtă, rostogolindu-l pe o parte și pe alta. Așa cum zăcea el acolo pe spate, cu picioarele în sus, arăta caraghios și stângaci. Și pe deasupra, era o poziție care îl făcea să fie atât de neputincios, încât întreaga fire a lui Colț Alb se revoltă. Nu putea face însă nimic pentru a se apăra. Dacă acest animal-om ar fi vrut să-i facă vreun rău, Colț Alb știa că n-ar fi putut scăpa. Cum ar fi putut să sară în lături când stătea cu picioarele în aer? Dar supunerea îl făcu să-și stăpânească frica și se mulțumi să mârâie încet. Nu-și putuse opri acest mârâit, dar nici animalul-om nu-l lovi în cap supărat. Ba mai mult încă, oricât de ciudat ar părea, Colț Alb încercă o neînțeleasă senzație de plăcere când mâna îl scarpină în sus și în jos. Când îl rostogoli pe o parte, încetă cu totul să mai mârâie, apoi, când degetele îl ciupiră de capătul de jos al urechii, senzația plăcută crescuse; iar când, după ce-l mângâie și îl scarpină pentru ultima oară, omul îi dădu pace și plecă, lui Colț Alb îi pierise orice urmă de frică. Avea să mai cunoască de multe ori frica în relațiile lui cu oamenii, dar era pentru el un semn că în cele din urmă se va întovărăși cu omul, fără să-i fie teamă.

După un timp, Colț Alb auzi zgomote ciudate apropiindu-se. Le clasifică cu repeziciune, deoarece le recunoscuse numaidecât că sunt zgomote făcute de animalul-om. Trecură câteva clipe și întregul trib înșirat pe potecă pornise la drum. Erau mai mulți bărbați, multe femei și copii, în total patruzeci de suflete, cărând cu toții din greu lucruri de-ale taberei. Erau și mulți câini; iar aceștia, cu excepția cățelușilor tineri, purtau și ei poveri. Pe spate, în saci legați strâns pe dedesubt, câinii duceau lucruri ce cântăreau între douăzeci și treizeci de pfunzi.

Colț Alb nu mai văzuse niciodată câini, dar la vederea lor își dădu seama că sunt la fel cu el, deosebiți doar întrucâtva. Aceștia însă dădură dovadă că nu se deosebeau prea mult de lup când îl descoperiră pe pui și pe mama lui. Dădură năvală stârnind mare larmă. Colț Alb se zbârli, mârâi și hăpăi înaintea valului de câini care se apropiau cu boturile deschise; și căzut sub ei, simți în trup tăietura ascuțită a colților, mușcând și sfâșiind el însuși picioarele și

burțile de deasupra-i. Se iscase mare larmă. Mai putu să audă și mârâitul lui Kiche în timp ce lupta pentru el, precum și strigătele animalelor-oameni, loviturile de bătă date în trupuri și chelălăitul de durere al câinilor loviți.

Nu trecură decât câteva secunde până ce se ridică. Văzu animalele-oameni gonind câinii cu bâta și cu pietre, apărându-l și scăpându-l de colții cruzi ai celor ce erau la fel cu el și totuși oarecum deosebiți. Și deși nu avea cum să poată concepe limpede un lucru atât de abstract cum este dreptatea, simți totuși, în felul lui, dreptatea animalelor-oameni și îi cunoscă drept ceea ce erau – făuritori de lege și executorii ei. Își mai dădu seama de puterea cu care aplicau ei legea. Spre deosebire de celelalte animale pe care le întâlnise vreodată, ei nu mușcau și nici nu înhățau cu gheara. Ei își întăreau puterea vie cu puterea lucrurilor neînsuflețite, și aceste lucruri neînsuflețite le împlineau porunca. Astfel, bețe și pietre, mânuite de aceste ființe ciudate, zburau prin aer ca niște făpturi vii, pricinuind lovituri dureroase câinilor.

Pentru mintea lui, aceasta era o forță neobișnuită, o putere de neînțeles, supranaturală, o putere ca aceea a zeilor. Prin însăși natura lui, Colț Alb nu putea ști nimic despre zei; în cel mai bun caz putea ști că există lucruri care erau dincolo de înțelegerea lui; dar mirarea și teama față de aceste animale-oameni semăna oarecum cu mirarea și teama omului la vederea vreunei făpturi cerești, pe un vârful de munte, zvârlind trăsnete din amândouă mâinile asupra unei lumi uluite.

Ultimul dintre câini fusese gonit. Zarva se potolise iar Colț Alb își linse rănile și cugetă asupra acestei prime experiențe a cruzimii de haită și asupra cunoștinței pe care o făcuse cu haita.

Nu visase vreodată că seminția lui era alcătuită din mai mulți decât din Chiorul, mama lui și el. Ei alcătuiau un soi aparte, și aici descoperise deodată multe alte făpturi care erau vădit la fel cu el. Simți atunci o ciudată subconștientă că aceștia, care îi semănau, dăduseră năvală peste el încercând să-l extermine. Se mai înciuda și că mama lui era legată de un băț, chiar dacă acest lucru îl făcuseră animalele-oameni, care erau superioare. Mirosea a cursă, a robie. Totuși despre cursă și robie nu știa nimic. Moștenise libertatea de a rătăci, de a goni și de a se întinde pe jos, oricât ar fi vrut; și acum, această libertate îi era încălcată.

Mișcările mamei lui se mărgineau la spațiul pe care i-l îngăduia lungimea unui băț, și de lungimea aceluiași băț era și el îngrădit, pentru că nu se simțea încă în stare să se dezlipească de lângă mama lui.

Treaba asta nu-i plăcea. Și nu-i plăcu nici când animalele-oameni se ridicară pornind-o la drum, deoarece un animal-om, mic de stat, apucă celălalt capăt al bățului și o trase pe Kiche, captivă, în urma lui, iar după Kiche venea el, Colț Alb, foarte tulburat și necăjit de această aventură în care nimerise.

O luară în josul văii râului, mult mai departe decât ajunsese vreodată Colț Alb, până ce dădură de capătul ei, în locul acela unde râul se vărsa în fluviul Mackenzie. Aici – unde canoele erau puse la adăpost cocoțate pe niște pari, și unde erau rasteluri pentru uscarea peștelui – se instala tabăra; și Colț

Alb privi într-acolo uluit. Convingerea superiorității acestor animale-oameni creștea în el clipă de clipă; o vedea în puterea lor asupra tuturor acestor câini cu colți ascuțiți. Respirau forță. Dar pentru puiul de lup mai grozavă era puterea lor asupra celor neînsuflețite, capacitatea lor de a transmite mișcare lucrurilor nemișcate, de a schimba însăși fața lumii. Mai ales acest lucru îl tulbura în mod deosebit.

Construirea unor schelete din niște pari îi atrase luarea-aminte; totuși nu reprezenta în sine ceva atât de deosebit, deoarece era făcut de aceleași făpturi care aruncau bețe și pietre la distanțe mari. Dar când aceste schelete, acoperite cu scoarțe și piei, se prefăcură în tipii8, Colț Alb rămase uluit. Masa lor uriașă îl impresiona. Se înălțau în juru-i de pretutindeni, aidoma unor monstruoase forme vii ce creșteau repede. Ocupau mai toată circumferința pe care o cuprindeau cu privirea. Îi era teamă de ele. Se profilau sinistru deasupra lui; și când adierea le clătina, imprimându-le uriașe mișcări, el se chircea de frică, cu ochii neîncredători ațintiți asupra-le, gata să sară în lături dacă acestea ar fi încercat să se năpustească asupra lui.

Curând însă îi pieri toată frica ce o avea față de tipii. Văzu cum femeile și copiii intrau și ieșeau nevătămați, îi văzu și pe câini încercând adesea să intre, fiind alungați cu ocări și pietre. Într-un răstimp plecă de lângă Kiche și se târi cu luare-aminte spre peretele tipiei celei mai apropiate. Îl împingea curiozitatea creșterii – nevoia de a învăța, de a trăi și de a face toate acele lucruri care îi serveau drept experiență. Ultimii centimetri până la peretele tipiei îi străbătu târându-se cu o încetineală obositoare și cu mare grijă. Întâmplările din acea zi îl făcuseră să se aștepte ca necunoscutul să se mai manifeste în chipurile cele mai; uluitoare și de necrezut. În cele din urmă, nasul atinse pânza tipiei. Așteptă. Nu se întâmplă nimic. Apoi mirosi ciudata țesătură, îmbibată cu miros de om. O apucă cu colții și trase încet. Nu se întâmplă iarăși nimic, deși părțile alăturate ale tipiei se mișcară. Trase mai tare. Pânza se mișcă și ea mai tare. Era minunat. Trase și mai tare, o dată și încă o dată, până ce întreaga tipie începu să se clatine. Un țipăt ascuțit al unei squaw9 dinăuntru îl făcu s-o tulsească degrabă spre mama lui. Dar din acea clipă nu se mai sperie de grupul de tipii care se profilau în zare.

O clipă mai târziu plecă din nou de lângă mama lui. Bățul ei era legat de un țăruiș înfipt în pământ și nu-l putea urma. Un cățeluș ceva mai mare și mai vârstnic decât el se apropie încet, cu un aer îngâmfat și războinic. Numele acestui cățeluș – după cum avea să audă mai târziu Colț Alb – era Lip-Lip. Era un cățeluș ce căpătase o experiență în luptele cu alți căței și părea fanfaron.

Lip-Lip era de aceeași speță cu Colț Alb, dar, fiind un cățelandru, nu părea periculos, așa încât Colț Alb se pregăti să-l primească prietenos. Când însă străinul începu să păsească țepăn, arătându-și colții, Colț Alb înțepeni și el și, la rândul-i, îi arătă colții. Își dădură ocol pe jumătate, măsurându-se unul pe altul, mârâind și zbârlindu-se. Treaba asta dură câteva minute și lui Colț Alb începu să-i facă plăcere de parcă ar fi fost o joacă. Dar Lip-Lip sări deodată deasupra lui cu o iuțea puțin obișnuită, îl mușcă cu putere și se dădu înapoi.

Simți mușcătura în umărul ce-i mai fusese o dată rănit de răs și-l duru adânc, până la os. Surprinderea și durerea îl făcură pe Colț Alb să chelălăiască, dar în clipa următoare se năpusti furios asupra lui Lip-Lip, mușcându-l cu patimă.

Lip-Lip trăise însă în tabără și luase parte la multe bătălii de-ale căștelor. Colțișorii lui ascuțiți îl încercară pe noul venit de trei ori, de patru ori, de șase ori, până ce Colț Alb, gemând fără rușine, se refugie lângă maică-sa, căutând apărare. Era prima din multele bătălii pe care avea să le dea cu Lip-Lip, pentru că de la bun început au fost dușmani, născuți să fie așa, cu firi sortite mereu să se ciocnească.

Kiche îl linse mângâietor, încercând să-l facă să rămână lângă ea, dar curiozitatea lui era nesfârșită, și câteva clipe mai târziu o porni într-o nouă căutare. Dădu peste unul din animalele-oameni, Castor Cenușiu, care sta pe vine și făcea ceva cu niște bețe și mușchi uscat, împrăștiate în fața lui pe pământ. Colț Alb se apropie și începu să-l urmărească. Castor Cenușiu scoase din gură niște sunete pe care el, nesocotindu-le potrivnice, se apropie și mai mult.

Femei și copii îi aduceau lui Castor Cenușiu bețe și crengi. Fără îndoială că era o treabă însemnată. Colț Alb deveni atât de curios, încât se apropie până ce atinse genunchiul lui Castor Cenușiu, uitând că acesta era un animal-om grozav. Deodată zări ceva ciudat, ca o ceață începând se crească din bețe și din mușchi sub mâinile lui Castor Cenușiu. Apoi, chiar printre bețe, se ivi ceva viu, ceva care se încolăcea și se întorcea și care avea o culoare la fel cu a soarelui de pe cer. Colț Alb nu știa nimic despre foc. Îl atrăgea însă tot așa cum lumina din gaura vizuinii îl atrăsese când nu era decât un pui. Făcu alți câțiva pași, târându-se spre flacăra. Îl auzi pe Castor Cenușiu chicotind la el și pricepu că nici sunetul acesta nu-i era potrivnic. Apoi nasul lui atinse focul și în aceeași clipă își scoase micuța lui limbă, întinzând-o spre el.

O clipă rămase paralizat. Necunoscutul, care pândea în mijlocul betelor și mușchiului, îl apucase cu cruzime de nas. Se târî înapoi, izbucnind într-o explozie înnebunită de scâncete. La auzul acestora Kiche, priponită de bățul ei, începu să se zbată, să mârâie și să se înfurie teribil că nu-i putea veni în ajutor. Dar Castor Cenușiu izbucni în hohote de răs, lovindu-și coapsele și povesti întregii tabere pățania, până ce toți începură să râdă în hohote. Colț Alb însă se așeză câinește și începu să plângă, să plângă – o ființă mică și părăsită, vrednică de milă în mijlocul animalelor-oameni.

Era cea mai mare suferință pe care o cunoscuse vreodată. Și nasul și limba îi fuseseră pârlite de vietatea aceea de culoarea soarelui, care crescuse sub mâinile lui Castor Cenușiu. Plânse și plânse fără întrerupere, și fiecare scâncet de-al lui era salutat cu hohote de răs de animalele-oameni. Încercă să-și aline durerea de la nas cu limba, dar și limba îi era arsă, și cele două suferințe alăturate îl făceau să sufere și mai mult, așa că plânse mai departe, mai disperat și mai descurajat ca oricând.

Apoi îl cuprinse rușinea. Cunoscu răsul și înțelesul lui. Nu ne este dat nouă să știm cum ajung unele animale să cunoască răsul și să-și dea seama

când se râde de ele; dar tocmai în felul acesta află și Colț Alb ce e râsul. Se rușină că animalele-oameni râdeau de el. Se întoarse și o luă la fugă, nu din cauza suferinței pricinuite de foc, ci a râsului care-i răzbise chiar mai adânc în suflet, rănindu-l. Și se refugie la Kiche – care ședea cuprinsă de furie la capătul bățului, de parcă ar fi fost un animal turbat – Kiche, singura făptură din lumea asta care nu râdea de el.

Se inseră și apoi se lăsă noaptea, iar Colț Alb zăcea lângă mama lui. Nasul și limba îl mai dureau, dar pe el îl frământa un necaz mai mare. Îi era dor.

Simțea un gol, nevoia de liniște și de pacea râului și a văgăunii de acolo, de pe povârniș. Viața devenise prea populată. Erau atât de multe animale-oameni, bărbați, femei și copii, care făceau zgomot și se ciorovăiau. Mai erau și câinii care se hărțuiau veșnic și se hârjoneau între ei, provocând atâta larmă și neliniște. Singurătatea odihnitoare a vieții cunoscute de el până atunci se dusesse. Aici, chiar și aerul fremăta de viață. Bolborosea și bâzâia fără întrerupere. Schimbându-și neconținut intensitatea și variind brusc tonurile, îi călca pe nervi și-i chinuia simțurile, enervându-l, neliniștindu-l și hărțuindu-l cu neconținută amenințare a întâmplării.

Urmări animalele-oameni mergând de colo-colo și în jurul taberei. Colț Alb privea animalele-oameni oarecum în felul în care oamenii îi privesc pe zeii pe care și-i făuresc. Erau făpturi superioare, adevărați zei. Pentru mintea lui slabă, ei erau făcători de minuni, precum zeii, în ochii oamenilor. Erau făpturi superioare, posedând tot felul de forțe necunoscute și de necrezut, stăpânitori ai celor însuflețite și neînsuflețite, făcându-le pe cele mișcătoare să-i asculte și dând mișcare celor nemișcate, făcând să se nască viață, o viață de culoarea soarelui și mușcătoare, alcătuită din mușchi și lemn mort. Erau meșterii focului! Erau zeii!

Capitolul 2

ROBIA.

Zilele erau pline de experiențe pentru Colț Alb. Pe când Kiche stătea legată de băț, el gonia prin toată tabăra, cercetând, căutând și învățând. Află repede multe din rânduilele animalelor-oameni, dar obișnuința nu-l făcu să-i disprețuiască. Cu cât îi cunoștea mai bine, cu atât ei își apărau mai mult superioritatea, cu atât își desfășurau mai mult misterioasele lor forțe și își arătau mai vârtos asemănarea cu zeii.

Omului îi fusese dată adesea durerea de a-și vedea zeii răsturnați și altarele sfărâmate; dar lupul și câinele sălbatic care veniseră să se ghemuiască la picioarele omului n-au încercat niciodată această durere. Spre deosebire de om – ai cărui zeii sunt nevăzuți și închipuiți, fumuri și neguri ale minții, ce se feresc de haina realității, fantome rătăcitoare ale bunătății și puterii, pătrunderi ale eului în domeniul spiritului – lupul și câinele sălbatic care vin la foc își găsesc zeii în carne și oase, ceva ce poate fi pipăit, ceva ce ocupă un loc în spațiu și are nevoie de timp pentru a-și îndeplini menirea și existența. Nu e nevoie de nici o strădanie pentru a crede în asemenea zeii; nici un efort de

voință nu te-ar putea face să-ți pierzi credința într-un asemenea zeu. Nu există altă cale. Iată-l stând în două picioare, cu o bătă în mână. Cu o forță nesfârșit de mare, pătimaș și mâniat, îndrăgostit, dumnezeire, mister și forță, toate învăluite în carne ce sângerează când e sfâșiată și care e bună de mâncat ca orice carne.

Așa s-a întâmplat și cu Colț Alb. Animalele-oameni erau fără îndoială zei, zei de care n-ai cum să scapi. Tot așa cum mama lui, Kiche, le arătase supunere când o strigaseră pentru prima oară pe nume, la fel începu și el să li se supună. Le făcea loc să treacă, ca un drept neîndoielnic al lor. Când umblau, se dădea la o parte din calea lor. Când îl chemau, venea. Când îl amenințau se ghemuia. Când îi porunceau să plece, o tulea degrabă. Pentru că în spatele oricărei dorințe de-a lor stătea forța, care le întărea dorința, forța care lovea, care se manifesta prin lovituri și bâte, prin pietre ce zburau și prin lovituri usturătoare de bici.

Le aparținea și el, așa cum le aparțineau toți câinii. Zeii aceștia îi porunceau ce trebuie să facă. Ei aveau dreptul să-i stâlcească și să-i calce în picioare trupul sau să-i arate milă. Aceasta a fost o lecție pe care și-a însușit-o cu iuțea. I-a venit greu pentru că era împotriva pornirilor bine dezvoltate și precumpănitoare ale ființei lui; dar, deși nu învăța cu plăcere această lecție, o învăța totuși și, fără să-și dea seama, în cele din urmă se acomoda.

Își încredință astfel soarta în mâinile altora, trecându-le și răspunderile vieții lui. Acest lucru era în sine o compensație, pentru că întotdeauna e mai ușor să te sprijini pe altul decât să fii singur. Dar această dăruire de sine – cu trup și suflet – animalelor-oameni nu se petrecea într-o singură zi. Puiul de lup nu se putu lepăda repede de moștenirea sălbatică și de amintirile wildului. Erau zile când se târa la marginea pădurii și stătea ascultând ceva care îl chema într-acolo, departe. Și de fiecare dată se întorcea, plin de neastâmpăr și îndoială și începea să geamă încet și cu mult dor lângă Kiche și să-i lingă botul cu limba, nerăbdător și cercetător.

Colț Alb învăța repede rânduielile taberei. Cunoscu nedreptatea și lăcomia câinilor mai bătrâni când i se arunca de mâncare: carne sau pește. Ajunse să știe că oamenii erau mai dreți, copiii mai cruzi și femeile mai blânde și mai dispuse să-i arunce o bucată de carne sau un os, și după două sau trei pățanii neplăcute cu mamele cățelușilor tineri, își dădu seama că întotdeauna era mai bine să le lase în pace, să se țină cât mai departe de ele și chiar să le ocolească ori de câte ori le vedea venind.

Amărăciunea vieții lui era însă Lip-Lip. Mai mare, mai vârstnic și mai puternic, Lip-Lip și-l alesese pe Colț Alb drept țintă specială a persecuției lui. Colț Alb era destul de dispus să lupte, dar Lip-Lip îl depășea. Adversarul lui era prea mare. De aceea devenise visul urât și plin de spaimă al vieții lui. De câte ori se aventura departe de mama lui, tiranul își făcea apariția negreșit, mergând pe urmele lui, mârâind, lovindu-l și pândind prilejul când nici un animal-om nu se află prin apropiere, ca să se năpustească asupra lui și să-l silească să dea lupta. Și cum Lip-Lip câștiga întotdeauna, bucuria lui era fără

de margini. Își făcuse din aceasta cea mai mare plăcere, așa cum pentru Colț Alb el era cel mai mare chin.

Colț Alb nu se lăsă însă intimidat. Deși el avea de suferit cel mai mult și de fiecare dată ieșea bătut, moralul rămânea neștirbit. Totuși aceste bătăi avură și o consecință dăunătoare. Deveni răutăcios și posac. De felul lui era sălbatic, dar din pricina acestor nesfârșite persecuții deveni și mai sălbatic. Voioșia, zburdălnicia de cățel abia de se mai vedeau. Nu se mai juca și nu se mai hârjonea cu ceilalți căței din tabără. Nu i-ar fi dat voie Lip-Lip. În clipa în care Colț Alb apărea lângă ei, Lip-Lip se și năpustea asupra lui, terorizându-l și chinuindu-l sau încăierându-se cu el până ce-l pune pe fugă.

Toate întâmplările acestea îl făcură pe Colț Alb să-și piardă mult din firea lui de cățel și începu să se poarte ca și când ar fi fost mult mai matur. Cum nu era lăsat să-și cheltuiască energia la joacă, se închise în sinea lui, ascuțindu-și mereu mintea. Deveni șiret; avea timp ca să născocească tot felul de șiretlicuri. Împiedicat să-și primească partea lui de carne și de pește atunci când se dădea de mâncare tuturor câinilor din tabără, ajunse un hoț iscusit. Trebuia să scotocească și scotocea bine, deși adesea din pricina acestui lucru, se dovedea o adevărată calamitate pentru femeile din tabără. Se deprinse repede să se furișeze prin tabără, să fie viclean, să știe ce se petrece pretutindeni, să vadă și să audă tot, să judece în consecință și să găsească cu succes căi și mijloace de a-l ocoli pe neîmpăcatul lui asupritor.

Persecuția era abia la început când, cu multă șiretenie, îi jucă prima festă, cu adevărat mare, căpătând astfel gustul răzbunării. După cum Kiche, pe când mergea cu lupul, ademenise, sortind pieirii câinii din taberele oamenilor, tot așa Colț Alb, într-un fel aproape asemănător, îl ademeni pe Lip-Lip în fălcile răzbunătoare ale lui Kiche. Bătând în retragere din fața lui Lip-Lip, Colț Alb o luă pe căi ocolite care duceau când înăuntru, când în afara sau în jurul tipiilor taberei. Era un bun alergător, mai iute decât oricare cățel de talia lui și chiar mai iute decât Lip-Lip. Dar în această cursă de urmărire, el nu fugea pe măsura puterilor lui. Se ținea doar la un salt de urmăritor.

Ațâțat de fugăreală și de apropierea stăruitoare de victimă, Lip-Lip uită de prevedere și de locul unde se afla. Când își dădu seama, era prea târziu. Țâșnind cu cea mai mare iuțeală de după o tipie, nimeri cu capul înainte peste Kiche, care stătea culcată la capătul bățului de care era priponită. Scoase un chelălăit de spaimă și fălcile ei răzbunătoare i se încleștară în trup. Kiche era legată, totuși nu putu să scape de ea prea ușor. Îl buși la pământ ca să nu mai poată fugi și îi sfâșie trupul, implantându-și colții în el.

Când în cele din urmă izbuti să se rostogolească într-o parte și să scape de ea, se târî ciufulit și rănit, atât trupește cât și sufletește. Părul i se adunase smocuri, smocuri, pretutindeni pe unde colții ei îl împunseseră. Rămase în picioare pe locul unde izbutise să se ridice, deschise gura și slobozi cu scâncet puternic, prelung, sfâșietor, de cățel. Dar nici măcar acest lucru nu-i era dat să-l sfârșească. Tocmai la mijlocul urletului, Colț Alb, repezindu-se, își înfipse colții într-unul din picioarele dinapoi ale lui Lip-Lip, care nu mai avea chef de

luptă și o tuli fără rușine, cu victima pe urmele sale, hărțuindu-l tot drumul, până la tipia lui. Aci, femeile îi săriră într-ajutor, și Colț Alb, care venea ca un diavol dezlănțuit, fu gonit în cele din urmă numai datorită bombardamentului cu pietre.

Veni o zi în care Castor Cenușiu socoti că nu mai e nici un pericol ca Kiche să fugă și îi dădu drumul. Nespuse de mult se bucură Colț Alb de eliberarea mamei lui. O întovărăși vesel prin tabără și, atâta timp cât rămase alături de ea, Lip-Lip păstra o distanță respectuoasă. Ba Colț Alb se mai și zbârli odată la el și păși țațoș; Lip-Lip se făcu însă că nu ia în seamă provocarea. Nu era nici el prost, și oricare ar fi fost răzbunarea pe care o dorea, putea să aștepte însă până ce-l va prinde pe Colț Alb singur.

În aceeași zi, mai târziu, Kiche și Colț Alb rătăciră împreună pe la marginea pădurii de lângă tabără. Își dusesese mama într-acolo pas cu pas, și acum, că se oprise, încerca s-o atragă mai departe. Râul, vizuina și codrii tăcuți îl chemau și ar fi vrut ca ea să-l urmeze. Mai goni câțiva pași, se opri și privi înapoi. Kiche stătea nemișcată. Gemu rugător și începu să fugă jucăuș înapoi și încolo printre tufișuri. Fugi înapoi la ea, îi linse botul și se depărtă iarăși. Kiche tot nu se mișca. Se opri privind-o cu mare atenție și cu o nerăbdare vădită, dar care se topiră încet atunci când ea întoarse capul și se uită înapoi spre tabără.

Ceva îl chema afară. Mama lui auzi și ea, dar mai auzi și cealaltă chemare, mai puternică, chemarea focului și a oamenilor – o chemare la care, dintre toate animalele, numai lupului îi fusese dat să răspundă; lupului și câinelui-lup, care sunt frați.

Kiche se întoarse și porni încet spre tabără. Mai puternică decât strânsoarea fizică a bățului era chemarea taberei din sufletul ei. Nevăzuți și tainici, zeii o țineau strâns în puterea lor și nu-i dădeau drumul. Colț Alb se așeză la umbra unui mesteacăn și scheună încet. Mirosea tare a pin și mireasma ușoară a pădurii umplea văzduhul, amintindu-i de viața liberă pe care o trăise înainte de zilele robiei. Dar el nu era decât un cățeluș, și mai puternică decât chemarea omului sau a wildului era chemarea mamei. În fiecare clipă a scurtei lui existențe era legat de ea. Nu sosise încă ziua libertății lui. Așadar, se ridică și, cu aer nemângâiat, se înapoie spre tabără, oprindu-se o dată, de două ori, scheunând și ascultând chemarea care încă mai răsuna în adâncurile pădurii.

În wild, vremea șederii mamei cu puiul ei este scurtă; dar sub stăpânirea omului ea este uneori și mai scurtă. Așa se petrecură lucrurile cu Colț Alb. Castor Cenușiu avea de plătit o datorie lui Trei Acvile, care pleca la drum în susul râului Mackenzie până la Marele Lac al Sclavilor. O bucată de pânză stacojie, o piele de urs, douăzeci de cartușe și Kiche plătiră datoria. Colț Alb văzu cum o urcară pe mama lui într-una din canoalele lui Trei Acvile și încercă s-o urmeze. Cu o lovitură, Trei Acvile îl aruncă înapoi spre țârm. Luntrea o porni din loc. Colț Alb sări în apă și înotă după ea, surd la strigătele ascuțite ale lui

Castor Cenușiu care îl chema să se întoarcă, îl uitase chiar și pe animalul-om, pe zeu, atât de mare îi era spaima că își pierde mama.

Dar zeii sunt obișnuiți să li se dea ascultare și Castor Cenușiu porni mânios cu o canoe în urmărirea lui. Când îl ajunse, se aplecă și îl trase din apă prinzându-l de ceafă. Nu-l lăsă dintr-o dată pe fundul luntrei. Ținându-l spânzurat cu o mână, începu să-l bată cu cealaltă. Și ce mai bătaie! Avea mână grea. Fiecare lovitură izbea strașnic, și îi cără o mulțime de lovituri.

Din pricina loviturilor care se revărsau asupra lui când dintr-o parte când din alta, Colț Alb se legăna încoace și încolo, ca un pendul dezordonat și descentrat. Simțămintele pe care le încerca erau felurite. La început păru surprins, apoi îl cuprinse o frică trecătoare și chelălăi de câteva ori în timp ce mâna îl izbea. Dar acestei stări îi urmă repede furia. Firea lui liberă se afirma și Colț Alb își arătă colții mârâind cutezător la zeul mânios. Dar lucrul acesta nu-i folosi decât ca să-l mânie și mai tare pe zeu. Loviturile căzură mai repede, mai grele, mai dureroase.

Castor Cenușiu continuă să lovească, iar Colț Alb să mârâie. Dar lucrurile nu puteau merge așa, la nesfârșit. Unul din doi trebuia să cedeze. A cedat Colț Alb. Frica îl cuprinse din nou. Era pentru prima oară când încăpuse pe mâna unui om. Loviturile cu bățul sau cu pietre, pe care le suferise întâmplător în trecut, erau mângâieri pe lângă ceea ce se petrecea acum. Se prăbuși urlând și chelălăind. O vreme, fiecare lovitură era urmată de un chelălăit, dar frica se prefăcu în spaimă. Și în cele din urmă, chelălăielile se transformară într-un șir neîntrerupt, fără legătură cu ritmul pedepsei.

În cele din urmă, Castor Cenușiu își potoli mânia. Colț Alb, atârând moale, continua să urle. Aceasta păru să-l mulțumească pe stăpân, care îl aruncă cu brutalitate pe fundul luntrei. Între timp, luntrea o luase la vale. Castor Cenușiu apucă vâsla. Colț Alb era în drumul lui. Îl lovi sălbatic cu piciorul. În acea clipă, firea liberă a lui Colț Alb scăpără din nou și puiul își înfipse colții în piciorul încălțat cu mocasini. Bătaia primită nu însemna nimic pe lângă aceea ce o primi acum. Mâna lui Castor Cenușiu era cumplită, și tot așa frica lui Colț Alb. Îl lovea nu numai cu mâna, ci și cu vâsla aceea tare, de lemn; era numai vânăta, și când îl aruncă din nou în canoe îl durea tot trupul lui mic. Castor Cenușiu îl lovi din nou cu piciorul, și de astă dată nu întâmplător. Colț Alb nu-și repetă atacul împotriva piciorului. Robia îl mai învățase o lecție. Niciodată, oricare ar fi împrejurarea, să nu cuteze să-și muște zeul, care îi era domn și stăpân; trupul domnului și stăpânului era sfânt și nu trebuia să fie necinstit de colții unuia ca el. Fără îndoială că aceasta era crima crimelor, o ocară ce nu putea fi iertată și nici trecută cu vederea.

Când luntrea ajunse la mal, Colț Alb zăcea scâncind nemișcat, și așteptând voința lui Castor Cenușiu. Era voința lui Castor Cenușiu să ajungă la mal, căci îl aruncă acolo, izbindu-l cu putere într-o parte și lovindu-i iarăși vânătaile. Se târî tremurând la picioarele lui, cu un geamăt. Lip-Lip, care urmărise întreaga întâmplare de pe mal, se repezi la ei, dându-l peste cap și înfigându-și colții în el. Colț Alb era prea slăbit ca să se apere și n-ar fi fost bine

de el dacă Castor Cenușiu nu și-ar fi repezit piciorul, zvârlindu-l pe Lip-Lip în aer cu putere, încât acesta se prăbuși la pământ la vreo douăzeci de picioare distanță. Se arăta dreptatea animalului-om; și chiar atunci, în starea jalnică în care se afla Colț Alb simți un mic fior de recunoștință. Schiopătă supus pe urmele lui Castor Cenușiu, străbătând satul până la tipie, și așa învăță Colț Alb că dreptul de a pedepsi era un lucru pe care zeii și-l păstrau pentru ei și nu-l îngăduiau fapturilor mai mici decât ei.

În seara aceea, pe când pretutindeni domnea tăcerea, Colț Alb își aminti de mama lui și gemu după ea. Gemu însă prea tare și-l trezi pe Castor Cenușiu, care îl bătă. După aceasta, ori de câte ori se aflau zeii pe aproape, se tânguia mocnit. Câteodată însă, rătăcind singur spre marginea pădurii, Colț Alb își dădea frâu liber durerii, plângând-o cu gemete și scâncete puternice.

În această perioadă ar fi putut să plece urechea către amintirile vizuinii și râului și să fugă înapoi în wild. Îl oprea însă amintirea mamei lui. Așa cum animalele-oameni, atunci când vânau, plecau și se întorceau, tot așa mama lui va reveni și ea din când în când în sat. Rămase deci în robie, așteptând-o.

Dar această robie nu era cu totul nefericită. Erau și multe lucruri care îl interesau. Se întâmpla mereu câte ceva. Lucrurile ciudate pe care le făceau acești oameni erau fără sfârșit și lui Colț Alb îi trezeau întotdeauna curiozitatea. Pe de altă parte învăța cum să se descurce cu Castor Cenușiu. Ascultare, ascultare neclintită și fără abatere, iată ce i se cerea, și în schimb scăpa de lovituri și viețuirea îi era îngăduită.

Uneori, însuși Castor Cenușiu îi azvârlea câte o bucată de carne și îl apăra de ceilalți câini pe când o mânca. Și o asemenea bucată de carne era ceva de preț. I se părea chiar mai de preț – și nu știa nici el de ce – decât o duzină de bucăți de carne din mâna unei femei. Castor Cenușiu nu alinta niciodată și nici nu mângâia. Poate că greutatea mâinii lui, poate că dreptatea lui, poate că simpla putere asupra lui și poate că toate acestea la un loc îl impresionau pe Colț Alb, deoarece se născu între el și morocănosul lui stăpân o anumită afecțiune.

Pe nesimțite și pe ocolite, cu ajutorul bățului, al pietrelor și al bățăilor cu mâna goală, cătușele robiei lui Colț Alb se strângeau. Trăsăturile rasei lui, care la început au făcut posibilă venirea lui la focurile oamenilor, erau trăsături ce puteau fi dezvoltate. Aceste trăsături se dezvoltău în el și el începu să îndrăgească tot mai mult viața de tabără, așa plină de necazuri cum era ea. Dar Colț Alb nu-și dădea seama de aceasta. Simțea doar că-l doare că o pierduse pe Kiche, mija în el speranța că ea se va întoarce și mai simțea și un dor năprasnic pentru viața liberă din trecut pe care o întruchipa ea.

Capitolul 3

PROSCRISUL.

Lip-Lip continua să-i amărăscă zilele lui Colț Alb până într-atât, încât îl făcu mai rău și mai crud decât îi era felul. Sălbăticia făcea parte din structura lui, dar o sălbăticie atât de mare era peste poate. Ajunsese de pomină răutatea lui chiar și printre animalele-oameni. Ori de câte ori în tabără se stârnea

agitație și zarvă, bătaie și ciorovăială sau vreo femeie se văita că s-a furat vreo bucată de carne, bănuielile cădeau asupra lui Colț Alb și de obicei chiar așa era. Nici nu se mai osteneau să caute pricina purtării lui. Veneau doar efectele, și ele erau rele. Devenise un fățarnic și un hoț, un încurcă-lume, unul care isca mereu zarvă; și pe când pândea niște femei mâniate, fiind cu ochii în patru, gata să se ferească de vreun proiectil aruncat la iuțeală, acestea îi spusese în față că e un lup, că nu merita decât ocară și că o s-o sfârșească rău.

Se simți un proscris în mijlocul taberei mișunând de lume. Toți cățeii erau de partea lui Lip-Lip. Între Colț Alb și ei era o deosebire. Simțeau poate sămânța sălbatică din el și instinctiv îi arătau dușmănia pe care câinele domestic o are pentru lup. Dar oricum ar fi fost, în această persecuție, ei i se alăturară lui Lip-Lip. Și o dată ce se declarară împotriva lui Colț Alb, găsiră destule motive să continue să i se arate potrivnici. Fiecare în parte și toți laolaltă îi simțeau din când în când colții și, spre cinstea lui, Colț Alb mai mult dădea decât primea. Pe mulți dintre ei îi putea bate când se lupta cu fiecare în parte; dar lupta cu câte unul singur nu prea îi era hărăzită. Începutul unei asemenea lupte era un semnal pentru toți cățeii din tabără să alerge și să se năpustească asupra lui.

Din această prigonire a haitei învăță două lucruri importante; cum să se ferească într-o luptă de masă dusă împotriva lui și cum să dea lovituri cât mai dăunătoare și într-un timp cât mai scurt atunci când lupta se ducea în doi. Să te poți ține bine pe picioare în mijlocul unei mase potrivnice ție, este o chestiune de viață și de moarte, și lucrul acesta Colț Alb îl învăță din plin. Ajunse aproape ca o pisică în îndemânarea lui de a se ține pe picioare. Chiar când câinii cei mari îl izbeau acum cu trupurile lor grele, fie dinapoi, fie din lături, și de era dat înapoi sau într-o parte, azvârlit în sus sau lunecat pe pământ, el avea întotdeauna picioarele sub el și labelle în jos, spre țărâna mumă.

Când câinii se încaieră, au obiceiul să facă o introducere la adevărata luptă – să mârâie, să se zburlească și să pășească bățoși. Dar Colț Alb învăță să treacă peste aceste introduceri. Orice întârziere însemna să-și ridice împotriva pe toți ceilalți căței. Trebuia să acționeze iute și apoi s-o tullească. Astfel învăță să nu-și trădeze intențiile; se năpustea, mușca și sfâșia pe loc, fără de veste, înainte ca dușmanul să-l poată întâmpina. În felul acesta pricinuia de la început răni grele. De asemenea învăță cât prețuiește elementul surpriză. Un câine luat prin surprindere, cu grumazul despicat sau cu urechea făcută fășii, înainte de a-și fi dat seama ce se petrece, era pe jumătate bătut.

Mai mult, era nespus de ușor să dai peste cap un câine luat prin surprindere; iar un câine dat peste cap își arată întotdeauna, pentru o clipă, partea moale de dedesubtul gâtului – punctul vulnerabil unde trebuia lovit pentru a-i curma viața. Colț Alb cunoștea acest punct. Moștenise învățătura asta de-a dreptul de la șirul de generații de lupi care au vânat. Și așa se întâmplă că metoda pe care o folosea Colț Alb când lua ofensiva era

următoarea: întâi să găsească un cățel singur; al doilea, să-l ia prin surprindere și să-l dea peste cap; al treilea, să-i înfigă colții în locul moale al gâtlejului.

Nefiind încă destul de dezvoltat, fălcile lui nu erau destul de mari și nici îndeajuns de puternice, ca atacul dat la gâtlej să fie mortal; dar mulți căței se învăteau prin jurul taberei cu gâtlejurile sfâșiate, mărturie a intențiilor lui Colț Alb. Și într-o bună zi, prinzând pe unul din dușmani singur la marginea pădurii, îl tăvăli de mai multe ori și, năpustindu-se la gâtlejul lui, izbuti să-i taie vâna mare, lăsând să i se scurgă viața din trup. În noaptea aceea se făcu mare zarvă. Fusesse văzut și vestea ajunsese la urechile stăpânului câinelui pe care îl ucisese. Femeile începură să-și amintească de toate bucățile de carne furate și nenumărate glasuri mânioase îl asaltară pe Castor Cenușiu. El păzi însă cu hotărâre ușa tipiei sale, unde îl adusesse pe vinovat, și se împotrivi răzbunării pe care tovarășii lui de trib i-o cereau.

Colț Alb ajunsese urât de oameni și de câini. În această perioadă a dezvoltării lui nu avu nici o clipă de siguranță. Colții tuturor câinilor, mâinile tuturor oamenilor îl urmăreau. Era primit cu mârâituri de cei de o seamă cu el și cu blesteme și pietre de către zeii lui. Trăia în încordare. Ședea întotdeauna strunit, gata de atac, ferindu-se să nu fie atacat, cu ochii cercetând să nu fie atins de vreun proiectil picat din senin și fără de veste, gata să acționeze cu repeziciune și cu sânge rece, să se năpustească cu colții fulgerând sau să sară în lături cu un mârâit amenințător.

Cât despre mârâit, putea să mârâie mai strașnic decât oricare câine, tânăr sau bătrân, din tabără. Scopul mârâitului e să previi sau să sperii și trebuie chibzuință ca să știi să-l folosești. Colț Alb știa când și cum să-l folosească. Și în mârâitul lui, el punea tot ce se putea închipui mai năvălit, mai rău și mai cumplit. Cu botul încrețit de spasme continue, cu părul zbârlit în valuri nesfârșite, cu limba repezită în afară și înapoi, ca un șarpe roșu, ținându-și urechile pleoștite, iar ochii scăpărându-i de ură, cu buzele încrețite și strânse, cu colții descoperiți și cu bale la gură, el putea sili aproape pe oricare atacator să se oprească. Și o astfel de oprire trecătoare, atunci când era luat prin surprindere, îi dădea un răgaz hotărâtor, în care timp putea să se gândească și să hotărască ce are de făcut. Dar adesea, o pauză astfel câștigată se prelungea până ce ducea la o oprire totală a atacului. Și nu puțini erau câinii mari în fața cărora mârâitul îi dădea lui Colț Alb posibilitatea să bată în retragere în chip onorabil.

Cum era surghiunit de haită, el o făcea să plătească prin apucăturile lui sângeroase și deosebit de eficiente, pentru toată persecuția îndurată. Nefiindu-i îngăduit să meargă cu ea, ciudata stare de lucruri făcea ca nici un membru al haitei să nu umble de unul singur. Colț Alb n-ar fi îngăduit. Din pricina tacticii lui, de hărțuială și pândă, cățeilor le era frică să umble singuri. Cu excepția lui Lip-Lip, se vedeau siliți să se strângă laolaltă pentru a se apăra unii pe alții împotriva cumplitului dușman pe care și-l făcuseră. Un cățel singuratic pe malul râului era ca și mort, sau ridica toată tabăra cu urletele sfâșietoare de durere și deznădejde pe care le scotea fugind de puiul de lup care-l pândea.

Dar represaliile lui Colț Alb nu încetară nici atunci când cățeei învățară bine că trebuie să stea laolaltă. Îi ataca când îi vedea singuri, iar ei îl atacau în bandă. Era de ajuns să-l vadă, ca să se năpustească după el. În astfel de împrejurări, sprinteneala lui îl punea la adăpost. Dar vai de câinele care își întrecea tovarășii într-o asemenea urmărire! Colț Alb învățase să se întoarcă brusc împotriva urmăritorului care fugea în fruntea haitei și să-l sfâșie înainte ca ceilalți să-l ajungă. Acest lucru se întâmpla foarte adesea, pentru că, odată porniți pe urmele lui, câinii erau pe cale să-și uite de ei în toiul fugărelii, în timp ce lui Colț Alb așa ceva nu i se întâmplase niciodată. Aruncând din goană priviri în urmă, el era totdeauna gata să-l sucească și să-l răstoarne pe mult zelosul urmăritor care își întrecea tovarășii.

Cățeei sunt făcuți să se zbunguiască, și împrejurările îi ajută să-și realizeze jocul în această imitație de război. Și așa, vânătoarea după Colț Alb ajunsese principala lor distracție – o distracție mai ales ucigătoare și întotdeauna serioasă. Pe de altă parte, fiind cel mai iute de picior, lui Colț Alb nu-i era teamă să se aventureze oriunde. Pe când o tot aștepta zadarnic pe mama lui să se întoarcă, nu o dată făcuse haita să-l gonească cu sălbăticie prin pădurile învecinate. Dar întotdeauna haita îi pierdea urma. Zgomotul și lătrăturile îi vesteau prezența ei tot timpul cât el gonia singur, cu pași catifelati, în tăcere, o umbră mișcătoare printre copaci, tot așa cum făcuseră și tatăl și mama lui. De altfel avea legături mai strânse cu wildul decât ceilalți cățeei și cunoștea mai multe din secretele și șiretlicurile acestuia. Unul din șiretlicurile lui favorite era să-și piardă urma în apa curgătoare și apoi să stea culcat în tăcere, într-un desis apropiat, în timp ce urletele lor buimăcite hăuleau în juru-i.

Urât de ai lui și de oameni, neîmblânzit și încolțit fără preget, el însuși războindu-se fără încetare, Colț Alb se dezvoltă repede și unilateral. Nu se afla într-un mediu propice pentru blândețe și iubire. Nu avea nici cea mai vagă licărire de așa ceva. Legea pe care o învățase era să dea ascultare celui puternic și să-l asuprească pe cel slab. Castor Cenușiu era zeu și puternic. De aceea Colț Alb îi dădea ascultare. Dar câinele mai tânăr sau mai mic decât el era slab, ceva ce trebuia nimicit. Dezvoltarea lui se vădea, așadar, înclinată spre forță. Pentru a face față primejdiei statornice de a fi lovit și chiar ucis, înclinarea lui spre jaf și apărare se dezvolta necuvenit de mult. Era mai iute în mișcări decât ceilalți câini, mai repede de picior, mai iscusit, mai înverșunat, mai mlădios, mai zvelt, cu mușchi și tendoane de oțel, mai rezistent, mai crud, mai sălbatic și mai vioi. Trebuia să fie astfel pentru că altminteri n-ar fi putut ține piept și nici supraviețui mediului potrivit în care trăia.

Capitolul 4

PÂRTIA ZEILOR.

Către toamnă, când zilele se scurtează și când în aer începe să se simtă mușcătura gerului, Colț Alb, vrând să scape din robie, își încercă norocul. De câteva zile domnea mare agitație în sat. Se desfăcea tabăra de vară și întregul trib, cu mic cu mare, se pregătea să plece la vânătoarea de toamnă. Colț Alb urmărea toate acestea cu ochi nerăbdători, și când tipiile începuseră să fie

strânse iar canoele încărcate la mal, înțelese totul. Canoele plecară și unele chiar dispărură în josul râului.

Se hotărî într-adins să rămână în urmă. Așteptă prilejul să se furișeze din tabără spre pădure. Acolo, prin râul care curgea și care începuse să-și țeară pojghița de gheață, își pierdu urma. Se târî apoi în inima unui desis și așteptă. Timpul trecea și Colț Alb dormea cu întreruperi ceasuri de-a rândul. Într-un timp îl trezi glasul lui Castor Cenușiu, care îl striga. Se mai auzeau și alte glasuri. Colț Alb desluși pe cel al soției lui Castor Cenușiu, care lua parte la căutarea lui, precum și pe al lui Mit-sah, fiul acestuia.

Colț Alb tremura de frică și, deși simți un îndemn lăuntric să iasă din ascunziș, rezistă totuși. După un timp, glasurile se stinseră în depărtare și câțeva vreme după aceea se țări afară ca să se bucure de izbânda isprăvii sale. Se lăsa întunericul și o bucată de vreme zburdă ici și colo printre arbori, bucurându-se de libertate. Apoi, dintr-o dată, își dădu seama cât e de singur. Se așeză jos să cumpănească, cu urechea ciulită la liniștea pădurii care îl tulbura. Faptul că nimic nu se mișca și că nu se auzea nimic îi sădea în suflet spaima. Simți primejdia care îl pândea nevăzută și nesimțită. Era bănuitor față de pâlcurile de arbori ce se profilau și de umbrele negre care puteau ascunde tot soiul de primejdii.

Apoi i se făcu frig. Aci nu mai era la adăpostul cald al tipiei, lângă care să se ghemuiască. Labele îi înghețaseră și ridică mai întâi o labă dinainte, apoi pe cealaltă. Își încovrigă coada stufoasă ca să le acopere și în aceeași clipă avu o vedenie. Nu era nimic ciudat. O înșiruire de imagini-amintiri ce i se întipăriseră în minte. Văzu iarăși tabăra, tipiile și strălucirea focului. Auzi glasurile ascuțite ale femeilor, glasul de bas răgușit al bărbaților și mârâitul câinilor. I se făcu foame și își aminti de bucățile de carne și de pește care îi erau aruncate. Pe aci nu exista carne și nici altceva decât o tăcere amenințătoare, care însă nu putea fi mâncată.

Robia îl muiase. Lipsa de răspundere îl slăbise. Uitase să se descurce singur. Noaptea se căsca în jurul lui. Simțurile, obișnuite cu freamătul și zarva din tabără, cu neconținută ciocnire de imagini și sunete, erau inactive. Nu-i rămânea nimic de făcut, nimic de văzut sau de auzit. Se încorda să prindă vreo întrerupere a liniștei și a nemișcării ce domnea în natură. Simțurile îi erau amorțite de lipsa de activitate și de sentimentul unui lucru amenințător și cumplit.

Tresări de spaimă. Ceva uriaș și fără formă îi gonea pe dinaintea ochilor. Era umbra unui copac aruncată de lună, din fața căreia norii fuseseră măturați. Liniștindu-se, scânci încet; apoi își curmă scâncetul, de frică să nu atragă atenția primejdiilor care pândeau.

Un arbore căruia îi înghețase trunchiul de gerul nopții făcu mare zgomot, chiar deasupra lui; Colț Alb urlă de spaimă. Intră în panică și o luă la fugă spre sat, înnebunit de groază. Simți o nevoie copleșitoare de a fi apărat și a se afla în tovărășia omului. Îi stăruia în nări mirosul fumului de tabără. În urechi îi răsuna cu putere zgomotele și strigătele din tabără. Ieși din pădure în

luminișul scaldat de lumina lunii, unde nu erau nici umbre, nici beznă. Dar nu văzu nici un sat. Uitase. Satul plecase.

Fuga lui sălbatică se curmă deodată. Nu știa încotro s-o apuce. Își purtă abătut pașii prin tabăra părăsită, mirosind grămezile de gunoi și resturile împrăștiate de zei. Ar fi fost fericit să audă răpăitul pietrelor aruncate în el de vreo squaw supărată, ar fi fost bucuros ca mâna lui Castor Cenușiu să se abată mânioasă asupra-i; și ar fi primit cu plăcere o întâlnire cu Lip-Lip și întreaga haită lașă care mârâia.

Ajunse la locul unde se înălțase tipia lui Castor Cenușiu. Se așează în mijlocul spațiului pe care îl ocupase ea. Își îndreptă botul spre lună. Gâtulejul îi era chinuit de spasme, gura i se deschise și, într-un urlet sfâșietor, își tângui toată singurătatea și frica lui, dorul de Kiche, toate suferințele și necazurile din trecut, precum și teama de suferințele și primejdiile viitoare. Era un urlet prelung de lup, primul de acest fel pe care îl scosese vreodată.

Zorile îi împrăștiară spaima, dar îi sporiră singurătatea. Locul gol, care cu puțin înainte mișuna încă de oameni, îl făcu să simtă și mai tare singurătatea. Nu zăbovi mult până să ia o hotărâre. O apucă repede prin pădure, luând-o dea lungul malului, în josul apei. Alergă toată ziua, fără să se odihnească. Părea făcut să gonească fără încetare. Trupul lui oțelit nu cunoștea oboseala, și chiar când aceasta veni, rezistența pe care o moștenise îi dădu putere pentru eforturi fără sfârșit și-l ajută să-și poarte mai departe trupul chinuit.

Prin locurile unde fluviul se izbea de râpele repezi, el se cățara pe marile înălțimi din spate. Trecu prin vad sau înot râurile și pâraiele ce se vărsau în fluviu. Mergea adesea pe gheața care începea să se formeze pe margini și nu o dată aceasta se sparse și trebui să lupte ca să scape cu viață din curentul înghețat. Tot timpul era cu ochii în patru să descopere locul unde pârtia zeilor ar fi putut părăsi râul ca s-o pornească spre interior.

Colț Alb era mai inteligent decât media rasei lui; totuși mintea nu-i devenise până într-atât de cuprinzătoare, încât să îmbrățișeze și celălalt mal al fluviului Mackenzie. Și dacă pârtia zeilor a luat-o cumva pe acolo? La aceasta nu s-a gândit. Mai târziu, după ce va umbla mai mult, va mai crește, va deveni înțelept și va ajunge să știe mai multe despre poteci și despre râuri, poate că va izbuti să conceapă și să întrevadă o asemenea posibilitate. Dar această facultate a minții aparținea încă viitorului. Acum încă alerga orbește și în calculele lui nu intra decât malul de-a lungul căruia se rostogolea la vale fluviul Mackenzie.

Goni toată noaptea, și în beznă dădu peste tot felul de piedici, trecând prin întâmplări neplăcute, care îi întârziiau drumul, dar nu-l speriau. Până la jumătatea celei de a doua zile alergă fără întrerupere timp de treizeci de ore, și mușchii lui de fier începură să se moleșească. Doar rezistența morală îl mai făcea să înainteze. Nu mâncase de patruzeci de ore și era lihnit de foame. Băile repetate în apa înghețată își făcuseră de asemenea efectul. Blana lui frumoasă era plină de noroi. Pernițele late ale labelor îi erau pline de vânătăi și sângerau.

Începu să șchiopăteze și șchiopătatul creștea ceas de ceas. Și, peste toate aceste nenorociri, cerul se întunecă și porni să cearnă zăpada – o zăpadă rece, umedă, care se topea, o zăpadă lipicioasă și lunecoasă care-i ascundea peisajul pe care îl străbătea și acoperea hârtoapele, făcându-i mersul mai anevoios și mai dureros.

Castor Cenușiu voise să-și așeze tabăra în seara aceea pe malul drept al fluviului Mackenzie pentru că în direcția aceea avea loc vânătoarea. Dar cu puțin înainte să se lase întunericul, Kloo-kooch, nevasta lui Castor Cenușiu, zărise un elan, venit să se adape pe malul stâng. Și dacă elanul n-ar fi venit să se adape, dacă Mit-sah n-ar fi cârmit luntrea din drumul ei din pricina zăpezii, dacă Kloo-kooch n-ar fi descoperit elanul și dacă Castor Cenușiu nu l-ar fi răpus cu un glonte norocos, tot ceea ce a urmat s-ar fi petrecut cu totul altfel. Castor Cenușiu nu și-ar fi așezat tabăra pe malul stâng al fluviului Mackenzie și Colț Alb ar fi trecut mai departe, mergând fie spre moarte, fie să-și găsească drumul spre frații lui sălbatici și să ajungă și el unul din aceștia – lup până la sfârșitul zilelor lui.

Se lăsase noaptea. Zăpada cădea tot mai deasă și Colț Alb, scheunând încet, ca pentru sine, poticnindu-se și șchiopătând, dădu peste o pârție proaspătă în zăpadă. Era atât de proaspătă, încât înțelese pe dată cine o făcuse. Scânci de nerăbdare, o apucă în josul pârției care pornea de la malul fluviului și se avântă printre copaci. Zgomotele taberei îi ajunseră la ureche. Zări strălucirea focului, o văzu pe Kloo-kooch, care gătea, și pe Castor Cenușiu stând pe vine și molfăind o bucată de seu crud. Era carne proaspătă în tabără!

Colț Alb se aștepta să fie bătut. La acest gând se ghemui și se zbârli puțin. Apoi o porni din nou. Îi era teamă și nu putea să sufere bătaia, pe care știa că avea s-o capete. Dar mai știa că va avea parte de plăcerea focului, de apărarea zeilor, de tovărășia câinilor, aceasta din urmă o tovărășie potrivnică, totuși tovărășie, și care îi împlinea instinctul de haită.

Se apropie de lumina focului, târându-se și furișându-se. Castor Cenușiu îl văzu și se opri din mestecat. Colț Alb se furișă, tăvălindu-se în ticăloșia înjosirii și supunerii sale. Se furișă spre Castor Cenușiu, înaintând pas cu pas, tot mai încet și mai anevoios. În cele din urmă se culcă la picioarele stăpânului, căruia i se încredința cu totul, de bună-voie, cu trup și suflet. Venise din proprie inițiativă să se așeze la focul omului și să fie condus de acesta. Colț Alb tremura, așteptând ca pedeapsa să cadă asupra lui. Mâna se mișcă deasupra-i. Fără să vrea, se târi sub lovitura pe care o aștepta. Dar ea nu veni. Aruncă o privire în sus. Castor Cenușiu rupea bucata de seu în două! Castor Cenușiu îi întindea o bucată de seu! Foarte supus și oarecum bănuitor, mirosi mai întâi seul și apoi începu să-l mestece. Castor Cenușiu porunci să i se aducă carne și, pe când o mânca, îl păzi de ceilalți câini. După aceea, recunoscător și mulțumit, Colț Alb se așeză la picioarele lui Castor Cenușiu, privind la focul care-l încălzea, clipind și moțâind liniștit la gândul că ziua de mânie îl va găsi nu rătăcind abătut peste împăduritele întinderi pustii, ci în tabăra animalelor-oameni, în tovărășia zeilor, cărora li se dăruise și de care depindea acum.

Capitolul 5 CONVENȚIA.

Decembrie trecuse de mult când Castor Cenușiu se așternu la drum în susul fluviului Mackenzie, însoțit de Mit-sah și de Kloo-kooch. Una din sănii, trasă de câinii pe care Castor Cenușiu și-i cumpăraseră sau îi împrumutase, o mâna el. O a doua, mai mică, la care trăgea un atelaj de căței, era mânată de Mit-sah. Părea mai degrabă o jucărie, dar era o plăcere de-a lui Mit-sah, care simțea că începe și el să facă o treabă de bărbat pe lumea asta. În felul acesta învăța să mâie și să dresseze câinii; iar căței erau dresați pentru atelaj. De altfel, sania era și ea de un folos, pentru că ducea aproape două sute de pfunzi de echipament și hrană.

Colț Alb îi văzuse pe câinii din tabără ostenind în hamuri, astfel că nu prea luă în nume de rău faptul că îl inhămară și pe el. Îi puseră în jurul gâtului o gură de ham umplută cu mușchi și legată cu două hamuri de o curea care trecea în jurul pieptului și peste spate. De această curea era legată funia lungă cu care trăgea la sanie. Erau șapte căței în atelaj. Ceilalți se născuseră înaintea lui și aveau care nouă luni, care zece, pe când Colț Alb nu avea decât opt. Fiecare câine era legat de sanie cu o singură funie. Nu erau două de aceeași lungime, iar diferența dintre două funii era egală cu cel puțin lungimea unui trup de câine. Funiile erau făcute inel în partea de dinainte a saniei. Sania însăși nu avea tălpi, era construită din coajă de mesteacăn, iar în față era adusă în sus, ca să nu se afunde în zăpadă. Această construcție îngăduia ca greutatea saniei și a încărcăturii să fie distribuită pe o suprafață de zăpadă cât mai mare, pentru că zăpada era prăfuită și foarte afânată. Potrivit aceluiași principiu, al așezării poverii pe o suprafață cât mai largă, la capetele funiilor, câinii se desfăceau în evantai, de la botul saniei, așa ca niciunul să nu calce pe urmele celuilalt.

Formația aceasta în evantai mai avea un tâlc. Funiile de diferite lungimi îi împiedicau pe câini să-i atace pe cei care goneau înaintea lor. Ca să poată ataca pe un altul, oricare din câini ar fi trebuit să se întoarcă spre cel legat de o funie mai scurtă. În acest caz s-ar fi aflat față în față cu câinele atacat și ar fi avut de înfruntat biciul vizitiului. Dar avantajul cel mai mare era că acela dintre câini care încerca să-și atace tovarășul din față lui trebuia să tragă sania mai repede și, cu cât sania mergea mai repede, cu atât câinele atacat fugea la rândul-i mai repede. Astfel, câinele din urmă nu putea niciodată să-l prindă pe cel din față. Cu cât fugea mai repede, cu atât cel din față fugea și el mai repede, și împreună cu el întregul atelaj. Așa că sania mergea din ce în ce mai iute și astfel, printr-un șiretlic omul își sporea puterea asupra animalelor.

Mit-sah semăna cu tatăl lui, având mult din înțelepciunea gravă a acestuia. În trecut, observase că Lip-Lip îl persecuta pe Colț Alb, dar în acea vreme Lip-Lip era câinele altuia și Mit-sah nu îndrăznise niciodată mai mult decât să-i arunce ca din întâmplare câte o piatră. Acum însă, Lip-Lip era câinele lui și se porni să-și pună în aplicare planul de răzbunare, inhămându-l pe Lip-Lip la capătul funiei celei mai lungi. Lucrul acesta îl făcea pe Lip-Lip să

fie înaintaș, ceea ce, în aparență, însemna o cinste; în realitate însă îl lipsea de orice cinste și în loc să fie el tiranul și stăpânul haitei, era acum urât și persecutat de aceasta.

Cum gonea la capătul funiei celei mai lungi, câinii îl vedeau tot timpul înaintea lor. De fapt nu-i vedeau decât coada stufoasă și picioarele dinapoi care goneau – o priveliște mult mai puțin fioroasă și înfricoșătoare decât coama-i zbârlită și colții care îi străluceau. Și pe lângă aceasta, pentru că așa gândeau câinii când îl vedeau gonind, le venea și lor să alerge după el, având simțământul că fugea dinaintea lor.

În clipa în care sania pornea, atelajul o lua pe urmele lui Lip-Lip, într-o urmărire care ținea cât era ziua de lungă. La început, Lip-Lip era înclinat să se întoarcă împotriva urmărilor, apărându-și cu mânie rangul, dar în asemenea împrejurări Mit-sah îl lovea peste bot cu biciul făcut din mațe de caribu 10 lung de treizeci de picioare, silindu-l să renunțe și să gonească mai departe. Lip-Lip putea să înfrunte haita, nu însă și biciul acela, și tot ceea ce îi rămânea de făcut era să-și țină întinsă funia cea lungă și să-și ferească crupa de colții tovarășilor lui.

Dar în ungherele cele mai tainice ale minții de indian se ascundea o viclenie și mai mare. Ca o încoronare a persecutării nesfârșite a înaintașului, Mit-sah îl favoriză față de ceilalți câini. Aceste favoruri treziră în ei invidie și ură. Mit-sah îi dădu carne de față cu ei și numai lui; treaba asta îi scotea din fire pe ceilalți. Turbau de furie și nu îndrăzneau să se apropie la mai mult de o lungime de bici, în timp ce Lip-Lip înfuleca bucata de carne, iar Mit-sah îl apăra. Dar chiar și atunci când nu-i dădea carne, Mit-sah ținea atelajul la distanță, lăsându-l să creadă că îl hrănește cu carne pe Lip-Lip.

Colț Alb se puse cu nădejde pe treabă. Străbătuse o cale mai lungă decât ceilalți câini până ce să se supună legiurii zeilor și învățase mai cu temei decât ei cât este de zadarnic să te împotrivești voinței lor. Pe deasupra, persecuția pe care o îndurase din partea haitei îl făcuse să o considere mai puțin însemnată în ordinea lucrurilor și să-l prețuiască mai mult pe om. Cât privește prietenia, învățase să nu depindă de cei de o seamă cu el. Iar pe deasupra, pe Kiche o uitase aproape cu desăvârșire. Și singura lui manifestare era devotamentul față de zei, pe care îi încuviințase ca stăpâni. Și astfel muncea din greu, se deprindea cu disciplina și era ascultător. Credința și zelul îi caracterizau truda. Acestea alcătuiesc trăsăturile esențiale ale lupului și câinelui sălbatic când sunt domesticiți, și Colț Alb avea aceste trăsături într-o măsură neobișnuită.

Între Colț Alb și ceilalți câini exista și tovarășie, dar o tovarășie întemeiată pe bătaie și dușmănie. Nu învățase să se joace niciodată cu ei. Știa doar cum trebuie să lupte, și acest lucru îl făcea plătindu-le însutit mușcăturile și semnele pe care i le lăsaseră pe trup în vremea când Lip-Lip era capul haitei. Dar Lip-Lip nu mai era căpetenie – decât atunci când fugea înaintea tovarășilor lui de la capătul funiei sale, cu sania hurducându-se în urmă-i. În tabără se ținea pe lângă Mit-sah, Castor Cenușiu sau Kloo-kooch. Nu cuteza să se aventureze departe de zei, pentru că acum colții tuturor câinilor îi erau

potrivnici, și sorbi până la fund cupa persecuției de care Colț Alb avusese parte odinioară. O dată cu răsturnarea lui Lip-Lip, Colț Alb ar fi putut ajunge căpetenia haitei. Era însă prea morocănos și prea singuratic pentru așa ceva. Se mulțumea doar să-și burdușească tovarășii de ham. Altminteri nu le acorda nici o atenție. Se dădeau în lături când trecea el și nu cutezau vreodată, nici chiar cei mai îndrăzneți dintre ei, să-i fure carnea. Dimpotrivă, își înfuleceau degrabă carnea, de teamă că le-ar putea-o lua el. Colț Alb cunoștea bine legea: asuprește-l pe cel slab și dă ascultare celui puternic. El își mânca porția de carne cât mai repede, și apoi vai de câinele care nu terminase încă! Un mârâit și o fulgerare a colților, și câinelui aceuia nu-i mai rămânea decât să-și plângă mâhnirea la stelele nepăsătoare, în timp ce Colț Alb termina porția pentru el.

Cu toate acestea, în răstimpuri, câte un câine se aprindea de revoltă, dar era pe dată înfrânt. Astfel, Colț Alb nu lăncezea niciodată. Era mândru de izolarea sa în sânul haitei și adesea lupta să și-o păstreze. Dar asemenea lupte durau puțin. Era prea iute pentru ceilalți, care se pomeneau spintecați și sângerau înainte de a-și fi dat seama ce se petrecuse. Erau biruiți aproape înainte de a fi început să se bată.

Tot atât de severă pe cât era disciplina la sania zeilor, era și disciplina menținută de Colț Alb printre tovarășii lui. Nu le îngăduia niciodată vreo libertate. Îi silea la un respect neclintit față de el. Între ei puteau să facă orice voiau. Nu-l privea pe el. Îl privea doar să fie lăsat în pace în izolarea lui, să i se facă loc atunci când binevoia să treacă printre ei și să-i fie recunoscută, întotdeauna, superioritatea asupra lor. Numai să fi schițat vreun câine un pas mai bățos, să fi ridicat din buză sau să-și fi zbârlit cât de cât părul, că se și năpustea asupra lui, nemilos și crud, convingându-l repede că apucase pe o cale greșită.

Era un tiran cumplit. Stăpânirea lui se dovedea dură ca oțelul. Îl apăsa cu înverșunare pe cel slab. Nu în zadar trăise el necruțătoarea luptă pentru viață pe vremea când fusese pui, când mama lui și el, singuri și necăjiți, ținuseră piept meleagurilor sălbatice ale wildului și supraviețuiseră. Și nu în zadar învățase să pășească supus când trecea vreo forță superioară. Îl asuprea pe cel slab, dar îl respecta pe cel puternic. Și în cursul îndelungatei călătorii alături de Castor Cenușiu, el păși cu adevărat supus printre câinii cei mari din taberele celorlalte animale-oameni pe care le întâlnea.

Lunile treceau. Călătoria lui Castor Cenușiu continua încă. Forța lui Colț Alb sporise de pe urma îndelungatelor ceasuri de drum și a necontenitei trude la sanie; și s-ar fi părut că dezvoltarea minții lui era aproape deplină. Ajunsese să cunoască în întregime lumea în care trăia. Felul lui de a vedea era rece și materialist. Lumea, așa cum o vedea el, era sălbatică și brutală, o lume lipsită de căldură, o lume în care mângâierea, dragostea și luminoasa gingășie sufletească nu existau. Nu-l iubea pe Castor Cenușiu. E drept, era un zeu, dar un zeu foarte crud. Colț Alb se arăta bucuros să-i recunoască stăpânirea, dar era o stăpânire bazată pe inteligența superioară și pe forța brutală. Era ceva în ființa lui Colț Alb, ceva care-l făcea să dorească această stăpânire, pentru că

altminteri nu s-ar fi întors din wild – atunci când a făcut-o – pentru a se supune. În firea lui existau unele adâncimi care niciodată nu fuseseră explorate. O vorbă bună, o mângâiere din partea lui Castor Cenușiu ar fi putut găsi ecou în aceste adâncuri; dar Castor Cenușiu nu mângâia și nici nu rostea vorbe calde. Nu-i stătea în fire. Domnia lui era sălbatică și el cârmuia cu asprime, împărțind dreptatea cu o bătă, pedepsind încălcările prin suferința loviturii și răsplătind meritul nu cu blândețe, ci nelovind.

Astfel, Colț Alb nu cunoscuse nimic din fericirea pe care mâna omului i-ar fi putut-o da. Pe lângă aceasta, nici nu-i plăceau mâinile animalelor-oameni. Față de ele era binevoitor. E drept că uneori mâinile acestea îi dădeau carne; de cele mai multe ori însă, ele îl loveau. Mâinile erau ceva de care trebuie să te ții departe. Ele aruncau pietre, umblau cu tot felul de bețe, bâte și bice, dădeau palme și lovituri, iar atunci când îl atingeau, se pricepeau să-l facă să sufere, ciupindu-l și smucindu-l. Prin satele străine întâlnise mâini de copii și învățase că ele lovesc cu cruzime. Și odată, un copil cât o șchioapă, care abia se ținea pe picioare era cât pe-acți să-i scoată un ochi. În urma acestor experiențe deveni bănuitor față de toți copiii. Nu putea să-i sufere în apropierea lui. Când veneau spre el, cu mâinile lor amenințătoare, se ridica.

Odată se afla într-un sat de lângă Marele Lac al Sclavilor când, fiindu-i dat să sufere de pe urma mâinilor animalelor-oameni, ajunsese să-și modifice legea pe care o învățase de la Castor Cenușiu, și anume că era o crimă de neiertat să muști un zeu. În satul acela, Colț Alb – după obiceiul tuturor câinilor din toate satele – o porni după hrană. Un băiețaș tăia mărunț cu o secure niște carne înghețată de elan. Bucățelele cădeau prin zăpadă. Furișându-se într-acolo, în căutare de carne, Colț Alb se opri și începu să înfulece bucățile. Îl văzu apoi pe băiat cum lăsă securea și apucă o bătă zdravănă. Sări într-o parte tocmai la vreme ca să scape de lovitura ce cobora asupra lui. Băiatul îl urmări, iar el, un străin în satul acela, o luă la fugă printre două tipii, pentru a se vedea apoi înghesuit în fața unui mal înalt de pământ.

Colț Alb nu mai avea nici o scăpare. Singurul drum care îi mai rămăsese trecea printre cele două tipii, dar băiatul îi aținea calea. Stând cu bâta gata să lovească, el înainta spre prada pe care o încolțise. Colț Alb era furios. Îl înfruntă pe băiat, zbârlindu-se și mârâind, cu simțul dreptății din el batjocorit. Cunoștea legea prăzii. Toate resturile de carne, ca de pildă bucățile înghețate, aparțineau câinelui care le găsea. Nu greșise cu nimic, nu încălcase nici o lege și totuși băiatul se pregătea să-i tragă o chelfăneală. Colț Alb abia își dădu seama ce se petrece. Făcu un ocol într-un moment de furie și atât de repede, încât nici băiatul nu-și dădu seama. Tot ceea ce știa băiatul era că se trezise răsturnat în zăpadă, iar mâna în care ținea bâta îi fusese sfâșiată de dinții lui Colț Alb.

Colț Alb știa însă că încălcase legea zeilor. Își înfipse colții în carnea sfântă a unuia dintre ei și nu se putea aștepta decât la cea mai cumplită pedeapsă. Dădu fuga la Castor Cenușiu și se ghemui după picioarele lui

protectoare, când băiatul pe care îl mușcase și familia acestuia venira să ceară răzbunare. Plecară însă fără să fi primit satisfacție. Castor Cenușiu îl apăraseră pe Colț Alb. Îl apăraseră și Mit-sah și Kloo-kooch. Ascultând ciorovăiala și urmărind gesturile furioase, pricepu că fapta pe care-o săvârșise era îndreptățită. Și în felul acesta înțelese că existau zei și zei. Erau zeii lui, și mai erau și alți zei, și se deosebeau între ei. De la zeii lui el trebuia să primească totul, fie că era drept, fie că era nedrept, dar nu era silit să primească nedreptatea din partea altor zei. În acest caz era dreptul lui să se răzbune, folosindu-și colții.

Înainte ca ziua să se fi scurs, Colț Alb mai învăță ceva despre această lege. Pe când Mit-sah aduna singur lemne de foc în pădure, întâlni pe băiatul care fusese mușcat. Acesta mai era întovărășit și de alți băieți. Urmă un schimb de cuvinte aprinse. Apoi toți băieții îl atacară pe Mit-sah. Era vai de el. Loviturile plouau din toate părțile. La început, Colț Alb privi. Găsea că aceasta este o treabă a zeilor și că nu-l privește pe el. Apoi își dădu seama că Mit-sah, unul din zeii lui, mănâncă bătaie. Nu dintr-un imbold al rațiunii făcu Colț Alb ceea ce făcu. Un val de furie nebună îl împinse între cei ce se luptau. Cinci minute mai târziu peisajul era presărat de băieți care fugeau: mulți lăsu dâre de sânge pe zăpadă, semn că dinții lui Colț Alb nu-și pierduseră vremea. Când Mit-sah își povesti pățania în tabără, Castor Cenușiu porunci să i se dea carne, multă carne, lui Colț Alb, care, stând sătul și somnoros lângă foc, înțelese că legea și-a primit confirmarea.

Prin aceste încercări, Colț Alb ajunsese să cunoască datoria de a apăra proprietatea. De la apărarea trupului zeului său și până la apărarea bunurilor lui nu era decât un pas, și acest pas fusese și el făcut. Ceea ce aparținea zeului său trebuia apărat împotriva întregii lumi – chiar mușcându-i pe alți zei. Dar un asemenea act nu numai că era în sinea lui o nelegiuire, ci și plin de primejdii. Zeii erau atotputernici și un câine nu se putea măsura cu ei; totuși Colț Alb învăță să-i înfrunte, fioros de războinic și de neînfricat. Datoria trecu peste sentimentul fricii, și aceia dintre zei care obișnuiau să fure învățară să nu se atingă de avutul lui Castor Cenușiu.

În legătură cu aceasta, Colț Alb a învățat repede că zeul care fură este de obicei un zeu laș, gata s-o rupă de fugă atunci când se dă alarma. A mai învățat că, din momentul când el dădea alarma și până ce Castor Cenușiu sărea în ajutor, trecea foarte puțin timp. Și a înțeles că nu teama de el, ci de Castor Cenușiu îl făcea pe hoț să fugă. Colț Alb nu dădea niciodată alarma lătrând. El nu lătra niciodată. Sistemul lui era să se repeadă de-a dreptul la cel nepoftit și să-și înfigă colții în el, dacă putea. Fiind de felul lui morocănos și singuratic și neavând nimic de-a face cu ceilalți câini, el era deosebit de nimerit să păzească avutul stăpânului său și în acest scop era încurajat și dresat de Castor Cenușiu. Ca urmare, Colț Alb deveni și mai crud, mai neîmblânzit și mai singuratic.

Lunile se scurgeau, întărind tot mai mult convenția dintre câine și om. Aceasta era vechea convenție pe care primul lup venit din wild o făcuse cu

omul. Și asemenea tuturor lupilor și câinilor sălbatici care i-au urmat și au făcut și ei la fel, Colț Alb statornici o învoială, care-l privea doar pe el. Condițiile erau simple. Pentru a avea un zeu în carne și oase își dăruia propria-i libertate. Hrană și foc, apărare și tovărășie erau câteva din lucrurile pe care le primea de la zeu. În schimb păzea avutul zeului, îl apăra, muncea pentru el și îi dădea ascultare.

Să ai un zeu, înseamnă să ai obligații. Obligațiile lui Colț Alb erau să-și facă datoria și să se teamă, dar nu să iubească. Nu știa ce înseamnă dragostea. Nu o încercase vreodată. Kiche era o amintire îndepărtată. În afară de aceasta, nu numai că părăsise wildul și propria lui seminție când se supusese omului, dar condițiile convenției erau de așa natură, încât, dacă ar mai fi întâlnit-o vreodată pe Kiche, nu și-ar fi părăsit zeul ca să plece cu ea. Credința față de om părea o lege a însăși ființei lui, mai puternică decât dragostea de libertate, de seminție și rudenie.

Capitolul 6

FOAMETEA.

Primăvara era aproape când Castor Cenușiu își încheie călătoria lui cea lungă. Era în aprilie, și în ziua în care intră în satul lor și fu deshmămat de Mit-sah Colț Alb împlini un an. Deși mai avea mult până să fie mare, Colț Alb era cel mai bine dezvoltat câine de un an din tot satul, în afară de Lip-Lip. Moștenise statura și forța atât de la tatăl lui, lupul, cât și de la Kiche, și chiar de pe acum era la fel de mare ca și câinii adulți. La trup nu arăta însă prea bine legat! Era zvelt și lung, iar forța lui – mai mult nervoasă decât masivă. Blana avea adevărata culoare a blănii de lup și, după toate aparențele, era un adevărat lup. Faptul că dinspre Kiche era pe sfert câine nu lăsase nici o urmă fizică, deși în ce privește alcătuirea minții, acest lucru își pusese pecetea.

Rătăcea prin sat recunoscând, cu o satisfacție reținută, pe diferiții zei pe care îi cunoscuse înaintea mării călătorii. Apoi erau câinii, cățeii care creșteau ca și el și dulăii care nu mai păreau atât de mari și de grozavi cum i se întipăriseră lui în minte. De aceea se speria mai puțin decât odinioară și pășea mândru printre ei, cu o oarecare nepăsare, ce îi era pe cât de nouă, pe atât de plăcută.

Exista și Baseek, un câine bătrân și încărunțit, care, pe vremea când Colț Alb măsoara doar o șchioapă, era de ajuns să-i arate colții, ca să-l facă să se chircească și să se târască cât colo. Baseek îi dovedise lui Colț Alb cât era de neînsemnat și tot de la el avea să mai afle multe din prefacerile ce se petreceau în făptura lui. Pe când Baseek slăbise din pricina vârstei, Colț Alb se întărise o dată cu tinerețea.

Cu prilejul tăierii unui elan ucis nu de mult. Colț Alb cunoscuse noile relații în care se afla cu lumea câinilor. Căpătase o copită și o parte din fluierul piciorului, de care atârna o bucată bună de carne. Retras din focul învălmășelii celorlalți câini – ascuns într-un desis – își devora tocmai prada, când Baseek se repezi la el. Înainte de a-și da seama ce face, îl mușcă pe intrus de două ori și

sări în lături. Baseek rămase surprins de îndrăzneala celui alt și de iuțea atacului. Stătea, uitându-se prostește la Colț Alb, cu osul crud și roșu între ei.

Baseek era bătrân și ajunsese să cunoască curajul mereu mai mare al câinilor pe care până atunci avea obiceiul să-i terorizeze. Amarnice erau experiențele de felul acesta, pe care le făcea fără să vrea, fiind nevoit până în cele din urmă să-și pună la încercare toată înțelepciunea ca să o poată scoate la capăt. Altădată ar fi sărit la Colț Alb, cuprins de un val de mânie îndreptățită. Dar acum, puterile lui slăbite nu-i îngăduiau o asemenea aventură. Se zbârli fioros și privi amenințător pe deasupra osului, la Colț Alb. Trezindu-i-se tot respectul din trecut, Colț Alb păru că se pleacă, se strânge și se făcu mic, cătând o cale de a bate în retragere într-un fel nu prea rușinos.

Dar tocmai aci greși Baseek. Dacă s-ar fi mulțumit doar să arunce priviri fioroase și amenințătoare, toate ar fi fost bune. Gata să se retragă, Colț Alb ar fi plecat lăsându-i carnea. Dar Baseek nu așteptă. Consideră ca și câștigată victoria și făcu un pas înainte, spre carne. În timp ce se pleca neatent s-o miroasă, Colț Alb se zbârli ușor. Nici chiar atunci n-ar fi fost prea târziu pentru Baseek să repare lucrurile. Ar fi fost de ajuns să stea deasupra cârnii, cu capul ridicat, și să se încrunte la el și, în cele din urmă, Colț Alb și-ar fi văzut de drum. Dar carnea proaspătă îi umplea nările lui Baseek și lăcomia îl împinse să muște din ea.

Asta însă era prea mult pentru Colț Alb. La atât de puțin timp după lunile acelea în care îi dominase pe tovarășii lui de atelaj, îi era cu neputință să rămână nepăsător, în timp ce altul devora carnea ce îi aparținea. Lovi – după obiceiul lui – fără de veste. După prima mușcătură, urechea dreaptă a lui Baseek era sfârtecată în fâșii. Și acesta rămase încremenit în fața iuțelii cu care se petrecură lucrurile. Dar ceea ce urmă fu și mai dureros și se succedă cu aceeași repeziciune. Baseek se trezi dat peste cap și mușcat de gâtleej. Pe când încerca să se ridice, câinele cel tânăr îi înfipse de două ori colții în umăr. Iuțea cu care se petrecuseră toate acestea era uluitoare. Se repezi zadarnic la Colț Alb și, jignit, clămpăni în gol. În clipa următoare, botul îi era sfârtecat și Baseek se trase înapoi dinaintea cârnii, clătinându-se.

Roata se întorsese. Colț Alb stătea deasupra osului, zbârlit și amenințător, pe când Baseek se opri ceva mai departe, gata să bată în retragere. Nu îndrăzni să lupte cu acest cățel iute ca fulgerul și din nou simți – cu și mai multă amărăciune – slăbiciunea bătrâneții care se apropia. Încercarea lui de a-și apăra demnitatea era eroică. Întorcând calm spatele câinelui cel tânăr și osului, ca și când niciunul, nici celălalt n-ar fi fost demni să fie luați în seamă, se îndepărtă pășind țațoș. Și nu se opri să-și lingă rănile sângerânde până ce nu se convinse că nu era văzut.

Pentru Colț Alb, întâmplarea avu ca efect o și mai mare încredere în sine, precum și o mai mare mândrie. Pășea mai puțin supus printre câinii cei vârstnici; atitudinea lui față de ei era acum mai puțin îngăduitoare. Nu că și-ar fi dat osteneala să caute pricină. Departe de el așa ceva. Dar în felul lui, cerea considerație. Ținea la dreptul lui de a merge pe propriul său drum, netulburat

și fără să se ferească în lături pentru vreun alt câine. Trebuia să se țină seamă de el, atâta tot. Nu mai putea fi desconsiderat și trecut cu vederea, așa cum era soarta cățeilor și cum continua să fie soarta celor care erau înhămați cu el la același atelaj. Se dădeau la o parte din drum, făceau loc câinilor mai mari și, ori de câte ori erau siliți de aceștia, le cedau și carnea. Dar Colț Alb, puțin sociabil, singuratic, ursuz, abia aruncând câte o privire în dreapta sau în stânga, temut și fioros, depărtat și străin, era acceptat ca egal printre vârstnicii care îl priveau uluiți, învățară foarte repede să-l lase în pace, fără să încerce acte de dușmănie sau oferte de prietenie. Dacă îl lăsau în pace, îi lăsa în pace – o stare de lucruri pe care, după câteva ciocniri, o găsiră ca cea mai de dorit.

Pe la mijlocul verii, Colț Alb avea să trăiască o altă încercare. Mergând tiptil să cerceteze o altă tipie înălțată la marginea satului în timpul cât el fusese plecat cu vânătorii după elan, dădu de-a dreptul peste Kiche. Se opri și se uită la ea. Își aminti vag, totuși de ea; nu același lucru s-ar fi putut spune și despre Kiche. Ea ridică buza, cu vechiul ei mârâit amenințător. Amintirile lui Colț Alb se limpeziră atunci cu totul. Vremurile uitate, când era pui, toate acestea erau legate de mârâitul atât de cunoscut cu care-l întâmpinase și acum. Înainte de a-i fi cunoscut pe zei, ea fusese centrul universului lui. Vechile sentimente intime de odinioară îl copleșiră. Sări spre ea cu bucurie, dar Kiche îl primi cu colții tăioși, care-i sfâșiară obrazul până la os. Colț Alb nu pricepu. Se dădu înapoi, zăpăcit și nedumerit.

Dar nu era vina ei. O mamă de lup nu era făcută să-și amintească de puii ei de acum un an sau mai mult. Așa că ea nu-și aminti de Colț Alb. Era un animal străin, un nepoftit; și puii ei de acum îi dădeau dreptul să nu-i placă o astfel de apariție supărătoare.

Unul din pui se întinse spre Colț Alb. Erau frații lui vitregi, dar nu știau acest lucru. Colț Alb adulmecă plin de curiozitate puiul, dar Kiche se repezi la el, însemnându-i obrazul pentru a doua oară. El se dădu mai înapoi. Toate amintirile de odinioară; toate gândurile ce se legau de ele se topiră din nou și reintrară în mormântul din care fuseseră trezite la viață. O privi pe Kiche cum își lingea puiul, oprindu-se în răstimpuri ca să mârâie la el. În ochii lui ea nu mai prețuia nimic. Învățase să se descurce fără ea. Uitase însemnătatea ei. Nu mai exista nici un loc pentru ea în ordinea lucrurilor lui, după cum nici el nu mai avea loc în ordinea lucrurilor ei.

Stătea încă locului, prostiț și uluit, cu amintirile uitate, întrebându-se ce se petrece, când Kiche îl atacă a treia oară, ca să-l pună pe fugă. Și Colț Alb îngădui să fie alungat. Era vorba de o femelă din rasa lui, și o lege a rasei lui făcea ca masculii să nu se lupte cu femelele. Nu știa nimic despre această lege, pentru că nu era o generalizare a minții, ceva obținut prin experiența lui. O simți doar ca pe un îndemn lăuntric, o chemare a instinctului, același instinct care-l făcuse să urle la lună și la stele, nopți de-a rândul și să se teamă de moarte și de necunoscut.

Lunile trecură. Colț Alb deveni mai puternic, mai greu și mai masiv, în timp ce caracterul i se dezvolta pe drumul trasat de ereditatea și de mediul lui.

Ereditatea lui era ceva viu care putea fi asemuit lutului. Avea multe posibilități, putea fi modelat în multe și felurite forme. Mediul modelează lutul pentru a-i da o formă anume. Astfel, dacă Colț Alb n-ar fi tras niciodată la focul omului, wildul l-ar fi modelat ca pe un adevărat lup. Dar zeii îi dăduseră un alt mediu și el luă forma unui câine, care era mai degrabă aceea a unui lup, dar totuși câine și nu lup.

Și astfel, după cum era lutul firii sale și influența mediului, caracterul său luă o formă oarecum deosebită. Nu exista nici o ieșire. Devenea tot mai ursuz, mai nesociabil, mai singuratic, mai feroce; iar câinii învățau din ce în ce mai mult că era mai bine să stea pe picior de pace cu el decât pe picior de război, și Castor Cenușiu îl prețuia pe zi ce trecea tot mai mult.

Colț Alb, care părea că adună putere în toată ființa lui suferea totuși de o slăbiciune supărătoare. Nu putea să îndure să se rătă de el. Ura râsul oamenilor. N-aveau decât să rătă între ei de orice le-ar fi dorit inima, numai de el nu, și atunci nu i-ar fi păsat. Dar îndată ce râsul se întorcea împotriva lui, era cuprins de cea mai cumplită furie. Din serios, demn și întunecat cum era, râsul îl făcea să turbeze de furie, până la ridicol. Îl supăra și îl zdruncina atât de mult, încât ore de-a rândul se purta ca un diavol. Și vai de câinele care în asemenea clipe se ciocnea de el! Cunoștea prea bine legea, ca să se lege de Castor Cenușiu; în spatele lui Castor Cenușiu era o bătă și divinitatea. Pe când în spatele câinilor nu era decât întinderea, și într-acolo fugeau de câte ori apărea Colț Alb, pe care râsul oamenilor îl scotea din minți.

În cel de al treilea an al vieții lui, o mare foamete se abătu peste indienii de pe fluviul Mackenzie. Vara lipsi peștele, iarna, renii – caribu își părăsiră obișnuitele lor poteci. Elani, abia de se zărea câte unul, iepurii aproape dispăruseră, animalele de pradă pieriseră. Lipsite de hrana cea de toate zilele, istovite de foame, se atacară unele pe altele, devorându-se. Supraviețuiri doar cei puternici. Zeii lui Colț Alb vânau dintotdeauna. Cei bătrâni și slabi pieriră de foame.

Domnea jalea peste satul în care femeile și copiii se lipseau de hrană, pentru că puținul ce-l aveau să poată intra în stomacurile vânătorilor istoviți și cu ochii înfundați, care băteau pădurile căutând zadarnic vânat.

Foametea îi împinsese atât de departe pe zei, încât mâncară pielea tăbăcită, moale, a mocasinilor și mânușilor lor, în timp ce câinii își mâncară hamurile de pe spate și chiar bicele. Apoi, câinii se mâncară între ei, iar zeii îi mâncară pe câini. Mai întâi fură sacrificați cei mai slabi și mai nevolnici. Câinii rămași priveau și înțelegeau. Câțiva dintre cei mai îndrăzneți și mai înțelepți părăsiră focurile zeilor, care ajunseseră un adevărat abator, și fugiră în pădure, unde până la urmă pieriră de foame sau sfârtecați de lupi.

În aceste vremuri chinuite, Colț Alb se refugie și el în codru. Era mai făcut pentru această viață decât restul câinilor, pentru că pe el îl călăuzeau cele învățate pe când fusese pui. Ajunsesese deosebit de dibaci în vânarea viețuitoarelor mici. Ședea pitit ore întregi, urmărind fiecă mișcare a veveriței precaute, așteptând cu o răbdare la fel de mare pe cât îi era foamea până ce

veverița se aventura pe pământ. Dar nici atunci Colț Alb nu se grăbea. Aștepta până ce era sigur de lovitură înainte ca veverița să se poată refugia în copac. Atunci și numai atunci țâșnea din ascunzișul lui, ca un proiectil cenușiu, cu o iuțea de necrezut, fără să-și greșească vreodată ținta – veverița care fugea, dar nu destul de iute.

Oricât de mult succes avea în vânătoria lui după veverițe, exista însă ceva care-l împiedica să trăiască și să se înzdrăvenească de pe urma lor. Nu erau destule. Astfel se văzu forțat să vâneze și făpturi mai mici. Foamea îi era atât de aprigă, încă nu se codea câteodată să scormonească după șoareci, în găurile lor din pământ. Și nici nu se dădea înapoi să se bată cu o nevăstuică, tot atât de flămândă ca și el, dar adesea mai feroce.

În clipele cele mai grele de foame se întorcea la locurile oamenilor. Dar nu intra în tabără. Pândea în pădure, ferindu-se să fie descoperit și jefuind cursele de iepuri, în rarele prilejuri când cădea vreo pradă. Jefui până și iepurile din cursa lui Castor Cenușiu, într-o vreme în care acesta cutreiera pădurea, clătănându-se pe picioare, adesea lăsându-se jos să se odihnească din pricina slăbiciunii și a găfâielii.

Într-una din zile, Colț Alb întâlnește un lup tânăr, jigărit, doar piele și oase, cu încheieturile muiate de foame. De n-ar fi fost el însuși flămând Colț Alb ar fi plecat împreună cu lupul sau chiar ar fi intrat în haită alături de frații lui sălbatici. Dar așa, îl dobori pe lupul cel tânăr, îl ucise și-l mâncă.

Soarta părea să-l protejeze. Întotdeauna când îl încolțea lipsa de hrană, găsea câte ceva de ucis, iar în timpul când era slab, avu norocul să nu dea peste el nici un animal de pradă mai mare. Astfel, odată, după ce prinsese puteri de pe urma unui râs din care mâncase două zile, o haită de lupi infomețați dădu peste el. Urmă o goană nebună și sălbatică, dar el era mai bine hrănit decât ei și în cele din urmă îi lăsă departe, în urma lui. Și nu numai că se depărtă de ei, dar făcând un ocol larg, se întoarse înapoi, pe pârția făcută de el însuși și întâlnește pe unul din urmăritorii lui istoviți.

Apoi părăsi ținutul și plecă la drum, spre valea în care se născuse. Aici, în vechea vizuină, o întâlnește pe Kiche. După cum îi era obiceiul, părăsise și ea focurile neospitaliere ale zeilor, întorcându-se la vechiul adăpost ca să nască. Când apăru Colț Alb, din toți puii ei doar unul mai trăia, și nici acesta nu mai avea multe zile. Viețile tinere aveau puțini sorți pe o astfel de foamete.

Kiche nu-l primi prea dragăstoasă pe fiul ei cel mare. Lui Colț Alb însă nu-i păsa. Crescuse mai mare decât mama lui. Așa că întoarse spatele resemnat și o apucă în susul apei. Acolo unde râul se bifurca, o luă spre stânga și dădu de vizuina râsului cu care el și mama lui se luptaseră cândva. Aici, în vizuina părăsită, se cuibări și se odihni o zi.

Pe la începutul primăverii, când zilele de foamete erau pe sfârșite, îl întâlnește pe Lip-Lip, care se refugiase și el în pădure, unde dusese o viață amărâtă. Colț Alb dădu peste el pe neașteptate. Mergând în direcții opuse, la poalele unui povârniș înalt, ocoliră un colț de stâncă și se găsiră față în față. Se opriră, cuprinși de o bruscă neliniște, și schimbă priviri pline de neîncredere.

Colț Alb arăta minunat. Vânătoarea îi fusese spornică și timp de o săptămână mâncase pe săturate. Era chiar îmbuibat de ultima lui pradă. Dar în clipa în care îl văzu pe Lip-Lip, tot părul i se zbârli pe spate. Se zbârlise fără să vrea – era în acea stare fizică, care în trecut îi întovărășea întotdeauna starea de spirit pricinuită de teroarea și persecuția dezlănțuite împotriva-i de Lip-Lip. Ca și în trecut când se zbârlea și începea să mârâie la vederea lui Lip-Lip, se zbârli și mârâi fără să vrea și acum. Nu-și pierdu vremea. Făcu repede și desăvârșit ceea ce trebuia. Lip-Lip încercă să dea înapoi, dar Colț Alb îl împinse zdravăn cu umărul. Lip-Lip se dădu peste cap, căzând pe spate. Dinții lui Colț Alb se înfipseră în gâttejul sfrijit. Urmă o luptă pe viață și pe moarte, în cursul căreia Colț Alb se roti țeapăn și cu privirile încordate. Apoi își reluă drumul de-a lungul povârnișului, mergând tot timpul la poalele lui.

Într-o zi, scurt timp după aceea, ajunse la marginea unei păduri, unde o fâșie îngustă de pământ ducea în jos până la fluviul Mackenzie. Odinioară mai fusese prin locurile acestea – pe atunci erau însă pustii. Acum aici era un sat. Pitit după arbori, Colț Alb se opri să cerceteze situația. Priveliștile, zgomotele și mirosurile – toate îi erau cunoscute. Era vechiul sat care își schimbase așezarea. Dar priveliștile, zgomotele și mirosurile erau deosebite de cele de pe vremea când fugise din sat. Nu se auzea nici un scheunat și nici un jeliuit. Îi ajunseră la ureche zgomote care arătau că acolo e viață, iar când auzi glasul supărat al unei femei, își dădu seama că de fapt era supărarea cuiva care avea stomacul plin. Iar văzduhul era îmbibat cu miros de pește. Exista deci mâncare. Foametea trecuse. Pășii cu îndrăzneală afară din pădure și intră în tabără, mergând de-a dreptul la tipia lui Castor Cenușiu. Castor Cenușiu nu era acolo, dar Kloo-kooch îl primi cu strigăte de bucurie și cu un pește proaspăt și întreg, iar el se culcă jos, așteptându-l pe Castor Cenușiu.

PARTEA a IV-a.

Capitolul 1

DUȘMANUL SEMINȚIEI SALE.

Dacă în firea lui Colț Alb a existat vreo înclinare, oricât de ușoară, să lege frăție cu cei de o rasă cu el, o asemenea înclinare a fost cu totul înăbușită atunci când a ajuns căpetenia atelajului. Pentru că acum câinii îl urau – îl urau pentru suplimentul de carne pe care Mit-sah i-l dădea, pentru toate favorurile, reale și închipuite, pe care le primea, pentru că întotdeauna gonea în fruntea atelajului, cu smocul cozii fluturând și cu spatele retrăgându-se neîncetat și întărâtându-i.

Și Colț Alb îi ura la rândul-i tot atât de aprig. Faptul că devenise înaintaș nu era ceva care să-l mulțumească. Să fie silit să alerge înaintea haitei care urlă, a haitei pe ai cărei câini îi burdușise unul câte unul și pe care îi stăpânise timp de trei ani, era mai mult decât putea să îndure. Dar trebuia să îndure acest lucru sau să piară, și viața din el nu dorea de loc să piară. În clipa în care Mit-sah dădu ordin de plecare, întregul atelaj țâșni spre Colț Alb, cu urlete aprige și sălbatic.

Nu era nici o scăpare. Dacă se întorcea spre ei, Mit-sah l-ar fi plesnit peste bot cu biciul care pișcă. Nu-i rămânea decât să gonească înainte. Nu putea să se ciocnească cu haita care urla, bizuindu-se pe coada și pe picioarele lui dinapoi. Acestea nu erau arme potrivite cu care să înfrunte colții nemiloși. Așa că goni înainte, trecând peste propria-i fire și mândrie cu fiecare salt pe care-l făcea și gonind cât era ziua de lungă.

Nu pot fi încălcate impulsurile firii cuiva fără a-l face să se închidă în sine. O astfel de întoarcere la matcă seamănă cu aceea a firului de păr care, crescut din trup, se întoarce în chip nefiresc spre locul de unde a ieșit, intrând în trup – lucru înveninat și putred, care dă naștere suferinței. La fel se petrecură lucrurile și cu Colț Alb. Fiecare chemare a ființei lui îl împingea să sară la haita care îi urla pe urme, dar era voința zeilor ca așa ceva să nu se întâmple, iar în spatele acestei voințe, ca s-o întărească, era biciul făcut din mațe de caribu, cu cureaua lui de treizeci de picioare, care mușca. Așadar, Colț Alb nu putu decât să se roadă de amărăciune și în suflet îi crescă o ură și o răutate egale cu ferocitatea și cu imposibilitatea firii lui de a se lăsa domesticit.

Dacă o ființă a fost vreodată dușmană rasei sale, apoi Colț Alb era acea ființă. El nu cerea îndurare și nici nu o arăta față de alții. Era neconținut săcâit de colții haitei, care își lăsa semne pe trupul lui, dar tot atât de înverșunat își lăsa el urmele pe trupurile celor din haită. Spre deosebire de majoritatea înaintașilor care, atunci când se așeza tabăra și câinii erau deshămați, se grămădeau lângă zei spre a fi apărați, Colț Alb disprețuia o asemenea apărare. Pășea cu îndrăzneală prin tabără, aplicând pedepse noaptea pentru tot ceea ce suferise ziua. Înainte de a fi fost făcut înaintașul atelajului, haita învățase să se ferească din calea lui. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Ațâțați de urmărirea lui de o zi întreagă, influențați fără să-și dea seama de faptul că-l vedeau neconținut fugind, stăpâniți de simțământul dominației din cursul întregii zile, câinii nu se puteau hotărî să-i facă loc. De câte ori apărea printre ei, se stârnea gâlceava. Mersul lui Colț Alb era marcat de mârâituri și mușcături. Până și aerul pe care-l respira era suprasaturat de ură și răutate, și asta nu făcea decât să sporească ura și răutatea din el.

Când Mit-sah striga, poruncind atelajului să oprească, Colț Alb asculta. La început, treaba asta provocase agitație printre câini. Se năpustiseră cu toții asupra înaintașului pe care-l urau atât, dar până la urmă văzură că lucrurile stau altfel. În spatele lui se afla Mit-sah, care pocnea din biciul cel mare. Și astfel, câinii înțeleseseră că atunci când atelajul era oprit din poruncă, Colț Alb trebuia lăsat în pace. Dar când Colț Alb se oprea fără să fi primit poruncă, le era îngăduit să sară la el și, dacă puteau, să-l sfâșie chiar. După câteva încercări, Colț Alb nu se mai opri fără poruncă. Învăță repede. Era în firea lucrurilor să învețe repede, dacă voia să supraviețuiască în acele condiții nemaipomenit de aspre, în care fusese hărăzit să trăiască.

În tabără însă, câinii nu se puteau de loc deprinde să-i dea pace. Zi de zi, aținându-se pe urmele lui și sfidându-l, tot ce învățaseră noaptea trecută se ștergea, iar în noaptea următoare trebuiau să învețe din nou, pentru a da apoi

totul uitării imediat. Pe de altă parte, exista un puternic motiv pentru a-l urî. Simțeau o deosebire de rasă între ei – o cauză de dușmănie suficientă în sine. Ca și el, erau lupi domesticiți. Dar ei fuseseră domesticiți de generații. Pierduseră multe din ale wildului, astfel încât pentru ei wildul era necunoscutul cumplit, veșnic amenințător și veșnic pe picior de război. Pe când, după aspect, după felul de a acționa și după imbolduri, Colț Alb aparținea încă wildului. Îl simboliza, era însăși personificarea wildului, așa că atunci când îi arătau colții, de fapt se apărau pe ei înșiși împotriva forțelor distrugătoare ce pândeau în umbra pădurii și în bezna de dincolo de focul taberei.

Dar câinii mai învățară ceva, și anume, să stea mereu împreună. Colț Alb era prea cumplit pentru ca vreunul dintre ei să-l înfrunte de unul singur. Îi ieșeau în cale în grup, altminteri i-ar fi ucis unul câte unul, într-o singură noapte. Dar așa cum se înfățișau lucrurile, n-avea nici o șansă să-i poată ucide. Ar fi putut să dea peste cap vreunul din câini, dar haita s-ar fi năpustit asupra-i, înainte ca el să fi putut continua lupta și să aplice mușcătura mortală la gât. De cum se ivea un semn de gâlceavă, întregul atelaj se aduna ca să-l înfrunte. Câinii se mai ciorovăiau între ei, dar totul era dat uitării când se ivea vreo ceartă cu Colț Alb.

Pe de altă parte, oricât s-ar fi străduit ei, pe Colț Alb nu-l puteau răpune. Era prea iute pentru ei, prea grozav, prea inteligent. Ocoala locurile strâmte și întotdeauna se retrăgea când se arătau hotărâți să-l împresoare. Cât despre faptul de a-l pune la pământ, niciunul din câini nu era în stare să facă asta. Picioarele lui se înțepeneau în pământ cu aceeași îndârjire cu care se agățau de viață. Viața și pământul de sub picioare erau sinonime în nesfârșita lui războire cu haita și nimeni nu știa mai bine acest lucru decât Colț Alb.

Așa ajunsese el dușmanul celor din seminția lui – lupii aceia domesticiți, muiți de focurile oamenilor și slăbiți de umbra protectoare a forței omenești. Colț Alb era crud și neîmpăcat; așa fusese modelat lutul lui. Jurase răzbunare tuturor câinilor și trăia atât de cumplit această răzbunare, încât Castor Cenușiu nu putea decât să se minuneze de cruzimea de care era în stare Colț Alb: jura că n-a existat vreodată un asemenea animal; și indienii din alte sate jurau și ei același lucru când își aduceau aminte de istoriile cu uciderile câinilor săvârșite de Colț Alb.

Când Colț Alb împlini aproape cinci ani, Castor Cenușiu îl luă într-o lungă călătorie, și amintirea prăpădului pe care îl stârnise printre câinii din numeroase sate înșirate în lungul fluviului Mackenzie, de dincolo de Rockies¹¹ și în jos de Porcupine¹², până la Yukon¹³, rămase de pomină. Colț Alb se desfăta răzbunându-se împotriva rasei lui. Erau câini de rând, nebănuitori. Nu erau deprinși cu iuțeala și precizia lui, cu atacul lui prin surprindere. Nu știau ce fel de creatură aducătoare de pierzanie era. Se zbârleau la el, pășind țepăn și provocator, în timp ce el, fără să mai piardă vremea cu pregătiri de amănunt, trecea la acțiune, țâșnind ca un arc de oțel, îi înhăța de gât, nimicindu-i înainte ca vreunul din ei să-și dea seama ce se întâmplă cu el, pradă încă surprizei.

Ajunsesese foarte iscusit în luptă. Calcula. Niciodată nu-și irosea forțele, niciodată nu se pierdea în ciorovăieli de prisos.

Se vâra prea repede în luptă ca să mai aibă timp de așa ceva, și, dacă nu nimerea, o tula de asemenea cât mai repede. Simțea într-o măsură neobișnuită acea neplăcere pe care o are lupul în încăierare. Nu putea să sufere atingerea mai îndelungată a altui trup. Aceasta era aducătoare de primejdie. Îl scotea din fire. Simțea nevoia să fie departe, liber, pe propriile lui picioare, fără să atingă vreo vietate. Era wildul care mai stăruia în el. Acest simțământ fusese accentuat de viața neînduplecată de care avusese parte încă de pe vremea când era cățel. În jurul lui pândeau primejdia. Era cursa, veșnica cursă, teama de ea, care pândeau în adâncul ființei lui, întrețesută cu firea lui.

Așadar, ceilalți pe care îi întâlnea nu aveau sorți de izbândă în fața lui. Se ferea de colții lor. Îi doboră sau pleca, și el însuși rămânea mereu neatins. În desfășurarea normală a lucrurilor au existat și excepții. Așa de pildă, se întâmplă odată ca, năpustindu-se asupra lui mai mulți câini, să-l pedepsească înainte ca el să fi putut fugi; iar alte ori se întâmplă ca un singur câine să-i lase semne adânci. Dar toate acestea nu erau decât accidente. În general devenise un luptător atât de iscusit, încât ieșea neatins din luptă.

Mai avea încă un avantaj. Măsura exact timpul și distanța. Și lucrul acesta nu-l făcea în mod conștient. Nu calcula asemenea lucruri. Totul era mecanic. Ochii lui vedeau exact, iar nervii transmiteau cu precizie imaginea în creier. Alcătuirea lui era mai bună decât a câinilor de rând. Elementele din care era el făcut conlucrau mai bine și mai sigur. Coordonarea lui nervoasă, mintală și musculară era mai bună, mult mai bună. Când ochii lui trimiteau creierului imaginea mișcătoare a vreunei acțiuni, creierul, fără vreo sfortare conștientă, știa care este spațiul în care se petrece acțiunea, precum și timpul necesar îndeplinirii ei. În felul acesta putea să evite săritura sau mușcătura vreunui alt câine și în chiar clipa aceea să prindă fracțiunea de timp, infinit de mică, în care să-și dezlănțuie atacul. Mecanismul trupului și minții lui era mai bine alcătuit. Și pentru aceasta nu trebuia să fie lăudat el. Natura fusese mai darnică cu el decât cu animalele obișnuite, și atâta tot.

Era vară când Colț Alb sosi la Fort-Yukon. Către sfârșitul iernii, Castor Cenușiu străbătu valea cea mare dintre Mackenzie și Yukon, iar primăvara și-o petrecu vânând printre colții de stâncă de la apus ai Munților Stâncoși. Apoi, după ce gheața de pe râul Porcupine crăpă, își dură o luntre și vâsli în josul apei, spre locul unde râul se întâlnea cu Yukonul, hăt-depart, chiar sub Cercul Arctic. Acolo se afla vechiul fort al Companiei Hudson Bay și erau mulți indieni, multă hrană și o nemaîntâlnită agitație. Era în vara anului 1898, și mii de căutători de aur o luau în susul Yukonului, spre Dawson și Clondike. Se aflau încă la sute de mile de ținta lor, deși mulți dintre ei erau pe drum de un an de zile, iar drumul cel mai scurt pe care îl parcursesese oricare dintre aceștia, spre a ajunge tocmai acolo, era de cinci mii de mile, în vreme ce alții veneau de la celălalt capăt al lumii.

Aci se opri Castor Cenușiu. Îi ajunsese la urechi zvonul goanei după aur și venise și el cu câteva baloturi cu blănuri, mănuși și mocasini cusuți cu fir de mațe. Nu s-ar fi aventurat el cale atât de lungă, dacă nu s-ar fi așteptat la un câștig mare. Dar ceea ce nădăjduise el era nimic pe lângă cele ce izbutise să realizeze. Nici în visul lui cel mai nebunesc nu sperase un câștig mai mare de sută la sută; câștigă însă mie la sută. Și ca un adevărat indian, se instală să vândă cu grijă și fără grabă, chiar dacă ar fi fost nevoie să stea toată vara și restul iernii pentru a scăpa de marfă.

La Fort-Yukon văzu Colț Alb primii oameni albi.

Era foarte bănuitor față de ei. Nu se putea ști ce spaima tainice aveau în puterea lor, ce suferințe nebănuite puteau pricinui ei. Era curios să-i urmărească, temându-se să nu fie simțit de ei. În primele ceasuri se mulțumi să dea târcoale pe furis și să-i urmărească cu privirea, de la o depărtare sigură. Apoi văzu că nu se întâmpla nici un rău câinilor care le dădeau târcoale și se apropie.

La rândul-i devenise și el obiectul unei mari curiozități din partea lor. Înfățișarea lui de lup le atrăgea pe dată privirile, arătându-și-l unul altuia. Lucrul acesta îl puse în gardă pe Colț Alb și, când încercară să se apropie de el, le arătă colții și se dădu înapoi. Niciunul din ei nu izbuti să pună mâna pe el, și era bine că se întâmpla așa.

Colț Alb află curând că foarte puțini din acești zei – nu mai mulți de o duzină, – trăiau aici. La fiecare două sau trei zile, un vapor, o altă manifestare uriașă a puterii, venea la țarm, oprindu-se câteva ceasuri. Oamenii albi coborau de pe vapoare și plecau cu ele din nou. Numărul acestor oameni părea nesfârșit. Cam în prima zi văzuse mai mulți decât toți indienii pe care îi fusese dat să-i vadă în viața lui; și pe măsură ce zilele treceau, ei continuau să vină în susul apei, să se oprească și s-o pornească iar în sus, până ce se pierdeau în depărtare.

Dar dacă zeii albi erau atotputernici, câinii lor nu prea făceau parale. Acest lucru Colț Alb îl descoperi curând, amestecându-se printre cei care coborau pe mal cu stăpânii lor. Aveau forme și mărimi felurite. Unii aveau picioare scurte – prea scurte; alții aveau picioare lungi – prea lungi; aveau păr în loc de blană și unii dintre ei chiar foarte puțin. Și nu era unul care să știe să se bată.

Ca dușman al rasei sale, lui Colț Alb îi stătea în fire să se bată cu ei, ceea ce și făcu, și curând după aceea simți un puternic dispreț față de ei. Erau blegi și neputincioși, făceau larmă multă și se zbăteau încolo și încoace, încercând cu stângăcie să realizeze prin forță pură ceea ce el izbutea prin îndemănare și viclenie. Se năpusteau lătrând la el, iar el sărea în lături. Nu-și dădeau seama unde dispărea; și în aceeași clipă, el îi lovea în grumaz, dându-i peste cap și mușcându-i de gâtlee.

Uneori, lovitura izbutea și câinele cădea în noroi, în timp ce haita de câini indieni, care aștepta, tăbăra pe el, sfâșiindu-l în bucăți. Colț Alb era înțelept. Învățase de mult că zeii se supărau când le erau uciși câinii. Oamenii albi nu

erau o excepție. Așa că după ce răpunea pe vreunul din câinii lor, sfâșiindu-i gâtulejul, se mulțumea să se dea deoparte și să lase haita să vină și să-i desăvârșească opera. Atunci se năpusteau oamenii albi, vărsându-și toată mânia pe haită, în timp ce Colț Alb rămânea teafăr. Se oprea la o mică depărtare și privea, în timp ce pietre, bâte, securi și tot felul de arme se abăteau peste tovarășii lui. Colț Alb era foarte înțelept.

Dar și tovarășilor lui le veni mintea la cap, în felul lor, și o dată cu ei, Colț Alb deveni și el mai înțelept. Înțeleseseră că numai în timp ce se ancora vaporul la țarm puteau petrece. După ce primii doi sau trei câini străini erau trântiți și răpuși, oamenii albi își înghesuiau animalele înapoi pe bord, răzbunându-se cu furie pe ticăloși. Unul din oamenii albi, văzându-și câinele, un prepelicar, sfârtecat în bucăți sub ochii lui, scoase un revolver, trase repede de șase ori, și șase câini din haită zăceau morți sau pe moarte – o altă manifestare a puterii, care se întipărise în mintea lui Colț Alb.

Dar toate acestea îi făceau plăcere. Nu-și iubea seminția și era destul de îndemânatic să scape nevătămat. La început, uciderea câinilor oamenilor albi era o plăcere. După un timp, deveni o ocupație. N-avea nimic de făcut. Castor Cenușiu era prins cu negustoria lui și voia să se îmbogățească, așa încât Colț Alb umbla haimana de-a lungul debarcaderului, însoțit de haita de câini indieni, care își făcuse o faimă înfricoșătoare și aștepta sosirea vapoarelor. Îndată ce veneau, se porneau pe petrecere. După câteva minute, când oamenii albi își reveneau din surpriză, haita era împrăștiată. Petrecerea se curma până la sosirea vaporului următor.

Nu se putea spune că din această haită făcea parte și Colț Alb. Nici când nu se amesteca cu ea, sta deoparte, întotdeauna singur și chiar temut de ea. E drept că lucra cu haita. El începea cearta cu câinele străin, în timp ce haita aștepta. Și după ce-l doboră pe străin, ceilalți veneau să termine treaba. Dar e tot atât de adevărat că atunci el se retrăgea, lăsând pe cei din haită să încaseze pedeapsa din partea zeilor jigniți.

Nu trebuia să se străduiască prea mult ca să provoace gâlceavă. Tot ce avea de făcut atunci când câinii străini coborau pe mal, era să se arate. Cum îl vedeau, se repezeau la el. O făceau din instinct. El era wildul – necunoscut, cumplit, veșnic amenințător, făptura care dădea târcoale în beznă, în jurul focurilor lumii primitive, când ei, ghemuiți lângă foc, își adaptau din nou instinctele, învățând să se teamă de wildul din care veniseră și de care se depărtaseră și-l trădaseră. Generație după generație, de-a lungul tuturor generațiilor, această teamă de wild se imprimase în firea lor. De secole, wildul însemna teroare și nimicire. Și în tot acest timp, stăpânii lor le îngăduiseră să ucidă făpturile wildului. Făcând asta, ei se apărau atât pe sine, cât și pe zeii a căror tovarășie o împărtășeau.

Și astfel, proaspăt poposiți din sudul molatic, acești câini, coborând pe pasarelă și apoi pe malul Yukonului, cum îl zăreau, simțeau imboldul irezistibil de a se năpusti asupra lui ca să-l nimicească. Chiar de erau câini crescuți la oraș, ei simțeau totuși frica instinctivă de wild. Nu vedeau numai cu ochii lor,

în lumina limpede a zilei, făptura aceea care aducea a lup și care stătea dinaintea lor. O vedeau cu ochii strămoșilor, și din amintirea moștenită de la ei îl cunoșteau pe Colț Alb drept lup și vechea ură se redeștepta în ei.

Toate acestea îi făceau viața plăcută lui Colț Alb. Dacă, văzându-l, se simțeau îndemnați să sară la el acești câini străini, cu atât mai bine pentru el și cu atât mai rău pentru ei. Îl priveau ca pe o pradă care li se cuvenea, și tot ca pe o pradă care i se cuvenea îi primea el.

Nu în zadar văzuse el pentru prima oară lumina zilei într-o vizuină singuratică și dăduse primele lui bătălii cu ptarmiganul, nevăstuica și răsul. Și nu în zadar copilăria îi fusese amărâtă de persecuția lui Lip-Lip și a întregii haite de căței. Ar fi putut să fie altfel, și atunci ar fi fost și el altfel. De n-ar fi existat Lip-Lip, și-ar fi putut petrece vremea printre căței atunci când era pui și s-ar fi dezvoltat aducând mai mult a câine și arătând mai multă bunăvoință față de câini. Dacă Castor Cenușiu i-ar fi arătat afecțiune și dragoste, acestea ar fi găsit ecou în adâncurile firii lui Colț Alb, scoțând la lumină tot felul de însușiri minunate. Dar lucrurile nu s-au petrecut așa. Lutul lui Colț Alb a fost plămădit altfel; făcându-l să fie așa cum era, ursuz și singuratic, lipsit de sentimentul dragostei și crud – un dușman al seminției sale.

Capitolul 2

ZEUL CEL SMINTIT.

La Fort-Yukon trăiau puțini oameni albi. Veniseră de multă vreme în acel loc, își spuneau „maia” și erau foarte mândri de aceasta. Pentru ceilalți oameni, așezați de curând în ținut, nu aveau decât dispreț. Cei care coborau de pe vapoare, noii veniți, erau cunoscuți ca chechaquos, iar când li se spunea astfel, ei lăsau întotdeauna capul în jos. Își făceau pâinea cu praf de copt. Aceasta era deosebirea dintre ei și „maia”, care într-adevăr își făceau pâinea cu maia, pentru că nu aveau praf de copt.

De fapt, toate acestea nu aveau nici o importanță. Oamenii din fort îi disprețuiau pe noii veniți și, ori de câte ori îi vedeau la strâmtoare, se bucurau. Se bucurau mai ales când Colț Alb și haita lui, cu o faimă atât de proastă, dădeau iama printre câinii noilor veniți. Când sosea un vapor, oamenii din fort își îndeplineau obligația de a coborî pe mal și a asista la petrecere. O așteptau cu aceeași nerăbdare ca și câinii indienilor și nu se lăsau rugați să prețuiască rolul feroce și viclean pe care-l juca Colț Alb.

Printre ei era însă unul căruia această joacă îi provoca o bucurie deosebită. Cum auzea sirena vaporului, venea în fugă. Și după ce ultima bătălie se termina, iar Colț Alb cu haita se împrăștia, el se întorcea agale spre fort, cu multă părere de rău. Uneori, când vreun câine delicat din sud era doborât, slobozind urletul cel din urmă sub colții haitei, el nu se putea stăpâni și începea să țopăie și să strige de plăcere. Și totdeauna îl urmărea cu atenție pe Colț Alb, la care rânjea.

Ceilalți oameni din fort îl strigau „Frumosu”. Nimeni nu-i știa prenumele și, în general, în ținut era cunoscut sub numele de Smith Frumosu. Dar era orice numai frumos nu. Porecla și-o datora tocmai înfățișării hâde. Îi lipsea mai

cu osebire frumusețea. Natura fusese zgârcită cu el. Mai întâi era mic de stat; deasupra scheletului lui supt se afla așezat un cap încă mai izbitor de supt. Creștetul său părea un punct. De fapt, în copilărie, înainte ca tovarășii lui să-l fi poreclit Frumosu, i se spusese „Gămălie”.

La spate, pornind din creștet, capul i se teșea spre ceafă; în față cobora direct în pantă spre fruntea joasă și deosebit de largă. De aci încolo, ca și cum iar fi părut rău de zgârcenia ei, natura îi așezase, cu o mână risipitoare, celelalte trăsături. Avea ochii mari și între ei era o distanță de doi ochi. Fața îi era uriașă în comparație cu corpul. Pentru a-l trăda și mai bine, natura îl înzestrase cu un maxilar enorm, ieșit în afară. Era larg și greu, pornind înainte și în jos, părând că se odihnește pe piept. Poate că acest aspect se datora oboselii gâtului subțire, care nu putea susține așa cum trebuie o greutate atât de mare.

Această falcă dădea impresia unei crunte hotărâri. Ceva lipsea însă. Poate că era din pricina prisosului, poate că falca era prea mare. Oricum, era o înșelătorie. Smith Frumosu era cunoscut prin toate colțurile ținutului ca cel mai slab dintre lașii slăbănogi și nevolnici. Și pentru a-i întregi descrierea, dinții lui erau mari și galbeni, iar caninii de sus, mai mari decât ceilalți dinți, îi apăreau ca niște colți de sub buzele subțiri. Ochii îi erau galbeni și tulburi, ca și cum natura ar fi dus lipsă de pigmenți și și-ar fi adunat rămășițele de prin toate tuburile ei. La fel îi era și părul, cu fire rare și inegale, de culoare galben lutos și galben murdar, crescut pe cap și mijind pe obraz în smocuri și mănunchiuri răzlețe, ca niște grăunțe grămădite și bătute de vânt.

Pe scurt, Smith Frumosu era cumva monstruos, dar vina nu-i revenea lui. Nu era el răspunzător de aceasta. Așa-i fusese plămădit lutul de la bun început. Gătea, spăla vasele și făcea muncile grele pentru ceilalți oameni din fort. Și aceștia nu-l disprețuiau. Îi arătau mai degrabă o îngăduință foarte omenească, o îngăduință pe care o arătau oricărei fapturi nedreptățite din naștere. Le era și frică de el. Furiile lui lașe îi făceau să se teamă de un glonte tras pe la spate sau de otravă în cafea. Cineva trebuia totuși să gătească și, oricare i-ar fi fost defectele, de gătit putea găti.

Acesta era omul care se uita la Colț Alb, desfătându-se cu isprăvile lui fioroase și râvnindu-l. Din prima clipă încercă să-l ademenească pe Colț Alb, dar el nici nu-i dădu atenție. Mai târziu, când momelile lui deveniră stăruitoare, Colț Alb se zbârli, dezvelindu-și colții și dându-se înapoi. Nu-i plăcea omul. Nu-i plăcea de fel. Simțea răul din el și se temea de mâna întinsă și de încercările lui de a-i vorbi dragălaș. Și din toate aceste pricini îl ura pe acest om.

Pentru fapăturile mai simple, binele și răul sunt lucruri ușor de înțeles. Binele reprezintă toate acele lucruri care aduc ușurare, mulțumire și curmarea răului. De aceea le place binele. Răul reprezintă toate lucrurile pline de neplăcere, amenințare și suferință și de aceea le urăsc așa cum se cuvine. Colț Alb simțea că Smith Frumosu e rău. Din trupul strâmb și din mintea sucită a acestuia, pe căi tainice apăreau emanații ale putreziciunii dinăuntru, asemenea negurii care se ridică de pe o mlaștină puturoasă. Nu cu ajutorul rațiunii și nu

numai cu cele cinci simțuri, ci prin alte simțuri, mai depărtate și necatalogate, simți Colț Alb că omul acesta era primejdios de rău, gata în orice clipă să izbească. De aceea, pe făptura aceasta rea era înțelept s-o urască.

Colț Alb se afla în tabără la Castor Cenușiu când Smith Frumosu veni prima oară. La zgomotul surd al pașilor săi îndepărtați, înainte de a-l fi zărit, Colț Alb știa cine vine și începu să se zbârlească. Până atunci zăcuse pe jos în voia tihnei, dar se ridică iute și, când omul sosi, se furișă, ca un adevărat lup, la marginea taberei. Nu știa ce își spun, dar putea să-i vadă pe om și pe Castor Cenușiu cum stau de vorbă. Odată, omul arătă spre el și Colț Alb răspunse cu un mârâit ca și cum mâna ar fi coborât chiar asupra-i, în loc să fie, așa cum era, la cincizeci de picioare depărtare. Omul râse de aceasta și Colț Alb se furișă spre pădurea care apărea de toate, uitându-se înapoi ca să observe ce se petrece, în timp ce luneca ușor pe pământ.

Castor Cenușiu nu vru să vândă câinele. Se îmbogățise din comerț și nu mai avea nevoie de nimic. Și apoi, Colț Alb era un animal prețios. Cel mai puternic câine de ham pe care îl avusese vreodată și cel mai bun înaintaș. Și pe deasupra, pe tot Mackenzie și Yukon nu se mai găsea un câine ca el. Știa să lupte. Ucidea alți câini tot atât de ușor cumucid oamenii țânțarii. (Ochii lui Smith Frumosu luciră la auzul acestor vorbe și ființa aceasta hădă își linse cu poftă buzele subțiri.) Nu, Colț Alb nu era de vânzare pe nici un preț.

Dar Smith Frumosu se pricepea la indieni. Începu să vină des în tabăra lui Castor Cenușiu, ascunzând sub haine o sticlă sau așa ceva. Unul din efectele whiskyului este că stârnește setea. Lui Castor Cenușiu începu să i se facă sete. Mucoasele lui aprinse și stomacul ars începură să ceară tot mai mult din lichidul acela care pârjolea, iar creierul lui, răscolit cu totul de neobișnuitul stimulent, îl împingea să facă orice pentru a-l obține. Banii pe care îi luase pe blănuri, mănuși și mocasini începură să se ducă. Începură să se ducă din ce în ce mai repede și, pe măsură ce punga îi scădea, devenea tot mai neliniștit.

În cele din urmă, banii, și marfa, și buna dispoziție se duseră cu toatele. Nu-i mai rămăsese decât setea, o stăpână grozavă ce sălășluia în făptura lui și care devenea tot mai grozavă cu fiecare respirație lucidă. Atunci discută Smith Frumosu din nou cu el despre vânzarea lui Colț Alb; de astă dată însă prețul oferit era în sticle și nu în dolari, și urechile lui Castor Cenușiu începură să asculte cu și mai mult nesaț.

— Prinde câinele și ia-l sănătos – fu ultimul lui cuvânt.

Sticlele fură predate, dar după două zile – „Prinde-mi câinele” erau cuvintele cu care se adresă de astă dată Smith Frumosu lui Castor Cenușiu.

Într-o seară, Colț Alb se furișă în tabără și se trânti la pământ cu un suspin de ușurare. Zeul temut nu era acolo. Zile de-a rândul își arătase tot mai aprig dorința de a pune mâna pe el, și în acest timp Colț Alb fusese silit să ocolească tabăra. Nu știa ce rău îl amenință din partea acelor mâini stăruitoare. Știa doar că îl amenință cu un rău și că cel mai bun lucru pentru el era să se țină departe, acolo unde nu îl puteau ajunge.

Dar nici n-apucă să se culce bine, când Castor Cenușiu se apropie, mergând pe două cărări, și-i legă o curea de piele în jurul gâtului. Se așază lângă el, ținând capătul curelei în mână. În cealaltă mână ținea o sticlă, pe care, din când în când, o răsturna deasupra capului, și această mișcare era însoțită de gălgăituri.

Trecu un ceas, când vibrațiile unor pași în contact cu pământul îl precedară pe cel ce se apropia. Colț Alb fu primul care le auzi și se zbârli recunoscând ale cui sunt, în timp ce Castor Cenușiu continua să dea din cap prostește. Colț Alb încercă să tragă cureaua încet din mâna stăpânului său; dar degetele destinse se strânseseră și Castor Cenușiu se ridică.

Smith Frumosu păși în tabără și se aplecă asupra lui Colț Alb. Acesta mârâi ușor, în sus, la făptura aceea de temut, urmărind cu încordare mișcarea mâinilor. Una din mâini se întinse și începu să coboare spre capul lui. Mârâitul ușor deveni încordat și aspru. Mâna continua să coboare încet, în timp ce el se ghemuia cât putu, privind-o cu răutate, iar mârâitul îi devenea tot mai nervos pe măsură ce – cu respirația din ce în ce mai scurtă – se apropia de punctul culminant. Pe neașteptate dădu să muște, înfigându-și colții ca un șarpe. Mâna fu smucită înapoi și dinții se închiseră în gol cu un clănțănit ascuțit. Smith Frumosu era speriat și supărat. Castor Cenușiu îi lovi pe Colț Alb în cap, făcându-l să se ghemuiască la pământ cu supunere. Privirile bănuitoare ale lui Colț Alb urmăreau fiecă mișcare. Îl văzu pe Smith Frumosu plecând și întorcându-se cu o bătă zdravănă. Apoi, Castor Cenușiu îi dădu capătul curelei și Frumosu o porni. Cureaua se întinse. Colț Alb se împotrivi. Castor Cenușiu îl izbi în neștire, spre a-l face să se ridice și să-l urmeze. Îl ascultă, dar se năpusti asupra străinului care-l trăgea după el. Smith Frumosu nu se feri; se așteptase la asta. Învârti bătă cu iuțeală, oprind atacul la jumătatea drumului, și-l doborî la pământ pe Colț Alb. Castor Cenușiu râse și dădu din cap aprobator. Smith Frumosu trase din nou de curea și, de astă dată amețit și șchiopătând, Colț Alb se târi la picioarele lui. Nu se mai repezi a doua oară. O singură lovitură de bătă îi ajungea ca să se convingă că zeul cel alb știa s-o mânuiască, iar el era prea înțelept ca să lupte împotriva inevitabilului. Așa că o porni întunecat pe urmele lui Smith Frumosu, cu coada între picioare și cu respirația întretăiată de mârâituri slabe. Dar Smith Frumosu era numai cu ochii pe el, iar bătă stătea gata în orice clipă să lovească.

La fort, Smith Frumosu îl legă bine și se duse la culcare. Colț Alb așteptă o oră, apoi apucă cureaua cu dinții și în zece secunde era liber. Nu pierduse timp. Și nici nu fusese nevoie să roadă cu dinții. Cureaua fusese tăiată în diagonală, aproape tot atât de drept ca de un cuțit. Apoi privi spre fort, zbârlindu-se și mârâind. Se întoarse și porni spre tabăra lui Castor Cenușiu. Nu-i datora supunere acestui zeu străin și cumplit. Se dăruise lui Castor Cenușiu și socotea că tot lui Castor Cenușiu îi aparținea încă.

Dar cele petrecute înainte se repetară – cu o deosebire: Castor Cenușiu îl legă din nou cu o curea și a doua zi dimineață îl înapoie lui Smith Frumosu. Și deosebirea se ivi aci. Smith Frumosu îi dădu o ciomăgeală. Legat zdravăn, Colț

Alb nu putea decât să se înfurie zadarnic și să îndure pedeapsa. Și bâta și biciul fură folosite împotriva lui și îndură cea mai cruntă bătaie de care avusese vreodată parte. Până și bătaia aceea strașnică pe care o încasase de la Castor Cenușiu pe când era cățel i se părea acum ceva blând în comparație cu aceasta.

Treaba îi făcea plăcere lui Smith Frumosu. Se desfăta cu ea și, zvâcnind biciul sau bâta, se holba la victima lui, cu ochii aprinși de o privire nătângă, ascultând urletele de durere, gemetele și mârâiturile lui neputincioase. Pentru că Smith Frumosu era crud, așa cum sunt mișeii. Umilindu-se și miorlăindu-se dinaintea loviturilor sau a vorbei furioase a altuia, se răzbuna la rândul-i pe făpturile mai slabe decât el. Oricărei făpturi îi place puterea, și Smith Frumosu nu făcea nici el excepție. Neavând parte de putere printre ai lui, el se năpustea asupra făpturilor mai mici, afirmându-se în acest fel. Dar Smith Frumosu nu era propria lui creație și de aceea nu trebuie condamnat. Venise pe lume cu un trup strâmb și cu o minte necioplită. Aceasta îi era plămada și lumea nu o modelase cu generozitate.

Colț Alb își dădea seama de ce era bătut. Când Castor Cenușiu îi legase cureaua în jurul gâtului și capătul ei îl încredințase lui Smith Frumosu, Colț Alb știa că voința zeului său era să plece cu Smith Frumosu. Și când acesta îl lăsase legat în afara fortului, știa că era voința lui Smith Frumosu să rămână acolo. Prin urmare nu dăduse ascultare voinței ambilor zei și deci își merita pedeapsa. Văzuse în trecut câini schimbându-și stăpânul și mai văzuse și fugari care erau bătuti ca și el acum. Era înțelept, totuși în firea lui sălășluiau forțe mai puternice decât înțelepciunea. Una din acestea era credința. Nu-l iubea pe Castor Cenușiu; totuși, chiar în fața voinței și a mâniei acestuia, el îi arăta credință. Nu putea face altfel. Această credință era o însușire a aluatului lui: însușire care deosebea specia lui de alte specii, însușire care le-a dat posibilitatea, lupului și câinelui sălbatic, să vină de peste întinderi și să se întovărășească cu omul.

După bătaie, Colț Alb se refugie înapoi în fort. De astă dată, Smith Frumosu îl priponi de un băț. Nu renunți ușor la un zeu, și așa se petrecu și cu Colț Alb. Castor Cenușiu era zeul lui și, în ciuda voinței acestuia, Colț Alb încă se mai agăța de el și nu voia să renunțe la el. Castor Cenușiu îl trădase și îl părăsise, dar faptul acesta nu avea nici un efect asupra lui. Nu în zadar se dăruise el cu trup și suflet lui Castor Cenușiu. Din partea lui Colț Alb nu existau rezerve și legătura aceasta nu putea fi ruptă atât de ușor.

Astfel, noaptea, pe când oamenii din fort dormeau, Colț Alb apucă cu dinții bățul care îl ținea. Lemnul era uscat și fusese legat atât de strâns de gâtul lui, încât abia de-l putea ajunge cu dinții. Numai printr-un efort nespus de greu al mușchilor și cu arcuirea cefei izbuti el să apuce bățul cu colții și doar de margini; și numai datorită unei uriașe răbdări de ceasuri întregi izbuti să roadă bățul. Era un lucru care se presupunea că nu-l pot face câinii. Așa ceva nu se mai întâmplase. Dar Colț Alb o făcu și pe aceasta, plecând din fort în zori, cu capătul de băț atârnat de gât.

Era înțelept. Dar dacă ar fi fost numai înțelept, nu s-ar fi întors la Castor Cenușiu, care îl trădase în două rânduri. El mai avea însă credință și se întoarse pentru a fi trădat și a treia oară. Din nou se lăsă legat cu o curea de gât de către Castor Cenușiu și din nou Frumosu veni să-l caute. Și de astă dată fu bătut mai rău decât înainte.

Castor Cenușiu privea prostește, în timp ce omul alb mânua biciul. Nu-i luă de fel apărarea. Nu mai era câinele lui. Când bătaia se termină, Colț Alb era bolnav. Un câine delicat din sud ar fi murit după așa ceva, el însă nu. Școala vieții lui fusese mai aspră, el însuși era făcut dintr-un aluat mai aspru. Avea o prea mare vitalitate și era prea puternic legat de viață. Dar se simțea tare rău. La început n-a fost în stare nici să se târască și Smith Frumosu trebui să-l aștepte un ceas. Apoi, orbește și șovăitor, începu să meargă pe urmele lui Smith Frumosu, înapoi spre fort.

De astă dată fu legat cu un lanț care se dovedi mai tare ca dinții lui și Colț Alb se strădui zadarnic să scoată belciugul din scândura în care era bătut. După câteva zile, treaz și ruinat, Castor Cenușiu plecă în sus pe Porcupine, în lungă lui călătorie spre Mackenzie. Colț Alb rămase pe Yukon în puterea unui om pe jumătate smintit și brută pe de-a-ntregul. Dar ce poate ști un câine despre ce este nebunia? Pentru Colț Alb, Smith Frumosu era un zeu adevărat, chiar dacă se arăta a fi crunt. Era un zeu smintit, în cel mai bun caz, dar Colț Alb nu știa nimic despre sminteală; el știa doar că trebuie să se supună voinței acestui nou stăpân și să dea ascultare tuturor toanelor și fanteziilor lui.

Capitolul 3

DOMNIA URIL.

În stăpânirea zeului cel smintit, Colț Alb deveni un demon. Era ținut în lanț, într-un țarc din spatele fortului, și acolo Smith Frumosu venea să-l întărate și să-l necăjească până ce-l scotea din minți cu săcăielile lui. Foarte curând, omul descoperi susceptibilitatea lui Colț Alb când se râdea de el și își făcu un obicei să-și râdă de el după ce mai întâi îi juca o farsă usturătoare. Râdea zgomotos și disprețuitor și în același timp arăta în bătaie de joc cu degetul spre Colț Alb. În asemenea clipe, judecata îl părăsea pe Colț Alb și în accesele lui de furie devenea mai descreierat chiar decât stăpânul lui.

Odinioară, Colț Alb nu fusese dușman decât celor din rasa lui, și încă un dușman aprig. Acum deveni dușmanul tuturor, mai crunt ca niciodată. Era chinuit atât de tare, încât ura orbește și fără cea mai slabă urmă de judecată. Ura lanțul cu care era legat, oamenii care se uitau la el printre scândurile țarcului, câinii care îi însoțeau pe oameni, mârâind răutăcios la el, care stătea neputincios. Ura până și lemnul țarcului care îl îngrădea, cel dintâi și cel din urmă lucru pe care îl ura mai mult decât orice pe lumea asta era Smith Frumosu.

Dar în tot ceea ce îi făcea lui Colț Alb, Smith Frumosu urmărea un scop. Într-o bună zi, mai mulți oameni se adunară în jurul țarcului. Smith Frumosu intră înarmat cu o bătă și dezlegă lanțul de la grumazul lui Colț Alb. După ce stăpânul ieși, Colț Alb, slobod, alergă prin țarc de parcă era apucat, încercând

să ajungă la oamenii de afară. Era măreț în dezlănțuirea lui. Atingea cinci picioare în lungime când se ridica, și două picioare și jumătate până la umeri când era în patru labe, depășind cu mult mărimea unui lup de talie corespunzătoare. Moștenise de la mama lui linia mai greoaie a câinelui, așa încât cântărea – fără nici un fel de grăsime și fără o singură uncie de carne – peste nouăzeci de pfunzi. Era tot numai mușchi, os și tendoane – spiță de luptător în cea mai bună formă.

Ușa țarcului se deschise din nou. Colț Alb se opri. Se petrecea un lucru neobișnuit. Aștepta. Ușa se deschise mai larg. Apoi, un câine cât toate zilele fu împins înăuntru și ușa fu trântită cu zgomot în urma lui. Colț Alb nu mai văzuse niciodată un astfel de câine (era un adevărat dulău); dar nici mărimea și nici înfățișarea fioroasă a celui nou venit nu îl înspăimântară. Exista ceva care nu era nici lemn, nici fier, asupra căruia putea să-și verse ura. Sări înainte cu o fulgerare a colților care sfâșiară grumazul dulăului. Acesta scutură din cap, mârâi răgușit și se năpusti asupra lui Colț Alb. Dar Colț Alb era când ici, când colo și pretutindeni, scăpând neconținut și ferindu-se, sărind mereu înainte și sfâșiind cu colții, apoi dându-se în lături la timp ca să scape de pedeapsă.

Oamenii de afară urlau și aplaudau, în timp ce Smith Frumosu, stăpânit de o plăcere nespusă, se desfăta privind cum Colț Alb își sfârteca și ciopârtea adversarul. Încă din prima clipă era limpede că dulăul nu avea nici o speranță. Era prea greoi și prea încet. La sfârșit, pe când Smith Frumosu îl împingea înapoi pe Colț Alb cu bâta, dulăul era târât afară de stăpânul lui. După aceea urmă plata rămășagurilor și banii zornăiră în palma lui Smith Frumosu.

Colț Alb privi cu încordare la oamenii strânși în jurul țarcului său. Mirosea a luptă; și aceasta era acum singura cale ce i se încuviința pentru a-și manifesta viața din el. Chinuit, ațâțat la ură, era ținut prizonier, așa încât nu avea alt mijloc de a-și satisface această ură decât atunci când stăpânul lui găsea cu cale să-i opună vreun câine. Smith Frumosu îi cântărise bine forțele, căci de fiecare dată ieșea învingător. Într-una din zile fură vârați peste el trei câini, unul după altul. În altă zi fu vârat prin ușa țarcului o matahală de lup, prins de curând în wild. Iar într-o altă zi fură aduși doi câini în același timp și azvârliți împotriva lui. Aceasta a fost cea mai cruntă luptă pe care a dat-o vreodată și, cu toate că până la urmă îi ucise pe amândoi, el însuși era mai mult mort decât viu.

Toamna, când căzu prima zăpadă și sloiuri de gheață curgeau pe râu, Smith Frumosu plecă împreună cu Colț Alb pe un vapor care mergea în susul Yukonului, spre Dawson. Colț Alb își câștigase acum renume în întreg ținutul. Se făcuse cunoscut în lung și în lat ca „lupul cel bătăuș”, și nenumărați curioși stăteau grămadă în jurul cuștii în care era ținut el pe puntea vaporului. Se înfuria și mârâia la ei sau zăcea liniștit, cercetându-i cu o ură rece. Și de ce nu i-ar fi urât? Nu-și pusese niciodată întrebarea asta. Nu cunoștea decât ura și se lăsa călăuzit de patima ei. Pentru el, viața devenise un iad. Nu fusese plămădit pentru aspra captivitate pe care animalele sălbatice o aveau de îndurat din partea oamenilor. Și tocmai astfel era el tratat. Oamenii îl priveau, îl întărâtau

împungându-l cu bățul printre gratii ca să-l facă să mârâie, și apoi râdeau de el.

Oamenii aceștia erau mediul lui și ei îi plămădeau lutul, făcând din el o ființă cu mult mai feroce decât o hărăzise natura. Cu toate acestea, natura îi dăduse suplețe. În condițiile în care multe alte animale ar fi murit ori s-ar fi pierdut cu firea, el se adaptă și trăi. Și aceasta fără să-i zdruncine moralul. Poate că Smith Frumosu, ca un tartor și călău ce era, ar fi fost în stare să i-l zdruncine, dar până una-alta nu exista nimic care să arate că ar fi putut izbuti.

Dacă Smith Frumosu avea un diavol în el, Colț Alb avea și el unul, și cei doi turbau de furie unul împotriva celuilalt, neîncetat. Odiuioară, Colț Alb avusese înțelepciunea să se plece și să se supună unui om care avea o bătă în mână; dar acum, această înțelepciune îl părăsi; doar simplul fapt că îl vedea pe Smith Frumosu era de ajuns ca să-i stârnească accese de furie. Iar când se aflau unul în fața altuia și era împins înapoi cu bătă, el continua să mârâie și să-și arate colții. Nimic nu izbutea să-l facă să nu mai mârâie. Oricât de crunt ar fi fost bătut, întotdeauna el mai scotea un mârâit, iar când Smith Frumosu renunța și se retrăgea, în urma lui se auzea un mârâit provocator, iar uneori Colț Alb se repezea la gratiile cuștii, lătrându-și ura.

Când vaporul ajunsese la Dawson, Colț Alb coborî pe uscat. Continua să aibă o viață publică, într-o cușcă, înconjurat de oameni curioși. Era expus ca „lupul cel bătăuș” și oamenii plăteau câte cincizeci de cenți, în praf de aur, ca să-l vadă. Nu avea o clipă de răgaz. Dacă se culca, era întărâtat cu un băț ascuțit – pentru că spectatorii voiau să știe pe ce au dat banii. Și ca spectacolul să fie interesant, furia lui era întreținută mai tot timpul. Dar mai rea decât toate acestea era atmosfera în care trăia. Era privit ca cel mai înspăimântător dintre animalele sălbatice, dar sălbăticia îi fusese sădită în suflet de gratiile cuștii. Orice cuvânt, orice gest precaut al oamenilor trezea în el o cruzime cumplită. Era gaz turnat peste focul cruzimii lui. Toate acestea nu puteau să aibă decât o singură urmare, și aceasta era că ferocitatea lui se alimenta din ea însăși și sporea. Era încă o dovadă a supleței lutului din care fusese modelat și a capacității lui de a se modela sub presiunea mediului înconjurător.

Pe lângă faptul că trebuia să îndure privirile curioșilor, mai era și luptător de profesie. În răstimpuri destul de neregulate, ori de câte ori se putea organiza câte o luptă, era scos din cușcă și dus într-o pădure, la câteva mile de oraș. Lucrul acesta se petrecea de obicei noaptea, ca să se evite amestecul poliției-călare teritoriale. După câteva ceasuri de așteptare, când începea să se crape de ziuă, soseau spectatorii și câinele cu care trebuia să se bată. În felul acesta ajunsese să se bată cu toate mărimile și speciile de câini. Ținutul era sălbatic, oamenii – sălbatici și ei și de obicei luptele se dădeau pe viață și pe moarte.

Cum Colț Alb continua să mai lupte, e limpede că ceilalți câini plăteau tributul morții. El nu cunoscuse niciodată înfrângerea. Deprinderea lui timpurie, de pe vremea când se bătea cu Lip-Lip și cu întreaga haită de căței, îi prindea bine. Îl ajuta îndărătnicia cu care își înfigea picioarele în pământ. Nu existat

câine care să-l doboare de pe picioare. Acesta era șiretlicul preferat al seminției lupilor – să se năpustească asupra dușmanului, fie direct, fie făcând un ocol neașteptat, în speranța de a-l izbi în umăr și a-l da peste cap. Copoi de vânătoare de pe Mackenzie, câini eschimoși și de Labrador, câini laponi și malemuți – toți au încercat să lupte cu el și toți au dat greș. Nu se știa ca el să fi fost vreodată dat peste cap. Oamenii își mărturiseau unii altora acest lucru, așteptând de fiecare dată să vadă întâmplându-se și așa ceva; dar Colț Alb îi dezamăgea mereu.

Apoi mai era iuțeala lui fulgerătoare. Faptul acesta îi dădea un avantaj nespus de mare asupra dușmanilor. Oricâtă experiență de luptă ar fi avut ei, nu întâlneau vreodată un câine care să se miște atât de iute. Mai era și faptul că atacul lui pornea fulgerător. Câinele de rând era deprins cu preliminariile de mârâituri, zbârlituri și sforăieli, și de aceea era doborât și terminat înainte de a începe lupta sau de a-și fi venit în fire de pe urma atacului prin surprindere. Lui Colț Alb i se întâmpla atât de des să procedeze astfel, încât devenise un obicei ca el să fie ținut până ce câinele celălalt își termina preliminariile și era gata de luptă, ba chiar dădea el primul atac.

Dar cel mai mare avantaj al lui Colț Alb era experiența. Știa despre luptă mai mult decât oricare dintre câinii care îl înfruntau. Se bătuse de mai multe ori, știa cum să preîntâmpine mai multe trucuri și strategii și poseda el însuși mai multe șiretlicuri; cât despre metoda lui, abia de mai trebuia îmbunătățită.

Pe măsură ce timpul trecea, avea de dat tot mai puține lupte. Oamenii căutau în zadar un egal și Smith Frumosu se văzu nevoit să-i opună lupi. Erau prinși în cursă de indieni în acest scop și o luptă între Colț Alb și un lup se dovedea o bună atracție pentru mulțime. Odată a fost adusă o femelă de răs și de astă dată Colț Alb trebui să lupte pentru propria-i viață. Agerimea ei o egala pe a lui; cruzimea ei era la fel cu a lui; el lupta doar cu colții, în timp ce ea se lupta și cu labele, care aveau gheare ascuțite.

Dar după lupta cu răsul, orice altă luptă încetă pentru Colț Alb. Nu mai existau animale cu care să se bată – cel puțin nu exista niciunul care să fie socotit vrednic să se măsoare cu el. Așa că rămase ca un obiect de expoziție până în primăvară, când un oarecare Tim Keenan, un individ care umbla cu „uite popa, nu e popa”, poposi în ținut. O dată cu el apără și primul bulldog care călcase vreodată prin Klondike. Nu se putea ca acest câine să nu se întâlnească cu Colț Alb, și timp de o săptămână înaintea luptei pe care o așteptau cu toții, acesta era principalul subiect de conversație în anumite cartiere ale orașului.

Capitolul 4

MOARTEA CARE ATÂRNĂ DE GÂT.

Smith Frumosu îi desfăcu lanțul de la gât și se dădu înapoi.

De astă dată, Colț Alb nu mai atacă imediat. Rămase liniștit, cu urechile ciulite, atent și curios, supraveghind cu grijă ciudatul animal din fața lui. Nu mai văzuse până atunci un asemenea câine. Tim Keenan îl împinsese pe bulldog, mormăindu-i: „Pe el”. Animalul înainta legănându-se spre centrul

cercului, țeapăn, chinuit și stângaci. În cele din urmă se opri, clipind către Colț Alb.

Mulțimea porni să strige: „Pe el, Cherokee! Rupe-l, Cherokee! Înghite-l!”

Dar Cherokee nu părea prea dornic să se bată. Întoarse capul și clipi spre oamenii care strigau, dând vesel din ciotul lui de coadă. Nu-i era frică, ci doar lene. În afară de aceasta, nici nu-și dădea seama că trebuie să se bată cu câinele din fața lui. Nu era obișnuit să se lupte cu un soi de câine ca ăsta și aștepta să i se aducă cel adevărat.

Tim Keenan intră în cerc și se aplecă asupra lui Cherokee, mângâindu-l pe grumaz cu mâinile, care se frecau de firele de păr, împingându-l înainte, cu mișcări line. Toate acestea erau îndemnuri. Iar efectul lor era ațâțător, pentru că Cherokee începu să mârâie încet, din fundul gâtulejului. Era o legătură între ritmul mârâitului și mișcările pe care omul le făcea cu mâna. Mârâitul i se sui în gât o dată cu punctul culminant al fiecărei mișcări înainte și se potolea, pentru a începe din nou, o dată cu mișcarea următoare. Sfârșitul fiecărei mișcări dădea accentul ritmului, mișcarea terminându-se brusc de cum izbucnea mârâitul.

Lucrul acesta nu rămase fără efect asupra lui Colț Alb. Părul începu să i se ridice pe ceafă și pe grumaz. Tim Keenan mai împinse pentru ultima oară câinele și se dădu înapoi. Avântul care-l împingea pe Cherokee înainte stingându-se, câinele continuă să înainteze din propria lui voință, gonind iute cu picioarele-i crăcănate. Atunci lovi Colț Alb. Izbucni un strigăt de admirație. Străbătuse distanța mergând mai degrabă ca o pisică decât ca un câine; și cu aceeași iuțeală de pisică sfârtecuse cu dinții sărind în lături.

Buldogul sângera dinapoia urechii, din rana de pe ceafa lui groasă. Nu dădu nici un semn, nici măcar nu mârâi, ci se întoarse și o porni după Colț Alb. Tot ceea ce se petrecea de ambele părți, iuțeala unuia și perseverența celuilalt, ațâțară patimi în mulțime și oamenii se porniră să facă noi rămășaguri și să le urce pe cele încheiate. Iarăși și iarăși Colț Alb sărea, sfârteca și se depărta neatins, iar ciudatul lui dușman îl urmărea fără o prea mare grabă, nu prea încet, dar ferm și hotărât și cu intenții precise. Metoda lui urmărea un scop – să facă ceea ce își pusese în gând, ceva de la care nu-l putea abate nimic.

Tot ce făcea el, fiecare acțiune a lui purta semnul acestui țel pe care-l urmărea. Colț Alb era uluit. Nu mai văzuse niciodată un asemenea câine. Nu avea păr pe el, era moale și sângera ușor. Nu exista un înveliș gros de blană care să zădărnicească mușcătura lui Colț Alb, cum se întâmpla adesea cu câinii de același soi cu el. De câte ori lovea, colții i se înfingeau ușor în carnea care ceda, în timp ce animalul părea că nu e în stare să se apere. Și mai era ceva care îl zăpăcea – nu scotea nici un strigăt, așa cum se obișnuise el cu ceilalți câini cu care se bătuse. În afară de vreun mârâit, câinele își îndura chinul fără murmur. Și nu șovăia nici o clipă în urmărirea lui.

Nu înseamnă că Cherokee era încet, dar oricât de iute se întorcea și se răsucea el, nu-l nimerea niciodată pe Colț Alb. Cherokee era și el uluit. Nu se

luptase niciodată cu un câine de care să nu se poată apropia. Întotdeauna ambii adversari doreau să se apropie. Dar aici era un câine care se ținea la distanță, ținându-și ferindu-se când într-o parte, când într-alta. Și când își înfigea colții în el, nu-i ținea, ci dădea drumul pe dată, țâșnind din nou în lături.

Colț Alb nu putea însă să ajungă la partea moale, de dedesubtul gâtului. Bulldogul era prea scurt, iar fălcile lui masive erau o apărătoare în plus. Colț Alb țâșnea iute și apoi se retrăgea neatins, în timp ce rănilor lui Cherokee se înmulțeau. Capul și gâtul îi erau sfâșiate și sfârtecate. Sângera din plin, dar nu părea că s-ar pierde cu firea. Își continua urmărirea greoaie, deși o dată, derutat pentru o clipă, se opri în loc clipind spre oamenii care priveau, dând din ciotul lui de coadă în semn că era dispus să se bată.

În acea clipă Colț Alb se năpusti la el, apoi sări deoparte sfârtecând în viteză rămășița sfâșiată a uneia din urechi. Cu o ușoară urmă de mânie, Cherokee reluă urmărirea, mergând înăuntrul cercului pe care-l descria Colț Alb și străduindu-se să-i apuce gâtul în strânsoarea lui ucigătoare. Colț Alb scăpă de bulldog ca prin urechile acului, și când Colț Alb, răsucindu-se brusc, scăpă de primejdie sărind în partea opusă, se auziră strigăte de laudă.

Timpul trecea. Colț Alb continua să țină, furișându-se și răsucindu-se, sărind înainte și înapoi și lăsând răni tot mai multe pe trupul dușmanului. Iar bulldogul continua să-l urmărească cu o siguranță înverșunată. Mai devreme sau mai târziu își va atinge țelul – acela de a izbuti să-l prindă în strânsoarea care îi va aduce victoria. Între timp răbda toate chinurile pe care celălalt i le provoca. Urechile lui mari erau fâșiute, ceafa și umerii îi erau sfâșiate în douăzeci de locuri; până și buzele îi erau spintecate și sângerau – toate acestea pricinuite de mușcăturile ca fulgerul care îi depășeau posibilitatea de a le prevedea și de a se păzi de ele.

Colț Alb încercase din când în când să-l răstoarne pe Cherokee, dar diferența de înălțime era prea mare. Cherokee era prea îndesat, prea aproape de pământ. Colț Alb întrecu măsura cu șiretlicul lui. La o întoarcere și un ocol iute de-al lui i se ivi prilejul. Îl prinse pe Cherokee cu capul întors, când acesta se răsucea mai încet. Umărul îi era expus. Colț Alb se aruncă asupra lui, dar era mai înalt decât celălalt, și când lovi cu putere se trezi peste trupul dușmanului. Pentru prima oară în istoricul luptelor lui, oamenii îl văzură pe Colț Alb pierzând pământul de sub picioare. Trupul lui descrie o jumătate de salt mortal în aer și ar fi căzut pe spate dacă atunci când era încă în aer nu s-ar fi răsucit ca o pisică, în sforțarea lui de a cădea cu picioarele pe pământ. Așa cum căzu, se lovi rău într-o parte. În clipa următoare era în picioare, dar în aceeași clipă colții lui Cherokee se încleștară în gâtul lui.

Nu-l înghățase bine, pentru că nimerise prea jos, spre piept, dar Cherokee ținea zdravăn. Colț Alb sări în picioare și se smuci sălbatic în sus și în jos, încercând să se scuture de trupul bulldogului. Îl scotea din fire această greutate care atârna, trăgându-l în jos. Îi încătușa mișcările, stânjenindu-l. Părea o cursă, și toate instinctele lui se împotriveau și se revoltau împotriva ei. Era o

revoltă plină de mânie. Timp de câteva minute păru smintit de-a binelea. Izvorul vieții din el îi apăra acum făptura. Voința de a exista, ce sălășluia în trupul lui, se ridica vijelios. Îl stăpânea această simplă dragoste carnală de viață. Toată inteligența îi pierise ca și cum nu ar mai fi avut creier. Judecata îi era zdruncinată de dorința oarbă a cărnii de a trăi și de a se mișca, de a se mișca cu orice preț, de a continua să se miște, pentru că mișcarea era manifestarea existenței lui.

Se rotea mereu, fără încetare, zvârcolindu-se pe loc, întorcându-se și răsucindu-se, încercând mereu să scuture greutatea de cincizeci de pfunzi care îl trăgea de gâtleej. Bulldogul se mulțumea doar să-l țină strâns. Uneori, rar, izbutea să atingă pământul cu picioarele și să se împingă pentru un moment în Colț Alb. Dar în clipele următoare pierdea pământul de sub picioare și era târât în vârtejul unuia din rotocoalele nebunești pe care Colț Alb le descria. Cherokee se făcu una cu instinctul din el. Știa bine că făcea exact ceea ce trebuia și simți un fior de plăcere. În asemenea clipe închidea chiar ochii și, vrând-nevrând, se lăsa aruncat într-o parte și în alta, fără să se sinchisească câtuși de puțin că ar putea fi rănit în felul acesta. Așa ceva nu mai avea nici o importanță. Strânsoarea era totul, și el strângea.

Colț Alb nu încetă decât atunci când simți că nu mai poate de oboseală. Îi era cu neputință să mai facă ceva și nu mai pricepea ce se întâmplase.

Niciodată, de când lupta, nu i se întâmplase așa ceva. Căinii cu care se mai bătuse nu se luptau așa. Cu ei se mușca, se sfârteca și se fugărea, mușca și el, sfârteca și fugea. Zăcea aproape pe o parte, gâfâind. Strângând fără să-i dea drumul, Cherokee îl trase spre el, încercând să-l întoarcă pe partea lui. Colț Alb se împotrivi și simți cum fălcile își mută strânsoarea, dând drumul ușor și încheștându-se din nou, creștând încet cu colții. Fiecare mutare apropia strânsoarea de gâtleej. Sistemul bulldogului era să țină ceea ce apucase și să caute să pătrundă mai mult, ori de câte ori Colț Alb stătea liniștit. Când Colț Alb se zbătea, Cherokee se mulțumea doar să țină cu dinții.

Ceafa bombată a lui Cherokee era singura parte a trupului acestuia la care puteau ajunge dinții lui Colț Alb. Îl apucă de capătul cefei, acolo unde ceafa îi ieșea dintre umeri; el însă nu cunoștea sistemul acesta de luptă al crestatului cu dinții și nici fălcile lui nu erau făcute pentru așa ceva. El spinteca cu colții și sfâșia cu mișcări convulsive, ca să-și poată face loc. Apoi o schimbare a poziției lor îl întoarse. Bulldogul izbutise să-l răstoarne pe spate și continua să atârne de gâtul lui. Era peste el. Colț Alb își arcui picioarele dinapoi ca o pisică, scormonind cu labelle în burta dușmanului de deasupra lui; începu să zgârie, sfâșiindu-l cu mișcări prelungi. De bună seamă că i-ar fi scos măruntaiele lui Cherokee dacă acesta nu s-ar fi răsucit iute pe loc în jurul punctului pe care-l ținea strâns, trăgându-și trupul de lângă Colț Alb și așezându-se în unghi drept.

Nu exista nici o scăpare din această strânsoare. Era ca însuși destinul, la fel de neînduplecată ca și el. Suia încet spre vena jugulară. Îl mai salva pe Colț Alb de la moarte numai pielea care îi atârna la gât și blana deasă care îl

acoperea. Acestea se făceau ghemotoc în botul lui Cherokee și aproape că zădărniceau strânsoarea colților. Dar, bucată cu bucată, ori de câte ori avea prilejul, Cherokee apuca cu gura tot mai mult din piele și din blană. Urmarea fu că, încetul cu încetul, îl sugruma pe Colț Alb, care răsufla tot mai anevoie pe măsură ce timpul trecea.

Se părea că lupta se apropie de sfârșit. Susținătorii lui Cherokee erau triumfători și ofereau șanse ridicole. Și în aceeași măsură erau deprimați susținătorii lui Colț Alb; ei refuzau rămășagurile de zece pentru unu și douăzeci pentru unu, deși unul dintre ei se arătă destul de priplit ca să încheie o prinsoare de cincizeci pentru unu. Acesta era Smith Frumosu. Făcu un pas în arenă și-l arătă pe Colț Alb. Apoi începu să râdă batjocoritor și disprețuitor. Lucrul acesta își produse efectul dorit. Colț Alb turbă de furie. Își adună ultimele puteri și se ridică. Și pe când se zbătea în jurul arenei, cu cei cincizeci de pfunzi ai dușmanului său atârându-i mai departe de gât, mânia i se prefăcu în spaimă. Izvorul de viață din el îl stăpâni din nou și inteligența dispăru în fața voinței cărnii lui de a trăi. De jur-împrejur și iarăși înapoi, poticnindu-se, căzând și ridicându-se, ba chiar înălțându-se din când în când pe picioarele dinapoi și ridicându-și dușmanul de la pământ, el se lupta zadarnic să scuture moartea care-i atârna de gât.

În cele din urmă căzu rostogolindu-se pe spate, sfârșit; iar bulldogul își mută repede strânsoarea, pătrunzând mai mult, crestând tot mai mult carnea împăturită în blană și sugrumându-l pe Colț Alb mai tare ca oricând. Izbucniră ropote de aplauze pentru învingător și multe strigăte de „Cherokee!”, „Cherokee!” Acesta le răspunse dând puternic din ciotul lui de coadă. Dar strigătele aprobatoare nu-l distrăgeau de la ceea ce făcea. Între coadă și fălcile lui masive nu exista nici o legătură. Coada putea să se miște, fălcile continuau însă cumplita strânsoare a gâtului lui Colț Alb.

În aceste clipe ceva atrase atenția spectatorilor. Era un clinchet de clopoței.

Se auziră strigăte de dog-musherii¹⁴. Toți, în afară de Smith Frumosu, priviră speriați, cuprinși de frica poliției. Văzură în susul părții și nu în jos o sanie cu doi oameni, trasă de câini. Era limpede că veneau dinspre pârau, unde fuseseră într-o călătorie de prospecție. La vederea mulțimii opriră câinii, se apropiară și se vârară printre oameni, curioși să vadă pricina agitației. Dog-musherul avea mustață, dar celălalt, un om mai tânăr și înalt, era ras, fața îi era trandafirie din cauza pulsației sângelui și a goanei prin aerul înghețat.

Colț Alb încetase de fapt lupta. Din când în când mai opunea rezistență cu mișcări convulsive, dar zadarnic. Nu mai putea să tragă decât puțin aer în piept, și puținul care îl mai trăgea scădea sub încleștarea nemiloasă care se strângea tot mai mult. Cu toată armura lui de blană, vena mare de la gât i-ar fi fost de mult despăcată dacă, atunci când îl înhățase prima oară, bulldogul nu l-ar fi apucat prea de jos, adică de piept. Îi trebuise mult timp lui Cherokee ca să-și mute încleștarea mai sus și lucrul acesta făcuse ca fălcile să i se încurce în blană și în cutele pielii.

Între timp, bruta josnică se trezise în Smith Frumosu, punând stăpânire și pe bruma de judecată sănătoasă pe care o mai avea. Când văzu că ochii lui Colț Alb încep să sticlească, știu fără greș că lupta era pierdută. Atunci se dezlanțui. Sări la Colț Alb și începu să-l lovească cu sălbăticie, izbindu-l cu piciorul. Din mulțime se auziră șuierături și strigăte de protest, dar atâta tot. Și pe când se petreceau cele de mai sus, iar Smith Frumosu continua să-l lovească pe Colț Alb cu piciorul, în mulțime se produse mișcare. Unul din noii veniți, cel care era mai înalt, își făcea loc, dând din umeri în stânga și în dreapta, fără nici o ceremonie sau blândețe. Când pătrunse în arenă, Smith Frumosu era tocmai pe cale să lovească iarăși. Toată greutatea îi era pe un singur picior și se afla într-un echilibru nestabil. În acea clipă, pumnul noului venit îi dădu o lovitură zdrobitoare în plină față. Piciorul lui Smith Frumosu pierdu pământul de sub el și trupul păru că i se înalță în aer, sucindu-se înapoi, și căzu în zăpadă. Noul venit se întoarse spre mulțime.

— Lașilor! strigă el. Bestii ce sunteți!

Era cuprins de furie – o furie sfântă. Când fulgerau mulțimea, ochii lui cenușii păreau metalici, ca de oțel. Smith Frumosu se ridică și veni spre el, smiorcăind ca un laș ce era. Noul venit nu înțelese. Nu-l știa cât de josnic și laș era și crezu că vine să se bată. Așa că, strigându-i „bestie!”, îi trânti un pumn, dându-l peste cap cu o a doua lovitură aplicată în față. Smith Frumosu găsi cu cale că zăpada era locul cel mai sigur pentru el și rămase întins acolo unde căzuse, renunțând la orice efort de a se mai ridica.

— Matt, hai și dă-mi o mână de ajutor! îi strigă noul venit dog-musherului, care-l urmase în arenă.

Cei doi oameni se aplecară asupra câinilor. Matt îl apucă pe Colț Alb, gata să-l tragă atunci când fălcile lui Cherokee îi vor fi dat drumul. Tânărul se strădui să i le descleșteze, apucând fălcile buldogului, cu mâinile și încercând să i le desfacă. Zadarnic însă.

Și pe când trăgea, smucea și răsuca trupul câinelui, continua să strige, cu fiecare respirație de-a lui: „Bestiilor ce sunteți!”.

Mulțimea începu să se neliniștească și unii protestară chiar că li se strică petrecerea, dar noul venit îi făcu să tacă atunci când își ridică pentru o clipă capul de la lucrul lui, aruncându-le o privire pătrunzătoare.

— Bestiile dracului! explodează el în cele din urmă și-și reluă treaba.

— Degeaba, domnule Scott, așa nu-i poți desface! zise Matt în cele din urmă.

Se opriră amândoi și priviră la câinii încleștați.

— Nu sângerează prea tare – constată Matt. Nu s-a curățat încă.

— Dar poate să moară în fiecă clipă – îi răspunse Scott. Uite, vezi, a intrat cu dinții și mai adânc.

Agitația și teama tânărului pentru Colț Alb creștea. Îl izbi pe Cherokee în cap cu sălbăticie, o dată și încă o dată. Acesta însă nu-și desfăcea fălcile. Dădea din ciotul lui de coadă, arătând astfel că înțelegea rostul loviturilor, dar că se știa în drept și că nu-și făcea decât datoria ținând strâns soarea.

— Nu vrea nimeni să ne dea o mână de ajutor? strigă Scott cu disperare spre mulțime.

Dar nu se oferi nimeni. În schimb începură să-l aclame sarcastic acoperindu-l cu o ploaie de sfaturi date în bătaie de joc.

— Trebuie să găsești o pârghie – îl sfătui Matt.

Celălalt întinse mâna la tocul de la brâu, trase revolverul și încercă să împingă țeava între fălcile bulldogului. Împinse, împinse cu putere, până ce se auzi clar scrâșnetul dinților încleștați pe oțel. Amândoi oamenii stăteau în genunchi, plecați asupra câinilor. Tim Keenan intră în arenă. Se opri lângă Scott și-l atinse pe umăr, zicându-i pe un ton amenințător:

— Nu-i rupe dinții, străine!

— Atunci am să-i rup gâtul – replică Scott, continuând să împingă și să-i desfacă fălcile cu țeava revolverului.

— Nu-i rupe dinții, îți spun! repetă cel care umbla cu „uite popa, nu e popa”, pe un ton mai amenințător decât înainte.

Dar dacă urmărea să-l impresioneze, nu izbuti. Scott nu-și încetă eforturile, deși privi în sus cu răceală și întrebă:

— Al tău e câinele?

Acesta scoase un mormăit.

— Atunci fă-te-ncoace și desfă-i strânsoarea.

— Bine, străine – mormăi celălalt, întărâtat. Pot să-ți spun doar că nu eu am făcut treaba asta și nu prea văd cum am s-o desfac.

— Atunci cară-te de aici! fu răspunsul. Și nu mă mai bate la cap. Am treabă!

Tim Keenan continuă să stea aplecat asupra lui, dar Scott nu-i mai dădea nici o atenție. Izbutise să vâre țeava între fălci într-o parte și încerca s-o scoată pe partea cealaltă. O dată treaba asta făcută, apăsă cu blândețe și cu atenție, desfăcând câte puțin fălcile, în timp ce Matt trăgea încet, încet, gâtul schilodit al lui Colț Alb.

— Stai să-ți iei câinele! se auzi ordinul lui Scott, care nu îngăduia împotrivire proprietarului lui Cherokee.

Acesta se aplecă ascultător și îl apucă zdravăn pe Cherokee.

— Acum! anunță Scott, opintindu-se pentru ultima dată.

Câinii fură despărțiți, bulldogul zbatându-se cu putere.

— Ia-l de aici! porunci Scott și Tim Keenan îl târî pe Cherokee înapoi în mulțime.

Colț Alb făcu câteva sforțări zadarnice să se ridice. Izbuti o dată să se pună pe picioare, dar era prea slab ca să se poată ține și căzu afundându-se în zăpadă. Ochiul îi erau pe jumătate închiși și sticloși. Fălcile îi erau desfăcute, iar limba îi atârna printre ele plină de noroi și moale. Arăta ca un câine ucis prin strangulare. Matt îl cercetă.

— E aproape curățat – zise el – dar mai respiră.

Smith Frumosu se ridică și se apropie să se uite la Colț Alb.

— Matt, cât face un câine bun de sanie? întrebă Scott.

Dog-musherul care ședea încă în genunchi, aplecat asupra lui Colț Alb, socoti o clipă, apoi zise:

— Trei sute de dolari.

— Și cât face unul care e mai mult mort decât viu, așa cum e ăsta? întrebă Scott, atingându-l pe Colț Alb cu piciorul.

— Jumătate – socoti dog-musherul.

Scott se întoarse spre Smith Frumosu.

— Ai auzit, domnule Bestie? O să-ți iau câinele și o să-ți dau o sută cincizeci pe el.

Scoase portofelul și îi numără hârtiile.

Smith Frumosu își puse mâinile la spate, refuzând să se atingă de banii oferiți.

— Nu-i de vânzare – zise el.

— Ba cum de nu! îl asigură celălalt. Și îl cumpăr eu. Ține banii. Câinele e al meu.

Smith Frumosu, ținându-și încă mâinile la spate, începu să se dea înapoi.

Scott sări la el, ridicând pumnul să-l lovească. Smith Frumosu se ghemui, înainte ca lovitura să fi pornit.

— E dreptul meu – scânci el.

— Ți-ai pierdut dreptul la câinele ăsta! se auzi răspunsul. Ai de gând să primești banii sau te pocnesc din nou?

— Bine – se grăbi să răspundă Smith Frumosu, cuprins de frică. Dar să știi că iau banii silit – adăugă el. Câinele ăsta face o avere. N-am să mă las jefuit, orice om își are dreptul lui.

— Întocmai – zise Scott, înmânându-i banii. Orice om își are dreptul lui. Numai că tu nu ești om. Ești bestie!

— Așteaptă până mă întorc eu la Dawson! amenință Smith Frumosu. Te dau pe mâna justiției.

— Dacă îndrăznești să deschizi gura când te întorci la Dawson, atunci am să fac să te dea afară din oraș. Ai priceput?

Smith Frumosu răspunse cu un mormăit.

— Ai priceput? tună celălalt, cu o furie neașteptată.

— Da – îngăimă Smith Frumosu, trăgându-se înapoi.

— Da, și mai cum?

— Da, domnule – mormăi Smith Frumosu.

— Păzea! Mușcă! strigă cineva și izbucni în hohot de râs.

Scott îi întoarse spatele și se duse să-i dea o mână de ajutor dog-musherului care avea de lucru cu Colț Alb.

Unii începură să plece; alții stăteau în grupuri, privind și discutând. Tim Keenan intră și el în vorbă cu cei dintr-un grup.

— Cine-i mutra asta? întrebă el.

— Weedon Scott – răspunse cineva.

— Și cine dracu e Weedon Scott? mai întrebă Keenan.

— Oho, ăsta e unul din specialiștii ăia grozavi în mine. Are trecere pe la toți grangurii. Dacă nu vrei să ai încurcături, atunci întinde-o din fața lui, atâta îți spun. E bine cu toate autoritățile. Comisarul aurului îi e bun prieten.

— M-am gândit eu că trebuie să fie cineva – îngână stăpânul lui Cherokee. D-aia nici nu l-am luat repede de la început.

Capitolul 5

NEÎMBLÂNZITUL

— Nu-i nici o speranță – mărturisi Weedon Scott.

Ședea pe treapta colibei sale și privea către dog-musher, care, dând din umeri, îi răspunse la fel de deznădăjduit.

Se uitau amândoi la Colț Alb, care mârâia zbârlit și fioros la capătul lanțului întins, străduindu-se să ajungă la câinii de sanie. Cum aceștia primiseră câteva lecții din partea lui Matt – în trecut fie zis, aceste lecții fuseseră administrate cu o bătă – câinii de sanie se deprinseseră să-l lase în pace pe Colț Alb; și în momentul acesta erau lungiți departe de el, ca și cum ar fi uitat cu totul de existența lui.

— E lup și nu poate fi domesticit – constată Weedon Scott.

— Nu știu dacă e chiar așa – se împotrivi Matt. Orice ai spune tu, cred că e imposibil să nu fie vreo rămășiță de câine în el. Un lucru știu sigur și trebuie să ținem seama de el.

Dog-musherul se întrerupse și dădu din cap cu tâlc, privind spre muntele Moosehide.

— Nu ține pentru tine ceea ce știi – îi zise Scott, tăios, după ce așteptase destul de mult timp. Hai, dă-i drumul! Ce e?

Dog-musherul arătă spre Colț Alb cu degetul cel mare întors înapoi.

— Lup sau câine e totuna, ăsta a mai fost domesticit.

— Nu mai spune!

— Te asigur că da, ba încă a fost deprins să tragă la ham. Ia uită-te bine colo. Vezi semnele de pe piept?

— Ai dreptate, Matt. A fost câine de ham înainte ca Smith Frumosu să fi pus mâna pe el.

— Și nu prea vād de ce n-ar ajunge iar câine de sanie.

— Cum adică? întrebă Scott, nerăbdător. Apoi, speranța îi pieri și, dând din cap, adăugă: E la noi de două săptămâni, și dacă poți să spui ceva, e că acum pare mai sălbatic ca oricând.

— Să mai facem o încercare – îl sfătui Matt. Dă-i drumul un timp.

Celălalt îl privi neîncrezător.

— Da – continuă Matt – știu că ai încercat, dar n-ai luat și o bătă.

— Atunci încearcă tu.

Dog-musherul luă o bătă și se îndreptă spre animalul legat în lanț. Colț Alb se uita la bătă așa cum se uită leul din cușcă la biciul îmblânzitorului.

— Fii atent cum se uită la bătă – zise Matt. ăsta-i semn bun. Nu-i prost. Nu îndrăznește să mă atace, atâta timp cât am bătă în mână. ăsta nu-i nebun de legat, cu siguranță.

Pe măsură ce mâna omului i se apropia de ceafă, Colț Alb se zbârlea, mârâia și se ghemuia. Dar pe când se uita la mâna care se apropia, încerca să supravegheze bâta din mâna cealaltă care atârna amenințătoare deasupra lui. Matt desfăcu lanțul de zgardă și se dădu înapoi.

Colț Alb abia își dădu seama că e liber. Se scurseseră multe luni de când trecuse în stăpânirea lui Smith Frumosu și în tot acest timp nu cunoscuse vreodată o clipă de libertate în afară de împrejurările în care era lăsat liber ca să se lupte cu alți câini. Și întotdeauna după asemenea lupte era imediat închis din nou.

Nu mai știa ce să creadă. Poate că vreo noiță drăcovenie de-a zeilor era pe cale să fie săvârșită împotriva lui. Pășea încet și cu grijă, așteptându-se în fiecare clipă la vreun atac. Nu știa ce să facă – totul era atât de nemaipomenit! Avu grijă s-o tullească din fața celor doi zei care-l supravegheau și se îndreptă cu băgare de seamă spre colțul colibeii. Nu se întâmplă nimic. Era pur și simplu uluit; se întoarse din nou și se apropie până la o duzină de picioare, privindu-i pe cei doi oameni cu atenție.

— Nu cumva vrea s-o șteargă? întrebă noul lui stăpân.

Matt dădu din umeri:

— Trebuie să riscăm. Singura cale ca să afli ceva este să aștepți, să vezi.

— Nenorocitul... – murmură Scott, compătimitor. Cred că îi trebuie o dovadă de bunătate din partea omului – adăugă el, întorcându-se și intrând în colibă.

Ieși cu o bucată de carne pe care i-o aruncă lui Colț Alb. Acesta sări într-o parte, cercetând-o de la distanță, bănuitor.

— Marș, Major! strigă Matt amenințător, dar prea târziu.

Major se și năpustise asupra câinii. În clipa în care fălcile lui o prinseră, Colț Alb îl lovi. Acesta se dădu peste cap. Matt se repezi, dar mai iute decât el fu Colț Alb. Major veni clătînându-se la picioarele lui, dar sângele ce i se prelingea din gâtlee înroșea zăpada, făcând o pată care se întindea mereu.

— Îmi pare rău, dar a meritat asta! zise Scott, în grabă.

Piciorul lui Matt însă își și începuse traiectoria ca să-l lovească pe Colț Alb. Urmă o săritură, o fulgerare de dinți și un strigăt ascuțit. Mârâind sălbatic, Colț Alb se târî înapoi câțiva pași, în timp ce Matt se apleca să-și cerceteze piciorul.

— M-a apucat zdravăn – zise el, arătând spre pantalonii și indispensabilii sfâșiați și spre pata roșie care creștea.

— Ți-am spus eu că nu-i nimic de făcut cu ăsta, Matt – zise Scott, deznădăjduit. M-am gândit eu la asta, deși nu-mi venea să pomenesc de așa ceva. Dar tot aici am ajuns. Vrei, nu vrei, asta e!

În timp ce vorbea, își trase în silă revolverul, îi deschise butoiul și se asigură că e încărcat.

— Ascultă-mă, domnule Scott – se împotrivi Matt, câinele ăsta a trecut prin iad. Nu cumva ai vrea să fie vreun înger alb și strălucitor? Dă-i timp.

— Uită-te la Major – replică celălalt.

Dog-musherul cercetă câinele doborât. Se prăvălise în zăpadă într-o baltă de sânge și se vedea bine că-și dă ultima suflare.

— Așa-i trebuie! Ai spus-o și dumneata, domnule Scott. A încercat să-i ia carnea lui Colț Alb și s-a curățat. Era și de așteptat. Eu unul nu aș da o para chioară pe câinele care nu s-ar lupta pentru carnea lui.

— Dar uită-te la tine, Matt. Ai dreptate în ce privește câinele, dar trebuie să stabilim și o limită.

— Așa-mi trebuie – se încăpățâna Matt să susțină – ce mi-a venit să-l lovesc? Ai spus și dumneata că a făcut bine. Așa că n-aveam nici un drept să-l lovesc.

— S-ar face o pomană cu el să fie omorât – stăruie Scott. E cu neputință să-l îmblânzești.

— Ascultă aici, domnule Scott, dă-i nenorocitului prilejul să se îndrepte. Nu la avut până acum. Abia a ieșit din iad și e pentru prima oară liber. Dă-i prilejul să se îndrepte, dar cu îngăduință, și dacă nu se poate, atunci am să-l omor chiar eu. Asta e!

— Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-l omor și nici să fie omorât – răspunse Scott, punând deoparte revolverul. O să-i dăm drumul și o să vedem ce o să poată face din el blândețea. Să încercăm!

Se îndreptă spre Colț Alb și începu să-i vorbească cu bunătate și blândețe.

— Ia mai bine și o bătă – îl povățui Matt.

Scott dădu din cap și continuă să încerce să câștige încrederea lui Colț Alb.

Colț Alb era însă bănuitor. Ceva îl amenința. Ucisese câinele acestui zeu, îl mușcase pe celălalt zeu – tovarășul lui – și la ce altceva se putea aștepta decât la o pedeapsă grozavă? Dar în fața ei era neîmblânzit. Se zbârli și-și arătă colții, cu privirea cercetătoare și cu tot trupul încordat și gata la orice. Zeul nu avea nici o bătă și de aceea îi îngădui să vină foarte aproape. Mâna zeului se întinse și se coborî deasupra capului său. Colț Alb se strânse și se încorda pe măsură ce se ghemuia sub ea. Aici era primejdie, vreo perfidie sau așa ceva. Cunoștea el mâinile zeilor, puterea lor mult încercată, iscusința lor de a face rău. În afară de aceasta, era și vechea lui neplăcere de a se lăsa atins. Mârâi mai amenințător, se ghemui mai jos, dar mâna continuă să coboare. Nu voia să muște mâna și îndură primejdia ei până ce izbucni instinctul din el, care puse stăpânire pe ființa lui, cu nesățiosu-i dor de viață.

Weedon Scott crezuse că e destul de iute ca să se ferească de orice mușcătură sau sfâșiere. Dar avea să mai afle cât e de iute Colț Alb, care-l lovi cu siguranța și cu repeziciunea unui șarpe încolăcit.

Scott scoase un strigăt de surprindere, apucându-se de mâna sfâșiată și strângând-o cu cealaltă mână. Matt trânti o înjurătură tare și sări lângă el. Colț Alb se ghemui, dându-se înapoi, zbârlindu-se, arătându-și colții, cu ochii scăpărând de o amenințare răutăcioasă. Acum se putea aștepta la o bătaie tot atât de cumplită, ca orice bătaie pe care o primise de la Smith Frumosu.

— Ei! Ce vrei să faci? strigă deodată Scott.

Matt se repezi în colibă și ieși cu o carabină.

— Nimic – răspunse el încet, cu un calm prefăcut – nu fac decât să-mi țin cuvântul. Cred că e dreptul meu să-lucid, așa cum am spus.

— Nu!

— Ba da. Uite!

Așa cum Matt stăruise pentru Colț Alb când fusese mușcat, tot așa stăruia acum Weedon Scott.

— Spuneai să-i dăm prilejul să se schimbe. Ei bine, dă-i-l atunci. Abia ne-am apucat de treabă și nu ne putem lăsa de la bun început. De data asta am meritat-o pe bună dreptate, și uită-te la el!

La douăzeci de picioare de ei, la capătul colibeii, Colț Alb mârâia cu o răutate care îi îngheța sângele în vine, și nu mârâia la Scott, ci la dog-musher.

— Vai de mine, tot prost am să mor! exclamă dog-musherul, uluit.

— Uite cât e de inteligent – continuă Scott degrabă. Știe ca și tine la ce-s bune armele de foc. Are cap, și unui astfel de cap trebuie să-i dai prilejul să arate ce poate. Pune arma la loc!

— Imediat m-am executat – consimți Matt, sprijinind carabina de grămada de lemne.

— Ia te uită! exclamă el în clipa următoare.

Colț Alb se liniștise și nu mai mârâia.

— Treaba asta merită să fie cercetată mai îndeaproape. Ia privește.

Matt se întinse după carabină și în aceeași clipă Colț Alb mârâi. Se depărta de carabină și buzele ridicate ale lui Colț Alb se lăsară acoperindu-i dinții.

— Ei, și-acum doar așa, în joacă.

Matt apucă pușca și începu să o ridice ușor spre umăr. Mârâitul lui Colț Alb începu o dată cu mișcarea, întărindu-se pe măsură ce aceasta se apropia de punctul ei culminant. Dar cu o clipă mai înainte ca arma să fi ajuns în dreptul lui, dispăru pe după colțul colibeii. Matt rămase cu privirea ațintită spre locul gol din zăpadă pe care îl ocupase Colț Alb.

Dog-musherul puse carabina jos, cu un aer grav, apoi se întoarse, și își privi stăpânul:

— Sunt de aceeași părere, domnule Scott. Câinele ăsta este prea inteligent ca să fie ucis.

Capitolul 6

DASCĂLUL IUBIRII.

Urmărindu-l pe Weedon Scott cum se apropie, Colț Alb se zbârli și începu să mârâie, dându-i de veste că nu se va supune pedepsei. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când sfârtecuse mâna care era acum bandajată și susținută de o eșarfă ca să nu curgă sânge. Colț Alb mai avusese de-a face cu pedepse amânate și se temea să nu-l lovească și acum așa ceva. Cum ar putea fi oare altfel? Făptuise ceea ce pentru el era o nelegiuire – își înfipsese colții în carnea

sacră a unui zeu. Era în firea lucrurilor și a relațiilor cu zeii să-l aștepte ceva cumplit.

Zeul ședea la câteva picioare mai încolo. Colț Alb nu putea să vadă nimic primejdios în asta. Când pedepseau, zeii stăteau în picioare. Iar pe deasupra, zeul acesta nici nu avea bătă, bici sau armă de foc. Ba mai mult, el însuși era liber. Nu stătea legat cu lanț și nici nu era priponit de vreun băț. Avea timp să se pună în siguranță, în timp ce zeul se scula anevoie. Până atunci va putea să aștepte și să vadă ce se întâmplă.

Zeul rămăsese liniștit și nemișcat; și mârâitul lui Colț Alb descrescu încet, încet, într-un scâncet care i se pierdu în gâtlej și se stinse. Atunci, zeul începu să vorbească și, la primul sunet al glasului său, lui Colț Alb i se ridică părul pe ceafă și mârâitul îi țâșni din gâtlej. Dar zeul nu făcu nici o mișcare dușmănoasă, ci continuă să vorbească molcom. O vreme, Colț Alb mârâi la unison cu el, statornicindu-se un fel de corespondență între ritmul mârâitului și cel al glasului. Dar zeul continua să vorbească la nesfârșit. Îi vorbi lui Colț Alb așa cum nu i se mai vorbise vreodată. Vorbea blând și mângâietor, cu o bunătate care atinse undeva o coardă în Colț Alb. Fără voie și în ciuda tuturor avertismentelor cu care îl îmboldea instinctul, Colț Alb începu să capete încredere în acest zeu. Încerca un sentiment de siguranță, care era dezmințit de toată experiența lui cu oamenii.

Trecu mult timp, după care zeul se ridică și intră în colibă. Colț Alb îl iscodi cu teamă când ieși. Nu avea nici bici, nici bătă, nici armă. Și nici mâna sănătoasă nu era la spate, ascunzând cine știe ce. Se așeză ca mai înainte, în același loc, la câteva picioare mai încolo. Ținea în sus o bucățică de carne. Colț Alb ciuli urechile și o cercetă bănuitor, având grijă să fie în același timp cu un ochi la carne și cu unul la zeu, gata la orice gest, cu trupul încordat și pregătit să sară în lături la primul semn dușmănos.

Pedeapsa continua să întârzie. Zeul se mulțumi să-i treacă o bucată de carne pe la nas. Iar cât despre carne, nimic nu părea să dea de bănuitor. Colț Alb era încă bănuitor și, deși carnea îi era oferită cu mișcări scurte de mână, nu vru totuși s-o atingă. Zeii erau atotștiutori și cine putea bănuitor ce perfidie nemaiîntâlnită pândeă dincolo de această bucățică de carne, în aparență nevătămătoare. În experiența lui de până atunci, și mai ales de pe vremea când avusese de-a face cu femeile din trib, carnea și bătaia îi apăreau adesea nedespărțite, și nu era bine de el.

În cele din urmă, zeul îi azvârli carnea în zăpadă, la picioare. Mirosi carnea cu grijă, dar nu se uită la ea. Pe când o adulmeca, își ținea ochii ațintiți la zeu. Nu se întâmplă nimic. Apucă bucata de carne cu gura și o înghiți. Continua să nu se întâmple nimic. Ba zeul îi mai oferă o bucată de carne. Și iarăși nu vru s-o ia din mână și îi fu din nou aruncată. Treaba asta se repetă de câteva ori. Dar veni un moment în care zeul nu mai vru să i-o arunce. O ținea în mână, oferindu-i-o cu stăruință.

Carnea era bună și lui Colț Alb îi era foame. Pas cu pas și cu mare grijă, el se apropie de mână. În cele din urmă veni momentul când se hotărî să

mănânce carnea pe care zeul o ținea în mână. Nu-și dezlipi ochii de la el și își întinse capul înainte, cu urechile lipite și cu părul de pe ceafă zbârlit fără să vrea, de parcă avea o creastă. I se urcă un mârâit slab în gât, ca un avertisment că nu se poate glumi cu el. Mâncă bucata de carne și nu se întâmplă nimic. Bucată cu bucată, mănâncă toată carnea și nu i se întâmplă nimic. Pedepsa continua să întârzie.

Se linse pe bot și așteptă. Zeul continua să vorbească. În glasul lui era blândețe – lucru cu care Colț Alb nu se mai întâlnise. Dar și în el se iviră simțăminte pe care de asemenea nu le încercase în trecut. Simțea o mulțumire ciudată, ca și cum i-ar fi fost împlinită o necesitate, ca și cum un gol din ființa lui ar fi fost umplut. Apoi se trezi din nou în el instinctul și semnalul experienței din trecut. Zeii erau întotdeauna șireți și aveau căi nebănuite de a-și atinge țelurile.

Ah, știa el! Iată că mâna zeului, atât de iscusită în a da lovituri, se întindea spre el, coborând deasupra capului lui. Dar zeul continua să vorbească. Glasul îi era blând și mângâietor. În ciuda mâinii amenințătoare, glasul inspira încredere. Iar în ciuda glasului care îl liniștea, mâna inspira neîncredere. Colț Alb era chinat de simțăminte, de impulsuri contrarii. Părea că va plesni în bucățele, atât de grozav era controlul pe care îl exercita, ținând strâns laolaltă, cu o hotărâre neobișnuită, forțele potrivnice ce se luptau în el ca să-l domine.

Căzu la o învoială. Mârâi, se zbârli și își culcă urechile. Dar nici nu mușcă și nici nu sări într-o parte. Mâna cobora din ce în ce mai mult. Îi atinse capătul firelor de păr ridicate. Se ghemui sub ea. Și ea îl urmă în jos, lăsându-se tot mai mult asupra lui. Ghemuindu-se, aproape tremurând, izbuti să se stăpânească. Era un chin mâna aceasta care îl atinge și îi încălca instinctul. Nu putea să uite într-o singură zi tot răul pe care i-l pricinuiseră mâinile oamenilor. Dar era voința zeului și se strădui să arate supunere.

Mâna se urca și cobora mereu, bătându-l ușor și mângâietor cu palma. Și asta continuă, dar ori de câte ori mâna se ridica părul se ridica și el sub ea. Iar de câte ori mâna cobora, urechile i se lăsau și un mârâit înfundat îi răzbătea din gât. Colț Alb mârâi și mârâi atrăgând atenția stăruitor. În felul acesta, el vestea că e gata să răspundă la orice rău i s-ar face. Era greu de știut când o să iasă la lumină ținta pe care zeul o urmărea. Glasul acela cald care inspira încredere putea izbucni în orice clipă într-un răcnet de mânie, mâna aceea blândă și mângâietoare putea să devină o strânsoare ca de clește, care să-l țină fără putință de scăpare și să-l pedepsească.

Dar zeul continua să-i vorbească cu duioșie și mâna se ridica și se lăsa mai departe, bătându-l ușor, fără dușmănie, cu palma. Colț Alb încercă un dublu simțământ. Era ceva care îi contraria instinctul. Îl îngrădea, se împotriva voinței lui de libertate personală. Și totuși nu era o suferință fizică. Dimpotrivă, din punct de vedere fizic era ceva plăcut. Bătăile cu palma se schimbară încet și cu grijă într-un scărpinat la rădăcina urechilor, iar plăcerea fizică parcă mai crescuse puțin. Totuși continua să-i fie teamă și veghea în

așteptarea vreunui rău nebănuir, când suferind, când bucurându-se, după cum îl stăpânea și îl influența un sentiment sau celălalt. Matt tocmai ieșea din colibă, cu mânecile suflecate, ducând o cratiță cu apă de vase murdară; scăpă cratița din mână și încremeni în clipa când îl văzu pe Weedon Scott bătându-l ușor cu palma pe Colț Alb pe spate.

— Ei, fir-ar al dracului!

Glasul lui Matt sparse tăcerea, Colț Alb sări înapoi, mârâind sălbatic la el.

Matt își privi stăpânul cu o dezaprobare tristă:

— Dacă-mi îngădui să spun ceea ce gândesc, domnule Scott, așa zice că mulți nebuni mai are Dumnezeu în grădina lui.

Weedon Scott zâmbi cu un aer superior, se ridică și se îndreptă spre Colț Alb. Îi vorbi mângâietor, dar nu mult, apoi întinse mâna încet, o lăsă pe capul lui și reluă bătăile ușoare cu palma. Colț Alb îndură aceasta, dar privea țintă și bănuitor, nu pe omul care îl alinta, ci pe cel care stătea în ușă.

— Îi fi dumneata expert clasa întâia în mine, asta așa-i, – începu dog-musherul pe un ton profetic – dar să știi că ți-ai greșit cariera că n-ai fugit de acasă după vreun circ, când erai copil.

Colț Alb mârâi când îi auzi glasul, dar de astă dată nu mai sări pe sub mâna care îi mângâia capul și ceafa cu mișcări prelungi, alintătoare.

Era începutul sfârșitului pentru Colț Alb – sfârșitul vieții de până atunci și a domniei urii. Se iveau pentru el zorile unei vieți noi, de o frumusețe nepătrunsă. Cereau însă multă gândire și o nesfârșită răbdare din partea lui Weedon Scott, iar din partea lui Colț Alb nu se cerea nici mai mult nici mai puțin decât o revoluție. Trebuia să nu țină seama de cerințele și poruncile instinctului și rațiunii, să treacă peste experiență și să dezmintă însăși viața.

Viața, așa cum o cunoscuse el, nu numai că nu avea loc pentru toate câte le trăia el acum, dar toate curente mergeau împotriva lucrurilor, în voia cărora se lăsa acum. Pe scurt, după ce cântări toate acestea, trebui să înfăptuiască o cotitură, mult mai largă decât cea pe care o făcuse pe vremea când venise de bună voie din wild și îl primise pe Castor Cenușiu de stăpân. În vremea aceea nu era decât un cățel slăbuț ca orice născut, neformat, la dispoziția mâinii întâmplării, care începea să-l modeleze. Dar acum era cu totul altfel. Mâna întâmplării își făcuse treaba, și încă bine. Cu ajutorul ei fusese format și oțelit ca „lupul cel bătauș”, feroce și neîmpăcat, care nu putea iubi și nu putea fi iubit: realizarea acestei schimbări era ca o nouă plămădire a ființei, și aceasta când nu mai avea suplețea tinereții, când fibrele lui deveniseră țepene și noduroase, când urzeala lui făcu din el o țesătură tare ca piatra, aspră și trainică, când spiritul lui ajunsese ca fierul și toate instinctele și axiomele i se cristalizaseră în reguli, prevederi, aversiuni și dorințe definitive.

Și iarăși, în această nouă orientare, mâna întâmplării îl apăsa și îl strunea, muind ceea ce se întărise și dându-i o formă mai frumoasă. Weedon Scott era într-adevăr această mână. Merse până la rădăcinile firii lui, atingându-i cu blândețe forțele de viață care lânzeau în el, aflate pe cale de

dispariție. Una din aceste forțe era dragostea. Ea luă locul senzației de plăcere, care fusese cel mai înalt simțământ ce îl înfiorase vreodată în relațiile lui cu zeii.

Dar dragostea aceasta nu încolți într-o singură zi. Începu cu senzația de plăcere și crescă din aceasta, încet. Colț Alb nu fugi, deși era lăsat liber, pentru că îi plăcea acest nou zeu. Fără îndoială că era mai bine la el decât în viața aceea pe care o dusesse în cușca lui Smith Frumosu, și apoi simțea nevoia să aibă un zeu. Stăpânirea omului era o necesitate a firii lui. Pecetea dependenței lui de om îi fusese pusă în acele zile ale copilăriei lui, când întorsese spatele wildului și se târâse la picioarele lui Castor Cenușiu ca să-și primească bătaia pe care o aștepta. Această pecete îi fusese pusă din nou și fără putință de a fi ștearsă, la a doua lui înapoiere din wild, atunci când foametea aceea îndelungată se sfârși, și când în satul lui Castor Cenușiu exista iarăși pește.

Și așa, pentru că îi trebuia un zeu și pentru că îl prefera pe Weedon Scott lui Smith Frumosu, Colț Alb rămase. Pentru a-și dovedi credința, luă asupra-și paza avutului noului stăpân. Dădea târcoale colibei, pe când câinii de sanie dormeau, și primul oaspete venit pe înserat trebui să lupte cu el, folosindu-se de o bătă, până ce îl scăpă Weedon Scott. Dar Colț Alb învăță curând să-i deosebească pe hoți de oamenii cinstiți, să le cunoască pasul și mersul. Pe drumetul care venea cu pas zgomotos și de-a dreptul spre colibă, îl lăsa în pace, deși îl supraveghea cu multă luare-aminte, până ce ușa se deschidea și era primit de stăpân. Dar cel ce se furișea pe căi ocolite, cu căutătura piezișă, încercând să se ascundă – acesta era omul care nu se bucura de păsuire din partea lui Colț Alb și trebuia s-o ia la sănătoasa, degrabă și fără demnitate. Weedon Scott își propusese să-l îmblânzească pe Colț Alb – sau mai degrabă să răscumpere lumea de păcatul pe care-l săvârșise față de Colț Alb. Era o chestiune de principiu și de conștiință. Își dădea seama că răul făcut lui Colț Alb era o datorie contractată de om și că trebuia plătită. Și așa, își dădu osteneala să fie neînchipuit de bun cu „lupul cel bătăuș”. În fiecare zi își făcea o datorie să-l mângâie și să-l ajute pe Colț Alb și se achita de aceasta cu prisosință. Deși la început Colț Alb se arăta bănuitor și ostil, cu vremea însă începu să-i placă să fie alintat. Stăruia însă ceva de care nu se putea dezbara – mârâitul. Se pornea să mârâie din chiar clipa în care începea să fie alintat și nu înceta până ce mâna care îl alinta nu înceta și ea. Dar era un mârâit care avea o notă nouă în el. Un străin n-ar fi putut desluși nota aceea nouă, și pentru un astfel de om mârâitul lui Colț Alb ar fi reprezentat o manifestare de sălbăticie primară, care îți călca pe nervi și îți îngheța sângele în vine. Gâttelejului lui Colț Alb se înăsprise însă din pricina sunetelor fioroase pe care le scosese ani de-a rândul, încă de la primul lui scâncet de mârâit în vizuina în care trăise ca pui, și nu mai putea acum să-și înmoaie sunetul din gâttelej pentru a-și exprima duioșia pe care o simțea. Totuși urechea și afecțiunea lui Weedon Scott erau de ajuns de fine ca să prindă nota aceea nouă – așa înecată în sălbăticie cum era ea – nota care înfățișa cea mai slabă expresie a unui gândurit de mulțumire abia perceptibil.

Pe măsură ce zilele treceau, transformarea senzației de plăcere în aceea de dragoste deveni tot mai rapidă. Colț Alb începu el însuși să-și dea seama de acest lucru, deși în mintea lui nu știa ce este dragostea. Se manifesta în el ca un gol – un gol dureros, un gol înfometat, plin de dor, care cerea să fie umplut. Era deopotrivă suferință și neliniște; și nu se simțea ușurat sufletește decât atunci când îl vedea pe zeul cel nou. În asemenea clipe, dragostea era o bucurie pentru el, o mulțumire sălbatică ce îi dădea un fior puternic. Când nu era însă lângă zeu, suferința și neliniștea îi reveneau; golul dintr-însul creștea și îl apăsa cu vidul lui, iar foamea îl rodea, îl rodea neîncetat.

Colț Alb era pe cale să se găsească. În ciuda faptului că era matur și a rigidității sălbatice a formei care îl modelase, firea lui suferea acum o prefacere. Înmugureau în el simțăminte ciudate și imbolduri neobișnuite. Vechiul cod al purtării lui se schimba. În trecut îi plăceau tihna și încetarea durerii și îl nemulțumeau neplăcerea și durerea, și toate manifestările se modelaseră după aceasta. Acum însă era cu totul altceva. Din pricina noului simțământ pe care îl încerca, de multe ori prefera neplăcerea și suferința de dragul zeului lui. Astfel, când începea să se crape de ziuă, în loc să colinde și să scoțoască sau să zacă într-un colț adăpostit, aștepta ore întregi pe pridvorul trist al colibeii ca să-și vadă cât de puțin zeul. Seara, când zeul se întorcea acasă, Colț Alb își părăsea culcușul cald pe care și-l scobise în zăpadă, ca să-și primească bobârnacele prietenești pe care i le dădea cu degetul, precum și vorbele de bun găsit pe care i le spunea el. Carnea, până și carnea o lăsa, ca să fie alături de zeul lui, să primească o mângâiere de-a lui sau să-l însoțească în oraș.

Senzația de plăcut îi fusese înlocuită prin aceea de dragoste. Și dragostea era picurată în adâncurile ființei lui, acolo unde senzația de plăcut nu pătrunsese vreodată. Și drept răspuns, din adâncul ființei lui încolți lucrul cel mai nou – dragostea. Ceea ce i se dădea, dădea și el. Acesta era într-adevăr un zeu, un zeu al dragostei, un zeu cald și strălucitor, la lumina căruia firea lui Colț Alb se desfăcea, precum se desface o floare în lumina soarelui.

Dar Colț Alb nu era de felul lui prea deschis. Era prea bătrân și fusese modelat prea definitiv ca să se mai poată exprima într-un fel nou. Era prea stăpânit, prea bine cumpănit în propria lui singurătate. Se deprinsese prea mult timp să fie reținut, distant și posac. De când se știa nu lătrase vreodată și nu putea acum să se deprindă să latre de bun venit atunci când zeul lui se apropia. Nu-i stătea niciodată în cale, și nici nu era extravagant sau zănatic atunci când își exprima dragostea. Nu alerga niciodată să-și întâmpine stăpânul. Aștepta în câte un colț, retras; dar aștepta întotdeauna și era mereu acolo. Dragostea lui făcea parte din adorație, o adorație mută, neexprimată. Își arăta dragostea numai prin privirea neclintită a ochilor și prin aceea că nu scăpa din vedere nici o mișcare a zeului. Iar când acesta se uita la el și îi vorbea, Colț Alb trăda o emoție stângace, provocată de lupta dintre dragostea din el, care voia să se exprime, și imposibilitatea lui fizică de a o exprima.

Învăță să se adapteze în multe privințe la noul lui fel de viață. Fusese deprins să știe că trebuie să-i lase în pace pe câinii zeului. Totuși firea lui, care

voia să domine, se afirmă, și la început trebui să-i burdușească bine ca să i se recunoască superioritatea și să se știe că el conduce. Odată lucrurile acestea rezolvate, nu-i mai luă în seamă. Se dădeau la o parte când venea, pleca sau pășea printre ei, iar când le arăta că vrea ceva, îi dădeau ascultare.

În același chip ajunse să-l îngăduie și pe Matt – ca pe un bun al stăpânului său. Stăpânul îi dădea rareori de mâncare. Treaba asta o făcea de obicei Matt; totuși Colț Alb ghici că mâncarea ce i se dădea venea de la stăpânul lui și că stăpânul îl hrănea prin mijlocirea altuia. Matt încercă să-l pună la ham și să-l facă să tragă la sanie împreună cu ceilalți câini. Dar nu izbuti. Colț Alb nu se lăsă până ce Weedon Scott nu-i puse el hamul și nu-l struni. Încuviință acest lucru numai fiindcă era voința stăpânului lui ca Matt să-l mâie și să-l pună la treabă, tot așa cum îi mâna și îi pune la treabă pe ceilalți câini ai stăpânului.

Săniile din Klondike – care aveau tălpici – erau deosebite de cele din Mackenzie. Iar felul de a mâna câinii era și el deosebit. Atelajul nu era în formă de evantai. Câinii se înșirau în linie dreaptă, unul în spatele altuia, la șleauri duble. Și aci, în Klondike, înaintașul era într-adevăr șef. Câinele cel mai înțelept și cel mai puternic era înaintaș, și cei din atelaj îl ascultau și îl știau de frică. Era inevitabil ca acest loc să fie obținut degrabă de către Colț Alb. El își alege postul, iar Matt îi încuviință alegerea cu niște înjurături, după ce mai întâi îl încercă. Dar deși ziua muncea la sanie, Colț Alb nu renunță să păzească avutul stăpânului său peste noapte. Și așa, era la treabă tot timpul, veșnic de veghe și credincios, cel mai prețios dintre toți câinii.

— Lasă-mă să-ți spun ce am pe suflet – zise Matt într-una din zile. Aș vrea să-ți spun că ai fost al naibii de deștept că ai băgat banii în câinele ăsta. După ce i-ai tăbăcit fața cu pumnii lui Smith Frumosu, l-ai mai și tras pe sfoară.

O nouă izbucnire de mânie luci în ochii cenușii ai lui Weedon Scott, în timp ce murmura cu asprime:

— Bestia!

Spre sfârșitul primăverii, Colț Alb avu un mare necaz. Fără de veste, dascălul iubirii dispăru. Deslușise el unele semne, dar nu se pricepea în asemenea lucruri și nu știa ce înseamnă când se împachetează o valiză. Își aminti mai târziu că împachetatul precedase dispariția stăpânului său; dar atunci nu bănuia nimic. Seara își așteptă stăpânul să se întoarcă. La miezul nopții, vântul rece care sufla îl făcu să se adăpostească în spatele colibeii. Acolo moțai, pe jumătate adormit, cu urechea gata să prindă primul sunet al pasului cunoscut. Dar la două noaptea, neliniștea îl făcu să se ducă pe prispa rece din față, unde se ghemui așteptând.

Nici urmă de stăpân însă. Dimineața, ușa se deschise și Matt păși afară. Colț Alb se uită la el cu încordare. Nu exista o limbă comună cu ajutorul căreia să afle ceea ce voia să știe. Zilele veneau și treceau, dar stăpânul nu se arăta. Colț Alb, care nu cunoscuse niciodată boala, se îmbolnăvi. Și se îmbolnăvi atât de tare, încât Matt fu nevoit în cele din urmă să-l aducă în colibă. De

asemenea, când îi scrisese stăpânului, Matt îi rezervă un post-scriptum pentru Colț Alb.

Desfăcând scrisoarea la Circle City, Scott citi următoarele: „Blestematul de lup nu vrea să muncească. Nu vrea să mănânce. Și-a pierdut tot curajul. Toți câinii îl bat. Vrea să știe ce-i cu dumneata și nu știu cum să-i spun. Te pomenești că se curăță”.

Era precum spusese Matt. Colț Alb nu mai mânca, îi era dor și îngăduia oricărui câine să-l burdușească. În colibă zăcea pe jos, lângă sobă, fără să-i pese de mâncare, de Matt sau de viață. Putea Matt să-i vorbească cu blândețe sau să înjure, îi era totuna; se mulțumea doar să-și întoarcă ochii triști spre el, apoi își lăsa capul înapoi în poziția obișnuită, pe labele dinainte.

Și într-o noapte, pe când citea pentru sine mișcând din buze și murmurând, Matt tresări, auzind un geamăt de-al lui Colț Alb. Se ridicase, ciulise urechile spre ușă și asculta atent. O clipă mai târziu, Matt auzi un pas. Ușa se deschise și Weedon Scott intră. Cei doi bărbați își dădură mâna. Weedon Scott privi prin cameră.

— Unde-i lupul? întrebă el.

Apoi îl descoperi stând în picioare acolo unde zăcuse, lângă sobă. Nu se repezi înainte în felul celorlalți câini. Stătea pândind și așteptând.

— Doamne iartă-mă! exclamă Matt. Uite cum dă din coadă.

Weedon Scott străbătu camera cu pași mari spre el, strigându-l. Colț Alb veni la el, fără să facă salturi, totuși repede. Era stângaci din pricina emoției, dar când se apropie, privirea lui avea o expresie ciudată. Ceva, un simțământ nesfârșit și care nu poate fi numit, i se ridică ca o lumină, strălucind mai departe.

— Nu m-a privit niciodată așa cât timp ai fost plecat, remarcă Matt.

Weedon Scott nu-l auzea. Se lăsase în jos, față-n față cu Colț Alb, alintându-l – frecându-l la rădăcina urechilor, mângâindu-l cu mișcări lungi pe ceafă, în jos, spre urechi, ciocănindu-l ușor pe șira spinării cu buricele degetelor. Și Colț Alb mârâi drept răspuns, cu nota aceea de gângureală din mârâitul lui, mai pronunțată ca oricând.

Dar asta nu era încă totul. Nesfârșită îi fu bucuria când marea dragoste pe care o simțea izvorând mereu și luptând să se exprime izbuti să găsească un nou mod de exprimare. Își aruncă brusc capul înainte, își făcu loc între mâna și trupul stăpânului și aici, strâns, ascuns cu totul vederii, în afară de urechi, fără să mai mârâie, continuă să se cuibărească și să se alinte.

Cei doi oameni se priviră. Lui Scott îi luceau ochii.

— Doamne – zise Matt, cu admirație în glas. O clipă mai târziu, după ce-și veni în fire, adăugă: Totdeauna am susținut eu că lupul ăsta e un câine! Uită-te la el!

O dată cu întoarcerea dascălului iubirii, Colț Alb se însănătoși repede. Petrecu două nopți și o zi în colibă. Apoi ieși. Câinii de sanie îi uitaseră vitejia. Își aminteau numai de ultima lui stare, adică de slăbiciune și boală. La vederea lui, când ieși din colibă, săriră la el.

— Arată-le cât ești de-al dracului – îi șopti Matt, încurajator, stând în ușă și privind. Fă-i să-l vadă pe dracu, lupule! Să-l vadă pe dracu! Arată-le ce știi!

Colț Alb nu avea nevoie de încurajare. Întoarcerea dascălului iubirii era de ajuns. Viața curgea din nou în el, minunată și neîmblânzită.

Învățat cu alintul, Colț Alb îl cerea adesea. Cu asta îl convingeai. Colț Alb nu se putea lipsi de el. Un lucru pe care Colț Alb era foarte gelos, era propriul lui cap. Niciodată nu-i plăcuse să fie atins. Pustiul din el, frica de lovitură și cursă dăduseră naștere spaimei de a fi atins. Era povața instinctului lui: capul să fie liber. Și acum, o dată cu apariția dascălului iubirii, alintarea lui devenise actul voit de a se pune într-o asemenea situație de slăbiciune totală. Era o expresie a încrederii desăvârșite, a abandonării de sine, totale, ca și cum ar fi spus: Mă încredințez ție. Facă-se voia ta cu mine.

Într-o seară, nu mult după întoarcere, Scott și Matt jucau cărți, înainte de a se duce la culcare. „Cinsprezece – doi, cinsprezece – patru și o pereche face șase” – anunță Matt, când deodată afară se auzi un strigăt și un mârâit. Se priviră unul pe celălalt, ridicându-se în picioare.

— Lupul a sărit la cineva – zise Matt.

Un geamăt cumplit de furie și durere îi sili să se grăbească.

— Adu o lumină – strigă Scott, sărind afară.

Matt îl urmă cu o lampă și la lumina ei zăriră un om care zăcea pe spate, trântit în zăpadă. Își ținea brațele încrucișate peste față și gât, încercând astfel să se apere de colții lui Colț Alb. Și avea și de ce să se apere. Colț Alb părea cuprins de turbare, atacându-l cu ură în locurile cele mai vulnerabile. De la umăr și până la încheietura brațelor încrucișate, mâneca hainei și a cămășii de lână albastră, precum și maieul erau numai fâșii, și chiar brațele erau cumplit sfâșiate și sângerau.

Cei doi oameni văzură întregul tablou din prima clipă. Imediat, Weedon Scott îl și prinse pe Colț Alb de gât, trăgându-l înapoi. Colț Alb se zbătu mânios, dar nu încercă să muște, ci se întinse jos numaidecât, la prima vorbă aspră a stăpânului.

Matt îl ajută pe om să se ridice și, în timp ce încerca să stea în picioare, își lăsă brațele în jos, descoperind chipul bestial al lui Smith Frumosu. Dog-musherul îi dădu drumul brusc, ca și când ar fi pus mâna pe un cărbune aprins. Smith Frumosu clipi la lumina lămpii și-și roti privirea în jur. Dădu cu ochii de Colț Alb și spaima i se întipări pe față.

În aceeași clipă, Matt zări două obiecte care zăceau în zăpadă. Apropie lampa de ele, arătându-le cu piciorul șefului său.

Era un lanț de oțel și o bătă zdravănă.

Când le văzu, Weedon Smith dădu din cap. Nimeni nu scoase o vorbă. Dog-musherul puse mâna pe umărul lui Smith Frumosu și-l întoarse cu fața spre el. Nu mai era nevoie de nici o explicație. Smith Frumosu tăcu și el.

Între timp, dog-musherul îl mângâie pe Colț Alb, bătându-l ușor cu palma și vorbindu-i:

— A încercat să te ia, nu-i așa? Și tu nu te-ai lăsat! N-a prea nimerit-o, ce zici? Când a pus mâna pe tine, cred că a și văzut pe dracu' rânji dog-musherul.

Colț Alb, fremătând încă de furie și zbârlindu-se, mârâia fără încetare. Încet, încet, părul de pe spate începu să i se culce. Apoi se auzi, deși încă îndepărtat și încet, în gâttej, mârâitul lui de mulțumire.

PARTEA a V-a.

Capitolul 1

CALEA CEA LUNGĂ.

Părea că plutește în aer. Colț Alb simțea că nenorocirea se apropie, mai înainte de a fi avut vreo dovadă, palpabilă. Își dădea seama în chip nelămurit că îl aștepta o schimbare. Nu știa cum, nici de ce, totuși presimțea că ceva se apropie și aceasta din însăși purtarea zeilor. Fără să-și dea seama, ei își trădaseră intențiile față de câinele-lup, care dădea târcoale prispei și care, deși nu intra niciodată în colibă, știa ce se petrece în mintea lor.

— Auzi! exclamă într-o seară, la cină, dog-musherul.

Weedon Scott ascultă. Prin ușă se auzi un scâncet slab, neliniștit, ca un suspin, abia perceptibil. Colț Alb începu apoi să adulmece îndelung, până ce se asigură că zeul lui era tot înăuntru și că nu plecase de acolo în chip misterios și singur.

— Câinele ăsta cred că simte ce ai de gând – zise dog-musherul.

Weedon Scott se uită cu ochi aproape rugători la tovarășul lui, deși cuvintele îl dezmințeau.

— Ce dracu să fac cu un lup în California! întrebă el.

— Așa zic și eu – răspunse Matt. Ce naiba să faci cu un lup în California?

Răspunsul nu-l mulțumi însă pe Weedon Scott. Părea că celălalt îl privea destul de neîncrezător.

— Câinii albilor n-ar putea să-i țină piept – confirmă Scott. I-ar ucide pe loc. Și chiar dacă nu m-ar zvânta în procese de daune, autoritățile mi l-ar lua în orice caz și l-ar electrocuta.

— E un ucigaș în toată puterea cuvântului – remarcă dog-musherul.

Weedon Scott îl privi bănuitor.

— Nu, e cu neputință așa ceva – făcu el hotărât.

— N-o să meargă niciodată – încuviință Matt. Ar trebui să angajezi un om special ca să aibă grijă de el.

Bănuiala celuilalt se spulberă. Dădu din cap înveselit. În tăcerea care urmă se auzi scâncetul slab, aproape ca un suspin, lângă ușă, apoi adulmecatul prelung cercetător.

— Fără doar și poate – sări Matt – câinele ăsta știe al naibii de multe lucruri despre dumneata.

Scott îl privi țintă și răbufni furios:

— Să le ia dracu pe toate, m-auzi! Știu eu ce am de făcut și cum e mai bine!

— Și eu zic tot așa, numai că...

— Numai că... ce? îl întrebă Scott, iritat.

— Numai că... – începu dog-musherul cu blândețe, dar se răzgândi, fiind și el cuprins de supărare. Ei, nu trebuie să te aprinzi chiar așa pentru o nimica toată. După felul cum te porți, s-ar zice că nu prea știi ce vrei.

Weedon Scott rămase în cumpănă o clipă, apoi adăugă pe un ton mai stăpânit:

— Ai dreptate, Matt. Nu știu nici eu ce vreau, și aici e buba. Dar, la drept vorbind, ar fi de-a dreptul caraghios să car câinele ăsta cu mine – izbucni el din nou, după un răstimp.

— Și eu spun tot așa – se auzi răspunsul lui Matt și din nou stăpânul nu se arătă tocmai mulțumit de el. Dar de unde dracu știe ăsta că pleci? Mă tot sâcăie chestia asta – continuă cu naivitate dog-musherul.

— Asta mă întreb și eu – răspunse Scott, dând trist din cap.

Veni apoi ziua când, prin ușa întredeschisă a colibei, Colț Alb zări pe jos geamantanul cu pricina și pe dascălul iubirii împachetându-și lucrurile. Apoi începu un du-te-vino, și în atmosfera, odinioară atât de liniștită a colibei, domnea acum o tulburare, o agitație și o neliniște ciudată. Fără îndoială că aceasta era o dovadă, și Colț Alb o simțise. Acum se gândea la ea. Zeul lui se pregătea să fugă din nou. Și cum nici altă dată nu-l luase cu el, se putea aștepta să-l lase și acum singur.

În noaptea aceea, Colț Alb străpunse tăcerea cu un urlet prelung – un urlet de lup. Era aidoma urletului de odinioară, când fusese mic și fugise din wild înapoi în satul care nu mai exista și din care nu mai găsisese decât o grămadă de resturi, mărturia locului unde fusese tipia lui Castor Cenușiu. Ca și atunci, își aținti botul spre stelele reci, împărtășindu-le durerea lui.

În colibă, cei doi bărbați tocmai se culcaseră.

— Știi că iar nu mai mănâncă nimic – spuse Matt, de sub pătură.

Din celălalt colț al odăii, unde se afla patul lui Weedon Scott, se auzi un bombănit și un foșnet de pături.

— După cât de nenorocit a fost data trecută când ai plecat, nu m-ar mira acum să și moară.

Din celălalt culcuș se auzi o mișcare plină de nervozitate.

— Dar mai taci odată! strigă Scott prin întuneric. Ești mai cicălitor decât o femeie.

— Așa zic și eu – răspunse dog-musherul, iar Weedon Scott nu-și dădu bine seama dacă celălalt chicotise pe înfundate sau nu.

În ziua următoare, neliniștea și neastâmpărul lui Colț Alb crescuseră și mai mult. Se ținea pe urmele stăpânului său ori de câte ori acesta părăsea coliba, iar când era înăuntru dădea mereu târcoale pe prispa din față. Prin ușa deschisă putea să zărească bagajele de pe jos. Lângă geamantan se mai adăugaseră doi saci mari de pânză și o cutie. Matt înfășură păturile stăpânului și șuba într-o mică prelată. Urmărind toate aceste pregătiri, Colț Alb scoase un suspin.

După aceea sosiră doi indieni. Nu-i scăpă din vedere în timp ce încărcău bagajul pe umeri și nici apoi când, însoțiți de Matt care ducea așternutul și o

valiză, o luară în josul dealului. Colț Alb însă nu-i urmă. Stăpânul lui era încă în colibă. După un timp, Matt se întoarse. Stăpânul ieși în prag și-l chemă pe Colț Alb înăuntru.

— Bietul de tine – îi zise el, cu blândețe, scărpinându-l după urechi și bătându-l ușor pe spate. Eu plec la drum lung, bătrâne, acolo unde tu nu mă poți urma. Hai, mai mârâie o dată, ultimul mârâit de bun rămas.

Colț Alb nu vru să mârâie. În schimb, după ce îi aruncă o privire cercetătoare, dar plină de o nesfârșită căldură, se lipi de el, îngropându-și capul între brațul și trupul lui.

— O auzi cum şuieră? strigă Matt. Dinspre Yukon se ridică mugetul răgușit al sirenei de pe vas. E timpul să te grăbești. Ai grijă de încuie ușa din față. Eu o să ies pe ușa din dos. Hai, dă-i drumul!

Amândouă ușile fură trântite în același timp, iar Weedon Scott îl așteptă pe Matt, care trebuia să dea ocol colibei. De după ușă răzbăteau scâncete slabe și suspine. Apoi se auzi un adulmecat prelung, adânc.

— Să ai mare grijă de el, Matt – îi zise Scott, când o porniră în josul dealului. Să-mi scrii cum îi mai merge.

— Bineînțeles – îi răspunse dog-musherul. Dar ia stai, ascultă puțin!

Cei doi oameni se opriră. Colț Alb scotea urlete tânguitoare, așa cum urlă câinele la moartea stăpânului. În glas i se deslușea o durere fără margini, iar urletul i se prăvălea în șuvoaie nesfârșite care îți sfâșiau inima, apoi se stingea într-un suspin de o jale tremurătoare, pentru ca să izbucnească iarăși, mereu mai îndurerat.

„Aurora” era primul vapor din anul acela care pleca dincolo, iar pe punțile lui se înghesuiau aventurieri în căutarea norocului și căutători de aur ruinați. Și unii și alții erau la fel de cuprinși de aceeași frenezie de a părăsi locul acela, pe cât fuseseră la început venind acolo. Lângă pasarela vaporului, Scott îi strângea mâna lui Matt, care se pregătea să coboare pe țarm. Dar mâna lui Matt se lăsă deodată moale în strânsoarea celui alt, în timp ce privirea i se aținti spre ceva care venea din spate. Scott se întoarse să vadă. Pe punte, la câțiva pași mai departe de ei, ședea Colț Alb, care se uita la ei cu o privire înflăcărată.

Dog-musherul slobozi printre dinți o înjurătură, speriat. Scott rămase încrămențit.

— Ești sigur că ai încuiat ușa din față? întrebă Matt.

Celălalt dădu afirmativ din cap și întrebă:

— Dar pe cea din dos?

— Te cred și eu! se auzi răspunsul enervat.

Colț Alb își lipi urechile, gudurându-se, dar rămase locului fără să încerce să se apropie.

— Trebuie să-l iau cu mine pe mal.

Matt făcu câțiva pași spre Colț Alb, dar acesta o zbughi. Dog-musherul se repezi după el; Colț Alb se pierdu printre picioarele oamenilor. Fofilându-se pe

unde putea, dând ocol sau luând-o pieziș, el alunecă de-a lungul punții, zădărniciind strădania aceluia care voia să-l prindă.

Când însă dascălul iubirii îi vorbi, Colț Alb veni la el și-l ascultă fără crâcnire.

— Nu vrea să vină la mâna care i-a dat de mâncare în toate lunile astea – murmură dog-musherul, mâniat. Și apoi, dumneata... dumneata nu i-ai dat de mâncare decât în primele zile, când te-ai împrietenit cu el. Al dracului să fiu dacă înțeleg eu de ce îi trece prin cap că dumneata îi ești stăpân...!

Scott, care-l mângâia pe Colț Alb, se aplecă deodată asupra lui, descoperind niște tăieturi proaspete pe bot și o rană între ochi.

Matt se aplecă și el și-și trecu palma pe sub burta lui Colț Alb.

— De fereastră am uitat. E tăiat tot și crestat pe burtă. Pesemne că a trecut cu capul prin geam. Pe Dumnezeuul meu!

Dar Weedon Scott nu-l asculta. Își făcu în minte o socoteală grabnică. Sirena „Aurorei” anunță pentru ultima oară plecarea. Oamenii se grăbeau pe pasarelă spre uscat. Matt își desfăcu basmaua de la gât ca să-l lege pe Colț Alb, dar Scott îl prinse pe dog-musher de mână, spunându-i:

— Rămâi cu bine, Matt, bătrâne. Și să știi că nu mai e nevoie să-mi scrii despre lup. Vezi, îl...

— Ce? izbucni dog-musherul. Nu cumva vrei să zici...!

— Chiar așa. Ține-ți basmaua. Am să-ți scriu eu ție despre el.

Matt se opri la mijlocul drumului, pe pasarelă.

— Nu știi dacă o să poată îndura clima! strigă el spre bord. Poate doar să-l tunzi când e tare cald!

Pasarela fu ridicată și „Aurora” se dezlipi de țărșm. Weedon Scott mai făcu un ultim semn de rămas bun cu mâna. Apoi se întoarse și se aplecă asupra lui Colț Alb, care stătea lângă el.

— Acum mârâie, afurisitule, mârâie – zise el, lovindu-l ușor cu palma pe cap și scărpinându-l între urechi, pe care Colț Alb și le lipise de plăcere.

Capitolul 2

ȚARA DE JOS.

Colț Alb coborî de pe vapor la San-Francisco. Era înmărmurit. În adâncul ființei lui, dincolo de orice proces rațional sau act conștient, el asociase puterea cu divinitatea. Și niciodată oamenii albi nu i se păruseră zei atât de luminați cum i se păreau acum când pășea pe caldarâmul încins din San-Francisco. Colibelor de lemn pe care le cunoștea le luaseră locul clădiri uriașe. Străzile erau pline de primejdii – trăsuri, căruțe, mașini, cai puternici de povară care trăgeau camioane enorme și monstruoase, tramvaie electrice sunau și zornăiau prin mijlocul străzii, scrâșnindu-și amenințarea lor încăpățânată, aidoma râșilor pe care îi cunoscuse odinioară în pădurile Nordului.

Toate acestea erau manifestări ale puterii. În toate și îndărătul tuturor acestora se afla omul, cârmuind și supraveghind, exprimându-se pe sine, ca de obicei, prin dominația lui asupra materiei. Era ceva grozav, amețitor. Colț Alb părea înspăimântat. Îl cuprinse teama. Așa cum pe vremea copilăriei lui fusese

făcut să simtă cât era de mic și de neputincios, în prima zi când venise din wild în tabăra lui Castor Cenușiu, tot astfel acum, deși în plină putere, se simțea mic și slab. Și vai, cât de mulți zei erau! Iar furnicarul acesta al zeilor îl amețea. Vuietul străzii îl asurzea. Îl înnebunea această grozavă și nesfârșită agitație și mișcare din jur. Simțea mai mult ca oricând că depinde de dascălul iubirii, pe ale cărui urme călca acum și pe care pentru nimic în lume nu l-ar fi scăpat o clipă din ochi.

Lui Colț Alb nu-i era însă hărăzit să aibă despre oraș decât o viziune de coșmar – o experiență ca un vis urât, ireal și teribil, care mult timp după aceea îl va urmări în visele lui. Stăpânul îl sui într-un vagon de bagaje unde îl legă cu un lanț într-un colț, printre grămezi de cufere și valize. Acolo, puterea o deținea un zeu scund și musculos; acesta azvârlea cu mult zgomot lăzi și cutii, pe care le târa pe ușă înăuntru și apoi le trântea peste grămadă sau le arunca afară prin ușă, lovind și izbind cu ele, iar alți zei, care le așteptau jos, le prindeau.

Și, în acest infern al bagajelor, Colț Alb stătea părăsit de stăpânul lui. Sau cel puțin așa credea el, până ce mirosi alături sacii de pânză cu hainele stăpânului și se puse să le păzească.

— Era și timpul să vii – mormăi zeul vagonului, un ceas mai târziu, când Weedon Scott apăru în ușă. Câinele ăsta al dumatăle nu mă lasă să mă ating de lucruri.

Colț Alb ieși din vagon. Era surprins. Orașul de coșmar dispăruse. Vagonul nu fusese pentru el decât o odaie într-o casă, și când intrase în oraș, lumea se grămădise în jurul lui. Între timp, orașul dispăruse. Nu-l mai asurzea zgomotul lui. I se întindea înaintea un ținut surăzător, cu soare plin de strălucire, o atmosferă ce te îmbia la lăncezeală. Numai că nu avu timp să se minuneze de această transformare. O primi și pe aceasta cum primea toate faptele și manifestările de neînțeleas ale zeilor. Așa era felul lor.

Îi aștepta o trăsură. Un bărbat și o femeie se apropiară de stăpân. Femeia își desfăcu brațele și apoi le încrucișă pe după gâtul stăpânului – un gest dușmănos! În clipa următoare, Weedon Scott se desprinse din îmbrățișare și se apropiă de Colț Alb, care mârâia de parcă ar fi fost un diavol furios.

— Nu-i nimic, mamă – făcu Scott în timp ce-l ținea strâns pe Colț Alb și încerca să-l liniștească. A crezut că ai de gând să-mi faci vreun rău și el nu poate îndura așa ceva. Nu-i nimic. O să se deprindă el, curând.

— Și, între timp am să pot să-mi alint fiul doar atunci când câinele lui n-o să fie pe aproape – răsă ea, deși se făcuse albă ca varul și se simțea rău din pricina sperieturii pe care o trăsesese.

Se uită la Colț Alb, care mârâia, se zburlea și o privea cu răutate.

— Trebuie să învețe și va învăța fără întârziere – zise Scott. Începu să-i vorbească lui Colț Alb cu blândețe, până ce îl potoli. Apoi glasul îi deveni mai poruncitor: Jos! Culcat!

Acesta era unul din lucrurile pe care Colț Alb le învățase de la stăpânul lui și dădu ascultare, deși se culcă în silă și îmbufnat.

— Acum, mamă. Scott își deschise brațele ca s-o primească, dar nu-și luă ochii de la Colț Alb! Culcat! îi porunci el. Culcat!

Zbârlindu-se tăcut, pe jumătate ghemuit în timp ce se ridica, Colț Alb se lăsă înapoi și urmări repetarea gestului dușmănos. Dar nici aceasta și nici îmbrățișarea zeului, care urmă după aceea, nu-l vătămară pe stăpân. Apoi, sacii cu haine fură urcați în trăsură, zeii străini și dascălul iubirii se suiră și ei, iar Colț Alb o porni pe urma lor, când gonind atent după ei, când zbârlindu-se la cail ce alergau. Căuta să le atragă atenția că el e de față și că veghează să nu i se întâmple vreun rău zeului pe care-l trăgeau cu atâta iuțea peste întinderea aceea.

După un sfert de ceas, trăsura trecu printr-o intrare de piatră și apoi printre două rânduri de nuci ce se bolteau deasupra drumului, înlănțuindu-se. De o parte și de alta se întindeau pajiști, iar suprafețele lor mari erau presărate ici și colo cu stejari voinici, cu brațe lungi, puternice. Nu departe de acolo, pajiștile cu fânețe, arse de soare, păreau bronzate, aurii, contrastând cu verdele proaspăt al ierbii îngrijite; iar mai departe erau dealurile roșcate și pășunile de munte. La capătul pajiștii, pe primul dâmb de la marginea văii, se zărea o casă cu terasă, mare și cu multe ferestre.

Colț Alb nu prea avu când să vadă toate acestea. Trăsura abia intrase pe moșie când îl și atacă un câine ciobănesc, cu ochii scâpărători și cu botul ascuțit, pe bună dreptate indignat și plin de mânie. Stătea între el și stăpânul lui, despărțindu-l. Colț Alb nu mârâi amenințător, dar părul i se zburli pe trup în timp ce porni tăcut la asaltul ucigaș. Dar asaltul n-avea să fie dus până la capăt. Se opri pe neașteptate, stângaci, cu picioarele dinainte țepene, încordându-se împotriva avântului care-l ducea înainte. Aproape că se așeză jos, până într-atât dorea acum să se ferească de atingerea acelu câine pe care fusese cât pe ce să-l atace. Era o cățea, și legea rasei lui puneă între ei o barieră de netrecut. S-o atace, ar fi însemnat nici mai mult nici mai puțin decât o încălcare a propriului lui instinct.

Nu același lucru se întâmplă însă și cu cățeaua. Fiind femelă, ea nu avea un asemenea instinct. Pe de altă parte, fiind câine ciobănesc, frica ei instinctivă de wild și mai ales de lup era neobișnuit de puternică. Pentru ea, Colț Alb era lup, tâlhar din moși-strămoși, care prădase turmele ei încă din acele vremuri în care oile au fost adunate în turmă pentru prima oară și au fost păzite de vreunul din străbunii ei necunoscuți. Așa că, atunci când Colț Alb renunță să mai atace și rămase locului înțepenit, cu gândul să ocolească ciocnirea, sări ea la el. Colț Alb mârâi fără voie când îi simți dinții înfigându-i-se în umăr, dar nu făcu nici o încercare s-o muște. Se dădu înapoi conștient, cu picioarele țepene, și încercă să se ferească de ea. Sărea când într-o parte, când într-alta, se ghemui și se învârti în juru-i, zadarnic însă. Cățeaua era mereu între el și drumul pe care voia să-l apuce.

— Aici, Collie! strigă străinul din trăsură.
Weedon Scott râse.

— Nu-i nimic, tată. E o bună disciplină. Colț Alb are multe de învățat și e foarte bine că a și început. O să se obișnuiască.

Trăsura o porni, iar Collie îi aținu din nou calea lui Colț Alb. El încercă s-o întrecă depărtându-se de drum și gonind prin pajiște; dar ea alergă în cercul interior, mai mic, și era mereu prezentă, înfruntându-l cu cele două șiruri de dinți strălucitori. Colț Alb dădu ocol și făcu cale întoarsă, traversă drumul apucând-o pe cealaltă pajiște și din nou ea îi ținu piept.

Trăsura gonea, ducându-l pe stăpânul lui cu ea. Colț Alb o zări dispărând printre copaci. Situația era disperată. Încercă din nou să facă un ocol. Cățeaua se ținu după el, alergând cu repeziciune, apoi deodată, Colț Alb se întoarse spre ea. Era un vechi vicleșug de-al lui, pe care îl folosea la bătaie. O izbi zdravăn cu umărul. Nu numai că o dădu peste cap, dar cum alergase repede, ea se rostogoli căzând când pe spate, când pe o parte, zbatându-se să se oprească, agățându-se cu picioarele de prundiș și scoțând un urlet ascuțit în care își plângea mândria rănită și revoltată.

Colț Alb nu așteptă. Drumul era liber și nici nu dorea altceva. Cățeaua se luă după el fără să-și curme o clipă urletul. Drumul se deschidea acum drept, și cum era vorba de o fugă adevărată, Colț Alb avea ce s-o învețe. Ea alergă ca o smintită, ca o apucată, încordându-se la maximum, cu o strădanie vizibilă la fiecare săritură; Colț Alb însă îi scăpa mereu, pe nesimțite, fără nici un efort, alunecând deasupra pământului ca o nălucă.

Pe când dădea ocol casei spre poarta cea mare, nimeri peste trăsură. Aceasta se oprise și stăpânul tocmai cobora. În clipa aceea, cum era încă în plină viteză, Colț Alb își dădu seama că dintr-o parte se pornise un atac brusc împotriva lui. Dușmanul era un ogar care se năpustise asupra-i. Colț Alb încercă să-i țină piept. Gonea însă prea tare și ogarul era prea aproape. Fu lovit într-o parte, dar avântul cu care gonea era atât de puternic și lovitura atât de neașteptată, încât Colț Alb se trezi la pământ, dându-se peste cap. Ieși din învălmășeală cu o grimasă de răutate și cu urechile lipite de cap, cu buzele și nasul încrețite, clămpănind cu dinții în gol în clipa în care gâtulejul ogarului scăpase ca prin minune de colții lui.

Stăpânul venea degrabă, dar era încă departe. Collie fu cea care îl scăpă cu viață pe ogar. Înainte ca Colț Alb să fi apucat să sară și să dea lovitura mortală, sosi Collie. Fusesse trasă pe sfoară și întrecută la alergătură, ca să nu mai vorbim că fusesse dată peste cap fără rușine, în prundiș. Venea ca o furtună – o furtună izvorâtă din mândria revoltată, dintr-o mânie lesne de înțeles și dintr-o ură instinctivă față de acest tâlhar al wildului. Îl izbi pe Colț Alb în unghi drept, pe când el se pregătea să sară, și din nou Colț Alb se trezi doborât la pământ, dându-se peste cap.

Stăpânul îl ajunse în clipa următoare și-l apucă cu o mână pe Colț Alb, în timp ce tatăl lui chema câinii.

— Frumoasă primire, n-am ce zice, pentru un biet lup singuratic din Arctica! spuse stăpânul, în timp ce Colț Alb se liniștea sub palma lui mângâietoare. De când e el pe lume n-a fost doborât de pe picioare decât o

singură dată, și iată că acum, în treizeci de secunde a fost rostogolit de două ori!

Trăsura plecase, iar în casă apărură alți zei străini. Unii se țineau respectuos la distanță; doi dintre ei însă, două femei, săvârșiră actul acela vrăjmaș, agățându-se de gâtul stăpânului. Dar Colț Alb începu să îngăduie acest lucru. Nu părea să însemne ceva rău, iar zgomotele pe care zeii le făceau nu aveau nimic amenințător. Îi arătară și lui bunăvoință, numai că el îi ținu la distanță cu un mârâit, ceea ce de altfel făcu și stăpânul cu vorba. În asemenea împrejurări, Colț Alb se lipea de picioarele stăpânului, care îl bătea ușor cu palma pe cap, liniștindu-l.

Când porunci „Dick culcat”! ogarul care urcase treptele se culcă pe o parte în prag, continuând să mârâie și să-i arunce priviri întunecate nepoftitului acestuia. Collie fusese lăsată pe seama uneia din femeile zeilor, care o prinsese cu brațele de gât, alintând-o și mângâind-o; cățeaua părea însă tare încurcată și era supărată foc, gema furioasă, jignită că se îngăduise prezența acestui lup și convinsă că zeii făceau o greșeală.

Zeii, toți câți erau, urcară scările ca să intre în casă. Colț Alb nu se dezlipea de stăpânul lui. De pe pragul unde era, Dick mârâi; Colț Alb, care suia scara, se zburli răspunzând și el printr-un mârâit.

— Ia-o pe Collie înăuntru și lasă-i pe ăștia doi să se bată până s-or sătura – fu de părere tatăl lui Scott. Au să se împrietenească până la urmă.

— Numai că după aceea, ca să-și dovedească prietenia, Colț Alb o să trebuiască să meargă la înmormântare – răsse stăpânul.

Scott-tatăl privi cu neîncredere, mai întâi spre Colț Alb, apoi spre Dick, iar în cele din urmă spre fiul său:

— Vrei să zici că...

Weedon dădu din cap.

— Întocmai. L-ar omorî pe Dick într-un minut, cel mult două. Apoi se întoarse către Colț Alb: Hai, lupule! Tu trebuie să intri în casă.

Colț Alb urcă treptele, străbătând culoarul cu pași țepeni și cu coada încremenită în sus. Nu-și lua ochii de la Dick, păzindu-se de un atac dintr-o coastă, gata să se apere împotriva oricărei manifestări sălbatice a necunoscutului, care se putea năpusti asupra lui din casă. Dar nimic de care să se teamă nu se năpusti asupra lui din casă. Și când ajunse înăuntru, iscodi cu grijă în jur, căutând acel ceva, dar fără să-l găsească. Apoi se culcă cu un mârâit de mulțumire la picioarele stăpânului, urmărind cele ce se petreceau, gata în orice clipă să sară în picioare și să lupte pentru viață, împotriva spaimelor pe care le simțea el că trebuie să pândească, ca o cursă, sub podeaua locuinței.

Capitolul 3

ȚINUTUL ZEULUI.

Prin firea lui, Colț Alb era o ființă adaptabilă, iar pe lângă aceasta mai și umblase mult și cunoștea rostul și nevoia de adaptare. Aci, în Sierra Vista – așa se numea locul pe care-l stăpânea judecătorul Scott – Colț Alb începu curând

să se simtă la el acasă. Nu mai avu nici un necaz mai serios cu ceilalți câini. Aceștia știau mai multe despre rânduielele zeilor din Țara de jos decât el, și îl acceptaseră în ziua în care îi întovărășise pe zei în casă. Așa lup cum era și cu toate că nu mai exista un alt precedent, zeii îi consfințiseră prezența, iar ei, câinii zeilor, nu puteau decât să se supună unei astfel de statorniciri.

La început, Dick se arătase țeapăn prin forța împrejurărilor, mai târziu însă îl acceptă calm pe Colț Alb, ca pe un bun în plus al stăpânului. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi împrietenit la cataramă cu Colț Alb, numai că acesta se arăta cu totul potrivnic prietenilor. Colț Alb nu cerea celorlalți câini decât să-l lase în pace. În decursul întregii lui vieți de până atunci se ținuse departe de cei din rasa lui, și acum dorea același lucru. Bunăvoința lui Dick îl plectisea, așa că, mârâind la el, îl puneă pe goană de fiecare dată. Prin părțile Nordului, pe unde fusese, învățase să-l lase în pace pe câinii stăpânului și nu uita aceasta nici aici. Nu voia decât să fie lăsat singur și izolat, iar pe Dick nu-l lua în seamă, și încă în așa măsură, încât ființa aceasta liniștită îl lăsă în pace, fără să-i dea mai multă atenția decât dădea stâlpului de lângă gard.

Lucrurile nu stăteau tocmai la fel și cu Collie. Ea îl îngăduia pentru că aceasta era hotărârea zeilor, totuși acest lucru nu însemna că trebuie să-l lase în pace. În capul ei stăruia amintirea nenumăratelor crime pe care el și ai lui le săvârșiseră împotriva strămoșilor ei. Într-o zi sau chiar într-o generație nu puteau fi uitate prădăciunile făcute în țarcurile de oi. Toate acestea o ațâțau și o îboldeau să plătească cu aceeași monedă. Ea nu îi putea împiedica pe zei, care îl îngăduiau, dar nimic n-o împiedica să-i amărască viața lui Colț Alb prin tot felul de șicane mărunte. Îi despărțea o luptă de veacuri și, în ce o privea pe ea, avea grijă să-i amintească asta mereu.

Și așa, Collie profită de faptul că era cățea ca să-l poată săcâi și chinui pe Colț Alb. Instinctul lui îl împiedica s-o atace, dar îndărătnicia ei nu-i îngăduia să treacă cu vederea toate acestea. Când se năpustea asupra lui, el se întorcea cu umărul apărât de blană spre dinții ei ascuțiți și se depărta țeapăn și cu demnitate. Când se nimerea la strâmtoare, Colț Alb se vedea silit să facă un ocol, mergând cu umărul spre ea, cu capul întors, cu o expresie de mare răbdare și plectiseală pe față și în privire. Totuși, o mușcătură în șold îi grăbea uneori retragerea, făcându-l să-și piardă prestanța. De obicei însă, Colț Alb izbutea să-și păstreze demnitatea, luându-și o înfățișare aproape solemnă. Când putea, n-o lua în seamă de fel pe Collie și își făcuse chiar un obicei să nu-i iasă în cale. Ori de câte ori o zărea sau o vedea venind, se ridica și pleca.

Colț Alb avea de învățat încă multe și în alte privințe. Viața în Nord era simplitatea însăși în comparație cu activitatea complicată din Sierra Vista. În primul rând trebui să cunoască familia stăpânului. Într-un fel, era pregătit pentru acest lucru. După cum Mit-sah și Kloo-kooh aparțineau lui Castor Cenușiu cu care împărțeau hrana, focul și păturile, tot astfel acum, în Sierra Vista, toți locuitorii casei aparțineau dascălului iubirii.

Aici cunoștea însă o deosebire, poate chiar mai multe. Sierra Vista era o chestiune mult mai complicată decât tipia lui Castor Cenușiu. Trebuia să țină

seama de mai mulți oameni. Așa, de pildă, de judecătorul Scott și de soția lui. Mai erau apoi cele două surori ale stăpânului, Beth și Mary, soția acestuia, Alice, și copiii lui, Weedon și Mary, doi țânci de patru și șase ani. Nimeni nu-i putea spune o vorbă despre acești oameni, iar despre legăturile lor de sânge și de rudenie nu știa nimic și niciodată n-ar fi fost în stare să știe. Totuși pricepu repede că aparțineau stăpânului lui. După aceea, observându-i ori de câte ori avea prilejul, urmărindu-i în cele ce făceau, cercetându-i cum vorbesc și deprinzându-se cu glasul lor, înțelese într-un răstimp destul de scurt cât de apropiați erau de stăpânul lui și de câtă bunăvoință se bucurau din partea lui. Și luând seama la toate acestea, Colț Alb se purtă cu ei la fel ca și cu stăpânul lui. Ceea ce era prețios pentru stăpânul lui, prețuia și el; ceea ce îi era drag lui, Colț Alb îndrăgea și el, păzindu-l cu grijă.

Așa se petrecuseră lucrurile și cu cei doi copii. Toată viața îi fusese silă de copii. Îi ura și se temea de mâinile lor. Lecțiile pe care le primise despre tirania și cruzimea lor, în acea vreme când trăise în satul indian, nu fuseseră tocmai blânde. Când Weedon și Mary veniseră spre el întâia dată, Colț Alb mârâise amenințător, săgetându-i cu o privire mânioasă. Un ghiont de-al stăpânului și o vorbă aspră îl forțaseră atunci să le primească mângâierile, deși continua să mârâie sub mânuțele lor, iar în mârâitul lui nu exista nici o notă de plăcere. Mai târziu își dădu seama că băiețelul și fetița aceea erau de mare preț în ochii stăpânului. Și de atunci nu mai fu nevoie de nici un ghiont sau vorbă aspră ca să se lase mângâiat.

Totuși Colț Alb nu arăta niciodată prea multe dovezi de dragoste. Îi îngăduia pe copiii stăpânului cu neplăcere, dar cu supunere, și le îndura toate caraghioslăcurile așa cum unii îndură o operație dureroasă. Când nu mai putea, se ridica și pleca țanțoș și hotărât. De la o vreme însă, copiii începură să-i placă, dar continua să nu arate asta. Nu s-ar fi apropiat niciodată de ei. Pe de altă parte, când îi vedea, în loc să plece, îi aștepta să vină la el. Și ceva mai târziu, o licărire de mulțumire îi apărea în ochi, când îi vedea apropiindu-se, și se uita după ei cu o ciudată urmă de părere de rău, când îl părăseau ca să-și caute alte distracții.

Toate acestea erau doar o chestiune de educație care cerea timp. După copii, Colț Alb mai arăta considerație și judecătorului Scott. Probabil că două erau motivele care îl împingeau la aceasta: în primul rând era fără îndoială un bun de preț al stăpânului, iar în al doilea rând era și un om care se ținea deoparte. Lui Colț Alb îi plăcea să stea culcat la picioarele lui, în tinda largă a casei, când acesta citea ziarul și îi făcea hatârul din când în când să-i arunce și lui câte o privire sau câte un cuvânt – semne cu nimic supărătoare, dar care arătau că recunoștea prezența și existența lui Colț Alb. Aceasta se întâmpla însă când stăpânul nu era pe aproape. Cum apărea el, toate celelalte ființe încetau să mai existe pentru Colț Alb.

El îngăduia membrilor familiei stăpânului să-l alinte și să-i dea atenție, dar el nu le dădea niciodată ceea ce îi dăruia stăpânului. Nici o mângâiere de-a lor nu-i trezea un geamăt în gâtlee care să însemne dragoste, și oricât ar fi

încercat ei, nu l-ar fi putut îndupleca să se alinte și în fața lor. Acest semn de uitare și de părăsire de sine, de încredere desăvârșită îl arăta numai stăpânului. De fapt, pe membrii familiei acestuia nu-i socotise niciodată altceva decât bunuri ale dascălului iubirii.

De asemenea, Colț Alb începu curând să deosebească familia, de servitori. Acestora le era frică de el, iar Colț Alb se stăpânea să nu sară la ei, doar pentru că-i socotea și pe aceștia ca aparținând stăpânului. Între Colț Alb și ei exista doar neutralitate. Pregăteau mâncarea pentru stăpân, spălau tacâmurile și făceau și alte treburi, întocmai ca și Matt în Klondike. Pe scurt, erau dintr-ale gospodăriei.

În afară de cele ale gospodăriei, Colț Alb mai avea de învățat multe alte lucruri. Moșia stăpânului era întinsă și complicată, dar avea și ea o margine. Pământurile se terminau în șoseaua districtuală. Dincolo se întindea tărâmul comun al zeilor – drumurile și șoselele, apoi, după celelalte garduri, erau moșiile altor zei. Mii de legi cârmuiau aceste lucruri și statorniceau orânduiala; și totuși, el nu pricepea cuvântul zeilor și nici nu exista vreo altă cale de a învăța decât aceea a experienței. Dădea ascultare imboldurilor lui firești, până ce acestea îl făceau să calce vreo lege. După ce faptul acesta se repeta de mai multe ori, învăța legea și o respecta.

În educația lui însă, cele mai rodnice învățăminte erau cearta și ghionturile pe care i le dădea stăpânul. Datorită dragostei lui mari pentru stăpân, un ghiont din partea acestuia îl durea mult mai mult decât oricare din bătăile pe care i le administraseră vreodată Castor Cenușiu sau Smith Frumosu. Aceștia îi făcuseră doar carnea să sufere; sub această carne, spiritul lui se dezlănțuia cumplit și neînfrânt. Ghiontul stăpânului era însă întotdeauna prea ușor ca să-i provoace durere în carne. Pătrundea însă mai adânc. Era un semn că stăpânul se supăraseră, și spiritul lui Colț Alb părea că se întunecă ori de câte ori i se întâmpla așa ceva.

La drept vorbind, arareori primea ghionturi. Îi era de ajuns glasul stăpânului. Și după glasul lui, Colț Alb afla dacă făcuse bine sau rău. Cu ajutorul lui își îndrepta purtarea și își potrivea faptele. Glasul acesta era pentru el busola după care se călăuzea și cu ajutorul căreia învăța să deprindă obiceiurile vieții și ale ținutului acestuia nou.

În Nord, singurul animal domestic era câinele. Toate celelalte animale trăiau în wild, și dacă nu se arătau prea cumplite, atunci deveneau prada care i se cuvenea câinelui, în toată viața lui de până atunci, Colț Alb nu făcuse altceva decât să dea iama printre celelalte viețuitoare în căutarea hranei. Și nu-i putea intra în cap că în Sud era altfel. Dar acest lucru avea să-l învețe curând, în timpul șederii la Santa Clara Valley. Într-o dimineață, devreme, pe când hoinărea, o coti pe după colțul casei dând peste un pui de găină care scăpase din curtea păsărilor. Impulsul lui natural îl împinse să-l mănânce. Câteva salturi, o fulgerare a colților, un țipăt de spaimă, și pasărea care o pornise prin lume fu înghițită! Era un pui de fermă, gras și ademenitor; Colț Alb își linse buzele, găsind că hrana fusese bună.

Mai târziu, în aceeași zi, dădu peste un alt pui, rătăcit pe lângă grajduri. Unul din argați sări să-l scape. Nu-i cunoștea felul lui Colț Alb, așa că luă ca armă un bici ușor de la șaretă. La primă lovitură de bici, Colț Alb lăsă puiul și se năpusti asupra omului. O bătă l-ar fi putut opri, dar un bici... Fără să scoată un sunet și fără să clipească, mai primi din viteză încă o lovitură. Și pe când se năpusti asupra argatului, acesta scoase un strigăt de spaimă – „Doamne!” și se dădu înapoi. Lăsă biciul să-i cadă din mână, apărându-și gâtul și brațele. Se alese cu antebrațul sfâșiat până la os.

O spaimă de moarte îl cuprinse pe argat. Îl cutremură nu atât cruzimea lui Colț Alb, cât tăcerea lui. Continuând să-și apere gâtul cu brațul sfâșiat și sângerând, încercă să se retragă spre șură. Și nu i-ar fi mers prea bine dacă Collie nu și-ar fi făcut apariția la locul luptei. Așa cum îl scăpase cu viață pe Dick, îl scăpă și pe argat. Se năpusti asupra lui Colț Alb cuprinsă de o furie nebună. Avusese ea dreptate de la început. Știuse mai bine decât zeii cei nechibzuiți. Toate bănuielile ei se adevereau. Aveau de-a face cu un vechi tâlhar, gata să-și reia șiretlicurile lui din totdeauna.

Argatul se refugie în grajd, iar Colț Alb dădu înapoi din fața colților cățelei, întorcându-se cu grumazul spre ei și dând târcoale. Collie însă nu se lăsă, așa cum îi era obiceiul, după ce trecea vremea convenită pedepsei. Dimpotrivă, se aprinse și se mânie tot mai tare, și în cele din urmă, Colț Alb, uitându-și de mândrie, fugi de ea peste câmp.

— O să se deprindă el să dea pace puilor – zise stăpânul. Dar nu pot să-l învăț asta până nu-l prind asupra faptului.

După două nopți se petrecu și faptul, dar pe o scară mult mai mare decât își închipuise stăpânul. Colț Alb observase îndeaproape curtea păsărilor și obiceiurile puilor. Noaptea, după ce intrară în coteț, el se cățără pe o stivă de scânduri aduse de curând. De acolo se urcă pe acoperișul unui coteț și sări în curtea găinilor. O clipă mai târziu se afla în coteț și măcelul începu.

Dimineața, când stăpânul ieși în tindă, cincizeci de găini albe din rasa Leghom, așezate la rând la picioarele argatului, îi atraseră atenția. Fluieră a pagubă ca pentru sine, la început cu surprindere, dar mai apoi cu admirație. Se uită și la Colț Alb, dar acesta nu arăta că i-ar fi rușine sau că s-ar simți vinovat. Ședea mândru, ca și cum ar fi făcut într-adevăr o faptă de ispravă și demnă de laudă. Nu-și putea închipui că ar fi săvârșit vreun păcat. Buzele stăpânului se strânseseră când văzu isprava nelegiuită. Apoi îi vorbi cu asprime vinovatului fără voie și în glasul lui nu era decât mânia de zeu. Îl împinse cu botul spre găinile ucise și în același timp îl înghionti zdravăn.

Colț Alb nu mai dădu nici o raită pe la curtea găinilor. Era ceva împotriva legii și acum învățase aceasta. Apoi, stăpânul îl luă în curtea găinilor. Imboldul lui natural când văzu hrana vie bătând din aripi în juru-i, chiar sub nasul lui, îl împingea să sară la ele. Dădu ascultare acestui impuls, dar glasul stăpânului îl opri. Își continuară timp de o jumătate de oră plimbarea prin curte. Din când în când, Colț Alb simțea din nou imboldul, dar de fiecare dată când îi dădea

urmare, glasul stăpânului îl oprea. Astfel cunoscuseră legea, și înainte de a fi părăsit curtea găinilor învățase să uite că acestea existau.

— Un ucigaș de găini nu poate fi niciodată vindecat. Judecătorul Scott clătină din cap cu tristețe în timpul prânzului, când fiul lui îi povestea lecția pe care i-o dăduse lui Colț Alb. O dată ce a luat obiceiul și a prins gustul sângelui... – și dădu din nou din cap cu tristețe.

Weedon Scott nu era însă de aceeași părere cu tatăl său.

— Să vezi ce am să fac – îl înfruntă el în cele din urmă. Am să-l încui toată după-amiaza cu găinile.

— Dar gândește-te la găini – se împotrivi judecătorul.

— Ba mai mult chiar – continuă fiul – pentru fiecare găină ucisă am să-ți dau un dolar-aur canadian.

— Dar și tata trebuie să pună ceva în rămășagul ăsta – interveni Beth.

Cealaltă soră se alătură și ea lui Beth și un cor aprobator se ridică în jurul mesei. Judecătorul Scott căzu la învoială, înclinând din cap.

— Bine, cumpăni o clipă Weedon Scott. Dacă până seara Colț Alb nu face rău nici unei găini, pentru fiecare zece minute pe care le-a petrecut în curtea lor va trebui să spui cu toată seriozitatea și convingerea, ca și cum ai fi la tribunal și ai pronunța o sentință: „Colț Alb, ești mai bun decât mi-am putut închipui!”

Familia urmărea de sus, fără să fie văzută, ceea ce se petrecea. Nu se întâmplă însă nimic. Încuiat în țarc și părăsit de stăpânul lui, Colț Alb se culcă și adormi. La un moment dat se ridică și merse până la jgheab să bea apă. Pe găini nici nu le luă în seamă. Nici nu existau pentru el. La ora patru făcu un salt din plină viteză, atinse acoperișul cotețului și ajunse pe pământ de partea cealaltă, după care o luă agale spre casă. Învățase legea. După aceea, pe terasă, înaintea întregii familii care făcea haz, judecătorul Scott rosti încet și solemn, de șaisprezece ori, în fața lui Colț Alb: „Colț Alb, ești mai bun decât îmi închipuiam”.

Legile atât de numeroase îl zăpăceau însă pe Colț Alb și adesea îl făceau să se dea de rușine. Trebuia să învețe că nu avea voie să se atingă nici de puii altor zei. Apoi erau pisicile, iepurii de casă și curcanii; pe toți trebuia să-i lase în pace. După ce învăță câteva din aceste legi, i se păru că trebuie să lase în pace toate vietățile. Afară, pe pășunea din spate, prepelițele puteau să-i zboare pe sub nas nevătămate. Și oricât ar fi fost el de încordat, tremurând de nerăbdare și poftă, își stăpânea instinctul și stătea locului. Dădea ascultare voinței zeilor.

Apoi, într-o zi, venind din nou pe pășunea dinapoia casei, îl văzu pe Dick care băgase în sperieți un iepure și gonea după el. Stăpânul privea fără să se amestece. Ba chiar îl încuraja pe Colț Alb să se alăture vânătoarei. Și așa învăță el că iepurii nu sunt tabu. În cele din urmă învăță legea în întregime. Între el și toate celelalte animale domestice nu trebuia să existe dușmănie. Dacă nu era cu puțință să fie prietenie, trebuia să existe cel puțin neutralitate. Celelalte animale însă – veverițele, prepelițele și iepurii – erau creaturi ale

wildului, care nu s-au supus niciodată omului. Erau prada legiuită a oricărui câine. Zeii apărau numai animalele domestice și nu-i era îngăduit să se repeadă la ele. Zeii aveau drept de viață și de moarte asupra supușilor lor și erau geloși de puterea lor.

Viața de la Santa Clara Valley era complicată în comparație cu existența simplă din Nord. Și principalul lucru pe care îl impunea acest labirint al civilizației era controlul, constrângerea – un echilibru interior, tot atât de delicat ca o urzeală de păianjen care unduiește în suflarea vântului, dar în același timp e tare ca oțelul. Viața avea mii de aspecte, la care Colț Alb trebuia să se adapteze – așa de pildă era mersul la oraș, la San-Jose, gonind în spatele trăsorii sau hoinărind pe străzi când trăsura se oprea. Viața luneca pe lângă el, profundă, vastă și variată, biciuindu-i simțurile, cerându-i fără încetare să se deprindă și să facă față imediat, silindu-l aproape totdeauna să-și înăbușe pornirile firești.

Erau măcelării unde carnea atârna îmbietoare. Nu avea voie să se atingă de această carne. În casele pe care stăpânul le vizita existau pisici cărora trebuia să le dea pace, și pretutindeni se aflau și câini care mârâiau la el și pe care nu-i era îngăduit să-i atace. Apoi, pe trotuarele aglomerate umblau nenumărați oameni, cărora prezența lui le atrăgea atenția. Se opreau, îl priveau arătându-și-l, îl cercetau, îi vorbeau și, mai rău ca orice, îl băteau ușor cu palma. Și el trebuia să îndure contactul plin de primejdii al tuturor acestor mâini străine. Izbuti să îndure toate acestea. Mai mult chiar, izbuti să-și înfrângă stângăcia și sfiala. Acceptă cu semeție atențiile mulțimii de zei străini. Respectului lor le răspundea și el cu respect. Pe de altă parte, era ceva în el care împiedica crearea unei prea mari familiarități. Îl băteau ușor și treceau mai departe, încântați de îndrăzneala lor.

Nu toate aceste lucruri erau însă ușoare pentru Colț Alb. Când alerga înapoia trăsorii, pe la periferia orașului San-Jose, se întâmpla să dea peste niște băiețași care luaseră obiceiul să arunce cu pietre după el. Știa totuși că nu-i era îngăduit să se ia după ei și să-i facă una cu pământul. În aceste împrejurări era silit să treacă peste instinctul lui de conservare, ceea ce și făcea, pentru că se domesticea pregătindu-se să facă și el parte din lumea civilizată.

Totuși Colț Alb nu era pe deplin mulțumit de această rânduială. El nu avea noțiuni abstracte despre dreptate și despre lupta cinstită. Există însă în viață o anume urmă de dreptate și tocmai aceasta îl făcea să urască nedreptatea că nu-i era îngăduit să se apere de cei ce azvârleau cu pietre în el. Uita că în înțelegerea dintre el și zei, aceștia trebuiau să aibă grijă de el și să-l apere. Întruna din zile însă, stăpânul lui sări din trăsură cu biciul în mână și le dădu o lecție zdravănă celor care aruncau cu pietre. După aceea nu mai aruncară cu pietre în el, iar Colț Alb pricepu acest lucru și se arătă foarte mulțumit.

Și mai avu parte de o experiență asemănătoare. Pe drumul spre oraș, dând târcoale crâșmei de la răscruce, trei câini își făcură un obicei de a se

năpusti asupra lui ori de câte ori trecea pe acolo. Cum îi cunoștea felul lui de luptă, ucigaș, stăpânul nu încetă să-l învețe legea că nu trebuie să se bată. Urmarea fu că, după ce învățase bine legea, se găsea la mare strâmtoare ori de câte ori trecea prin fața crâșmei de la răscruce. După primul atac, mârâitul lui îi ținea de fiecare dată la distanță pe cei trei câini; ei însă se luau după Colț Alb, urlând, săcâindu-l și supărându-l. O vreme îndură și aceasta. Oamenii din cârciumă îi ațâtau pe cei trei câini să-l atace. Într-o zi îi asmuțiră chiar fățiș. Stăpânul opri trăsura.

— Pe ei! îl îndemnă pe Colț Alb.

Lui Colț Alb nu-i venea să-și creadă urechilor. Se uită la stăpânul lui, apoi la cei trei câini. Își întoarse din nou privirile spre stăpân, plin de nerăbdare și întrebător.

Stăpânul dădu din cap:

— Pe ei, bătrâne! Înghite-i!

Colț Alb nu mai așteptă. Se întoarse și făcu un salt, fără să mârâie, printre dușmanii lui. Îi înfruntă pe toți trei deodată. Se auziră mârâituri grozave, clănțănit de dinți; era o învălmășeală grozavă. Praful din drum se ridică în văzduh ca un nor, ascunzând bătălia. După câteva minute, doi dintre câini se zvârcoleau în praf, iar al treilea o lua la sănătoasa. Sări peste un șanț, se strecură printr-un grilaj de fier și o tuli peste câmp. Colț Alb îl urmări, alunecând deasupra pământului ca un lup, ca o săgeată și fără să facă zgomot. În plin câmp își doborî dușmanul și-l ucise.

O dată cu acest triplu asasinat, principalele lui neazuri cu câinii încetară. Se dusesse zvonul prin întreaga vale și oamenii începură să aibă grijă ca nu cumva câinii lor să-l supere pe lupul cel bătăuș.

Capitolul 4

CHEMAREA SEMINȚIEI.

Lunile treceau. În Sud, hrana era destulă și de lucru nimic, iar Colț Alb se îngrășase, îi mergea bine și se simțea fericit. Nu trăia numai în marginea de sud a lumii, ci și în marginea existenței lui. Bunătatea omenească era ca un soare care strălucea deasupra lui, iar el înflorea ca o plantă semănată în pământ roditor.

Și totuși se deosebea întrucâtva de ceilalți câini. Cunoștea mai bine legea decât câinii care nu duseseră o altă viață, și o respecta mai strict; dar mai era în el o urmă de cruzime ascunsă, ca și cum wildul ar mai fi dăinuit în el, iar lupul din el ar fi fost doar adormit.

Nu se întovărășea niciodată cu ceilalți câini. Trăise singur printre cei de o rasă cu el și așa își ducea traiul și de-acum înainte. Față de câini avea o pornire de care nu se putea dezbăra și pe care o căpătase încă pe vremea când era pui, înfruntând persecuția lui Lip-Lip și a haitei de căței, precum și zilele de încleștare cu Smith Frumosu. Cursul normal al vieții lui suferise o schimbare. Și părăsindu-i pe ai săi, se alăturase omului.

Pe lângă aceasta, orice câine din Țara de Jos îl privea cu neîncredere. Trezea în el frica instinctivă de wild și îl primea întotdeauna cu mârâituri și cu

o ură războinică. Colț Alb învățase însă că nu era nevoie să folosească colții împotriva-le. Ajungea să-și arate colții sau să-și încrețească buzele și arareori se întâmpla să nu izbutească să-l facă pe câinele care lătrase și se repezise la el să se ghemuiască de frică.

Dar Colț Alb trebuia să mai îndure încă o încercare. Collie, cățeaua aceasta, nu-i dădea pace o singură clipă. Nu era atât de supusă legii ca el. Ea zădărnicea toate eforturile stăpânului de a o face să se împrietenească cu Colț Alb. Tot timpul îi răsuna în urechi mârâitul ei ascuțit și nervos. Collie nu-i iertase întâmplarea cu uciderea puilor de găină și era convinsă că intențiile lui nu puteau fi decât rele. Așa că-l găsea vinovat încă înainte de a fi făcut ceva și îl trata ca atare. Ajunsese o adevărată ciumă pentru el, era ca un polițist care îl urmărea pe după gard și în jurul moșiei, și dacă ar fi aruncat măcar o privire curioasă unui porumbel sau unui pui de găină, ea ar fi izbucnit într-un urlat de indignare și mânie. Felul preferat de a-i arăta că nu o ia în seamă era să stea întins cu capul pe labele dinainte, prefăcându-se că doarme. Lucrul acesta îi închidea întotdeauna gura și o făcea să se liniștească.

În afară de necazurile cu Collie, lui Colț Alb totul îi mergea bine. Învățase să se controleze și să fie cumpănit și cunoștea rânduiala. Ajunsese serios, calm și însuflețit de o toleranță filosofică. Nu mai trăia într-un mediu dușmănos.

Pericolul, suferința și moartea nu-l mai pândeau la tot pasul. Cu timpul, necunoscutul încetă să mai reprezinte pentru el o spaimă și o amenințare neconținută. Viața era plăcută și ușoară. Se scurgea lin și nu-l pândeau nici spaima și nici dușmanii.

Fără să-și dea seama, îi lipsea zăpada.

„O vară necuvenit de lungă” – ar fi gândit el dacă ar fi putut să judece acest lucru, dar așa îi lipsea zăpada doar într-un fel vag, inconștient. Tot astfel simțea o urmă de dor pentru Nord, mai ales când în arșița verii suferea din pricina soarelui. Singurul efect al dorului era că-l făcea să simtă o neliniște, tulburare, fără să știe de ce.

Colț Alb nu fusese niciodată prea zburdalnic. În afară de alintat și de geamătul pe care-l scotea și care se prefăcea într-un mârâit de dragoste, nu avea nici o altă cale de a-și exprima dragostea. Și iată că-i fu dat să descopere a treia cale. Îl supărase întotdeauna râsul zeilor. Râsul acesta îl înnebunea, îl făcea să turbeze. Dar nu se putea supăra pe dascălul iubirii, și când zeul, bine dispus și glumeț, hotărî să râdă de el, Colț Alb rămase uluit. Simțea arsura și înțepătura mâniei lui de altădată, care încerca să-și facă loc și să biruie dragostea.

Nu putea fi mâniat, totuși trebuia să facă ceva. La început se arătă plin de demnitate și stăpânul se porni să râdă și mai tare. După aceea încercă să fie mai solemn, și stăpânul râse și mai cu poftă decât înainte. În cele din urmă stăpânul râse până ce-l făcu să-și uite de demnitate. Fălcile i se desfăcură ușor, buzele i se ridicară puțin și o expresie veselă, care era mai aproape de dragoste decât de glumă, îi licări în ochi. Învățase să râdă.

Și tot așa învăță el să zburde cu stăpânul, să se lase bușit la pământ și dat peste cap, să i se joace nenumărate feste neplăcute. La rândul lui se prefăcea că e supărat, zbârlindu-se, mârâind fioros și clămpănind din dinți ca și când ar fi fost gata să ucidă. Nu-și dădea însă frâu liber niciodată. Mușcăturile erau doar hăpăituri în gol. După o asemenea hârjoneală, cu ghionturi și lovituri, hăpăiturile și mârâiturile aprinse și furioase se întrerupeau din senin și, stând la câteva picioare distanță unul de altul, se priveau. Apoi, tot atât de brusc ca soarele care răsare pe o mare furtunoasă, începeau să râdă. Și aceasta se termina întotdeauna cu o încolăcire a brațului stăpânului în jurul gâtului și umerilor lui Colț Alb, care scâncea mârâindu-și cântecul lui de dragoste.

Nimeni însă nu se mai putea juca cu Colț Alb. N-ar fi îngăduit el. Își păstra demnitatea, și dacă cineva încerca așa ceva, mârâitul lui amenințător și coama zbârlită numai la joacă nu îndemneau. Faptul că-i îngăduia stăpânului acest lucru nu însemna că trebuia să ajungă aidoma unui câine oarecare, risipindu-și dragostea în dreapta și în stânga să fie la cheremul oricui, ca să se hârjonească și să se distreze cu el. El iubea sincer și refuza să-și piardă demnitatea sau să-și împartă dragostea. Stăpânul lui mergea adesea călare, și pentru Colț Alb una din principalele îndatoriri era să-l însoțească. În Nord își arătase credința ostenind la ham; în Sud însă nu erau sănii, iar câinii nu cărau poveri în spate. Așa că își arată credința într-un fel nou, gonind pe lângă calul stăpânului. Oricât de lungă ar fi fost ziua, Colț Alb nu se sătura. Avea mersul lui de lup, lin, neostenit și firesc, iar după cincizeci de mile de alergare ajungea mândru înaintea calului.

În legătură cu călăritul, Colț Alb învăță încă un grai – și acesta cu atât mai remarcabil cu cât nu-l folosi în viață decât de două ori. Prima oară se întâmplă într-una din zile, când stăpânul încercă să învețe un pur sânge, plin de foc, cum să deschidă și să închidă poarta fără ca stăpânul, care era călare, să coboare. O dată și încă o dată, acesta mână calul în dreptul porții, încercând să-l facă s-o deschidă, dar de fiecare dată calul se speria și sărea înapoi. Cu fiecare clipă devenea tot mai nervos și mai iritat. Când se cabra, stăpânul îl împungea cu pintenii, făcându-l să se lase pe picioarele de dinainte, după care calul începea să azvârle cu picioarele de dinapoi. Colț Alb urmărea ceea ce se întâmpla cu o nerăbdare crescândă, până ce nu se mai putu stăpâni și, sărind înaintea calului, începu să latre sălbatic și amenințător.

După aceea, deși mai încercă adesea să latre și deși stăpânul îl îndemna, nu mai izbuti decât o singură dată, și atunci în lipsa stăpânului. O goană peste pășune, un iepure care țâșnise printre picioarele calului, o cotitură bruscă, un pas greșit, o cădere la pământ și un picior rupt al stăpânului – acestea fuseseră cauza. Colț Alb se năpusti furios la gâtul calului vinovat, dar glasul stăpânului îl opri.

— Acasă! Du-te acasă! îi porunci stăpânul când își dădu seama că e rănit.

Lui Colț Alb nici prin cap nu-i trecea să-l părăsească. Stăpânul ar fi vrut să scrie un bilet, dar căută zadarnic prin buzunare creion și hârtie. Așa că-i porunci din nou lui Colț Alb să meargă acasă.

Acesta îl privi cu părere de rău, o porni din loc, apoi se întoarse și gemu înfundat. Stăpânul îi vorbi blând, dar serios, iar Colț Alb își ciuli urechile, ascultând cu o încordare dureroasă.

— Așa, bătrâne, du-te acasă – continuă el – du-te acasă și spune-le ce mi s-a întâmplat. Du-te acasă, lupule. Acasă!

Colț Alb știa ce înseamnă „acasă” și, deși nu pricepea celelalte cuvinte ale stăpânului, înțelese că voia să se ducă acasă. Se întoarse și plecă în silă. Apoi se opri nehotărât și privi în urmă, peste umăr.

— Acasă! se auzi porunca tăioasă, și de astă dată Colț Alb ascultă.

Când sosi Colț Alb, familia stătea pe terasă, bucurându-se de răcoarea după-amiezii. Se vârî printre ei, răsuflând din greu, plin de praf.

— S-a întors Weedon – exclamă bătrâna doamnă Scott.

Copiii îl primiră pe Colț Alb cu strigăte de bucurie și alergară în întâmpinarea lui. Colț Alb se feri însă și se îndreptă spre terasă, dar ei îl înghesuiră între scaunul leagăn și balustradă. Mârâi și începu să fugă dintre ei. Mama copiilor îi privea cu îngrijorare.

— Mărturisesc că sunt neliniștită ori de câte ori îl văd printre copii – făcu ea. Mi-e teamă că într-o zi o să se repeedă la ei pe neașteptate.

Mârâind sălbatic, Colț Alb sări din locul în care fusese înghesuit, răsturnându-i pe băiat și pe fată. Mama îi chemă la ea, liniștindu-i și povățuindu-i să nu-l sâcăie pe Colț Alb.

— Lupul rămâne lup – observă judecătorul Scott. Nu poți avea încredere în el.

— Dar el nu e lup – interveni Beth care îi ținea parte fratelui ei, în lipsa acestuia.

— Numai Weedon e de părerea asta – continuă judecătorul. El presupune doar că există vreo urmă de câine în Colț Alb, dar, așa cum mărturisește el însuși, nu știe nimic precis despre asta. Cât despre înfățișarea lui...

Nu-și termină fraza. Colț Alb stătea dinaintea lui, mârâind fioros.

— Cară-te de aici! Culcat! porunci judecătorul Scott.

Colț Alb se întoarse către soția dascălului iubirii. Aceasta scoase un strigăt de spaimă când văzu că o apucă cu dinții de rochie, trăgând de ea până ce sfâșie țesătura fragilă. Colț Alb deveni centrul atenției tuturor celor din jur. Nu mai mârâia, ci privea în față, cu capul ridicat. Gâtlejul i se încorda spasmodic, dar nu putu scoate nici un sunet și făcea eforturi din tot trupul, cuprins de convulsii din pricina sforțărilor de a se elibera de acel lucru pe care nu-l putea grăi și care se zbătea să iasă la lumină.

— Sper că nu turbează – zise bătrâna doamnă Scott. I-am spus eu lui Weedon că clima asta caldă nu se potrivește unui animal din Nord.

— Parcă ar vrea să vorbească – observă Beth.

În aceeași clipă, Colț Alb căpătă glas izbucnind într-un lătrat puternic.

— Să știi că i s-a întâmplat ceva lui Weedon – conchise soția acestuia.

Săriră cu toții în picioare, iar Colț Alb o luă la goană pe scări, privind înapoi să vadă dacă-l urmează cineva. Lătrase pentru a doua și ultima oară în viața lui și se făcuse înțeleș.

După această întâmplare, oamenii din Sierra Vista îl priviră cu mai multă căldură și chiar argatul al cărui braț îl sfârtecuse încuviință că era un câine deștept, chiar dacă era lup. Judecătorul nu-și schimbă însă părerea, aducând argumente, spre nemulțumirea tuturor, prin măsurătorile și descrierile luate din enciclopedie sau din diferite lucrări de științele naturii.

Zilele treceau una după alta, scaldând neconținut în soare Santa Clara Valley. Dar pe măsură ce se micșorau și cea de a doua iarnă a lui Colț Alb în Sud se apropia, făcu o descoperire ciudată. Dinții lui Collie nu mai erau atât de ascuțiți. Mușcăturile ei erau jucăușe și blânde și nu-l mai făceau să sufere. Colț Alb uită că ea îi făcuse viața amară și, ori de câte ori zburda pe lângă el, răspundea cu seriozitate, încercând să fie și el zburdalnic, dar neizbutind să fie decât caraghios.

Într-una din zile, Collie îl porni într-o goană nesfârșită prin pășunea din spate și prin pădure. Era într-o după-amiază în care stăpânul pleca călare, lucru pe care Colț Alb îl știa. Calul aștepta înșeuat în fața ușii. Colț Alb șovăi. Se petrecea însă în el ceva mai adânc decât legea pe care o învățase, decât obiceiurile care îl plămădiseră, decât dragostea pentru stăpânul lui, decât însăși dorința lui de viață: și în clipa în care, deși încă nehotărât, Collie îl prinse ușor cu dinții, tulind-o apoi încolo, el se întoarse și îi luă urma.

În acea zi stăpânul călări singur, iar în pădure, grumaz lângă grumaz, Colț Alb goni alături de Collie, tot așa cum mama lui, Kiche, și bătrânul chior goniseră, cu mulți ani în urmă, în codrii tăcutului Ținut de la Nord.

Capitolul 5

LUPUL ADORMIT.

Pe vremea aceea, ziarele erau pline de știri despre îndrăzneată evadare a unui condamnat din închisoarea San Quentin. Era un om fioros și nici nu fusese ajutat de mâinile societății care îl modelaseră. Mâinile societății sunt aspre și omul acesta era o mostră izbitoare a operei societății. Era o bestie – o bestie, umană, e adevărat, dar o bestie atât de îngrozitoare, încât putea fi foarte bine socotit drept un carnivor.

La închisoarea din San Quentin se dovedise incorigibil. Pedeapsa nu-i putea înfrânge puterea. Ar fi fost în stare să moară cu gura încleștată, luptând până la ultima suflare, dar nu putea să îndure să fie bătut, înfrânt. Cu cât se lupta mai sălbatic, cu atât societatea se purta mai aspru cu el și singura urmă pe care asprimea o lăsa era că îl făcea și mai fioros. Cămașa de forță, foamea, bătăile și ciomăgeala erau un tratament greșit pentru Jim Hall, dar acesta era tratamentul care i se aplica totuși. Era tratamentul pe care îl primise încă de pe vremea când era un băiețandru zvelt, dintr-o mahala din San-Francisco – lut moale în mâinile societății, gata să primească orice formă.

Când fu închis pentru a treia oară, Jim Hall dădu peste un gardian care era o bestie aproape tot atât de cumplită ca și el. Gardianul se purta cu el ca un netrebnic, îl pâra pe nedrept directorului, îl vorbea de rău și îl persecuta. Deosebirea dintre ei era că gardianul purta o legătură de chei și un revolver. Jim Hall nu avea decât mâinile goale și dinții. Dar într-una din zile sări la gardian și îi înfipse dinții în gât, ca un animal din junglă.

După această întâmplare, lui Jim Hall i se aplică regimul de carceră severă. Trăi trei ani astfel. Acolo totul era de fier – podeaua, pereții și tavanul. În tot acest timp nu văzu nici cerul și nici lumina soarelui. Ziua era ca o penumbră, iar noaptea ca o liniște întunecată. Se afla într-un mormânt de fier, îngropat de viu. Nu vedea față omenească și nici nu putea vorbi vreunei ființe omenești. Când mâncarea îi era împinsă înăuntru, mârâia ca un animal sălbatic. Ura pe toată lumea. Zile și nopți de-a rândul își urlă turbarea, adresând-o întregului univers. Apoi, săptămâni și luni de-a rândul nu scoase un sunet, frământându-se în liniștea neagră. Era un monstru, o ființă atât de înspăimântătoare, cum doar în vedeniile unui creier smintit putea să apară.

Și apoi, într-o noapte, evadă. Directorul nu putea să creadă că așa ceva fusese cu puțință, totuși celula era goală; trupul unui gardian ucis zăcea jumătate înăuntru, jumătate afară. Alți doi gardieni uciși marcau calea prin închisoare, spre zidurile dinafară. Îi ucisese cu mâinile ca să nu facă zgomot.

Avea asupra lui armele gardienilor – un arsenal viu care gonea peste dealuri, urmărit de forța organizată a societății. Se pusese preț greu, în aur, pe capul lui. Fermierii zgârciți îl pândeau cu puștile. Sângele lui putea să achite o ipotecă sau să îngăduie trimiterea unui fiu la universitate. Cetățenii devotați binelui obștesc își luară armele și porniră în urmărirea lui. O haită de copoi adulmeca urma picioarelor lui sângerânde. Iar copoii legii, animalele de bătaie, plătiți de societate, cu telefon, telegraf și trenuri speciale se ținură pe urmele lui zi și noapte.

Uneori, oamenii dădeau peste el și îl înfruntau eroic, trecând prin garduri de sârmă ghimpată, spre plăcerea publicului care citea reportajul la gustarea de dimineață. După asemenea întâlniri, morții și răniții erau transportați înapoi în oraș, iar locul le era luat de alții însetați de vânătoria de oameni.

În cele din urmă Jim Hall dispăru. În zadar căutară copoii urma pierdută. Fermierii pașnici, de prin văi îndepărtate, erau opriți de oameni înarmați și siliți să se legitimeze. Și în acest timp, urme de-ale lui Jim Hall fură descoperite pe nenumărate povârnișuri de către pretendenții lacomi de bani – prețul sângelui.

În acest timp, la Sierra Vista ziarele erau citite nu atât cu interes, cât mai ales cu teamă. Femeile erau speriate. Judecătorul Scott râdea cu nepăsare, dar nu pe bună dreptate, deoarece într-una din ultimele lui zile ca magistrat, se întâmplase ca Jim Hall să apară în fața lui și să fie condamnat. Și în plină sală de ședință, în fața tuturor, Jim Hall spusese că va veni ziua în care se va răzbuna pe judecătorul care îl condamnase.

Pentru prima oară Jim Hall avusese și el dreptate. Nu era vinovat de crima pentru care primise să ispășească pedeapsa. Era vorba de un „țap ispășitor”, cum spun hoții și polițiștii pe limba lor, și Jim Hall fusese făcut „țap ispășitor” pentru o crimă pe care nu o săvârșise. Din cauza celor două condamnări mai vechi, judecătorul Scott îi dăduse cincizeci de ani închisoare.

Judecătorul Scott nu era atotștiutor și nu știa că se făcuse părtaș la o conspirație a poliției, că mărturiile fuseseră aranjate și false, că Jim Hall nu era vinovat de crima care i se punea în seamă. Iar Jim Hall nu știa că judecătorul Scott nu știa nimic de toate acestea. El credea că judecătorul știe tot și că merge mână în mână cu poliția în săvârșirea acelei groaznice nedreptăți. Și astfel, când judecătorul Scott pronunță sentința de cincizeci de ani de moarte vie, Jim Hall, cuprins de ură față de toate ființele societății care se purtaseră netrebnic cu el, se ridică și urlă în sala de ședință, până ce fu târât afară de o jumătate de duzină de dușmani, îmbrăcați în uniforme albastre. Pentru el, judecătorul Scott era principalul vinovat, și asupra judecătorului Scott își vărsa el ura, aruncând amenințări fără de sfârșit, că răzbunarea lui va veni. Apoi, Jim Hall păși spre moartea vie... și evadă.

Colț Alb nu știa nimic de toate acestea. Dar între el și Alice, soția stăpânului, dăinuia o taină. În fiecare seară după ce locuitorii din Sierra Vista mergeau la culcare, ea se scula și îi dădea drumul lui Colț Alb să doarmă în sala cea mare. Colț Alb nu era un câine de casă și nici nu îi era îngăduit să doarmă înăuntru, așa că în fiecare dimineață, la revărsatul zorilor, Alice se strecura jos și îi dădea drumul afară, înainte ca familia să se fi trezit din somn.

Într-o astfel de noapte, pe când toată casa dormea, Colț Alb se trezi, rămânând încordat în tăcerea nopții. Adulmecă văzduhul neînflorat, deslușind mesajul pe care îl purta pe undele lui și care îi spunea că pe undeva prin împrejurime se afla un zeu. Îi ajunseră la urechi zgomotele pe care zeul le făcea când se mișca. Colț Alb nu scoase nici un strigăt furios. Nu era obiceiul lui să facă așa ceva. Zeul cel străin pășea ușor, dar Colț Alb pășea și mai ușor, deoarece el nu purta haine care să se frece de carnea trupului. Îl urmări în tăcere. Vânase el în wild vietăți care erau tare sperioase și știa ce înseamnă să cazi prin surprindere.

Zeul cel străin se opri la picioarele scării celei mari și ascultă, iar Colț Alb încremeni, pândind și așteptând, de-ai fi zis că e mort. Scara aceea ducea la dascălul iubirii și la cele mai scumpe bunuri ale lui. Colț Alb se zbârli, dar așteptă. Zeul cel străin ridică un picior. Începu să urce scara.

Atunci lovi Colț Alb. Fără de veste și fără un mârâit, porni la luptă. Trupul îi țâșni în sus într-o săritură care îl propti drept în spatele zeului cel străin. Se agăță cu labelle dinainte de umerii omului și în același timp își înfipse colții în ceafa acestuia. O clipă, o clipă destul de lungă, rămase atârnat de el, dar fu de ajuns ca să-l răstoarne pe zeu pe spate. Se izbiră amândoi de podea. Colț Alb sări într-o parte și, în timp ce omul se lupta să se ridice, se năpusti din nou, sfâșiind cu colții.

Întreaga Sierra Vista se trezi alarmată. Hărmălaia de la parter părea făcută de vreo douăzeci de draci care se încăieraseră. Se auziră detunături de revolver. Apoi un glas de om scoase un urlet de groază și spaimă, urmat de mârâituri înverșunate, și peste toate aceste zgomote se auziră prăbușindu-se și sfărâmându-se mobile și sticle.

Dar larva se stinse tot atât de iute pe cât începuse. Bătălia nu durase mai mult de trei minute. Familia înspăimântată se înghesuie în capul scării. De jos, ca dintr-o prăpastie întunecată, se auzea un gălgâit, de parcă aerul ar fi bolborosit în apă. Uneori, gălgâitul se prefăcea într-un sâsâit, aproape un șuierat. Dar și acesta se stinse încet, curmându-se cu desăvârșire. Apoi, din bezna de nepătruns nu se mai auzi nimic afară de gălgâitul greu al unei vietăți care se zbătea dureros pentru aer.

Weedon Scott învârti butonul. Scara și holul de jos fură inundate de lumină. Apoi, cu revolverul în mână, el și judecătorul Scott coborâră cu grijă. Dar nu mai era nevoie de nici o măsură de precauție. Colț Alb își făcuse datoria. În mijlocul mobilelor sfărâmate și răsturnate, zăcând pe o parte, cu fața acoperită de un braț, se afla un om. Weedon Scott se aplecă deasupra lui, îi luă arma și-l întoarse cu fața în sus. O rană căscată în gât arăta felul în care murise.

— Jim Hall – zise judecătorul Scott.

Tată și fiu se priviră cu înțeles.

Apoi se întoarseră spre Colț Alb. Zăcea și el pe o parte. Ochii îi erau închiși, dar pleoapele i se ridicară ușor. Colț Alb începu să-i privească pe cei din jur când se aplecară asupra lui. Făcu o efortare să dea din coadă, dar nu izbuti decât să o miște puțin. Weedon Scott îl bătut ușor cu palma și din gâtulejul lui Colț Alb se auzi un mârâit care însemna că înțelesese. Nu era însă decât un mârâit slab, care se stinse pe dată. Pleoapele îi căzură închizându-se și trupul păru că se destinde, lățindu-se pe podea.

— E pe ducă, săracul – murmură stăpânul.

— O să vedem noi – zise judecătorul – îndreptându-se spre telefon.

— Cred că n-are decât o șansă la o mie – declară chirurgul după ce se străduise o oră și jumătate cu Colț Alb.

Zorile pătrundeau prin ferestre, făcând ca lumina becurilor să pălească. În afară de copii, întreaga familie se strânsese în jurul chirurgului să afle sentința.

— Un picior dinapoi îi e rupt – urmă el. Trei coaste frânte, dintre care cel puțin una i-a perforat plămânii. Și-a pierdut aproape tot sângele din trup. E foarte probabil să aibă leziuni interne. Pesemne că a făcut vreo săritură. Și asta ca să nu mai pomenesc de cele trei gloanțe care l-au găurit. O șansă la o mie e într-adevăr ceva optimist. N-are nici o șansă la zece mii.

— Dar nu trebuie pierdută nici o șansă care i-ar putea fi de ajutor – exclamă judecătorul Scott. N-are nici o importanță cât costă. Du-l la raze X sau la orice altceva. Weedon, telegrafiază imediat doctorului Nichols din San

Francisco. Doctore, te rog, nu vreau să te simți prost, dar mă înțelegeți, trebuie să facem tot ce este cu putință.

Chirurgul zâmbi cu bunăvoință.

— Sigur că înțeleg, merită să se facă totul pentru el. Trebuie îngrijit așa cum ați îngrijit o ființă omenească, un copil bolnav. Și nu uitați ce v-am spus de temperatură. Mă întorc la zece.

Și Colț Alb fu îngrijit. Propunerea judecătorului Scott de a se aduce o soră fu respinsă cu indignare de către fete, care își asumară acest rol. Iar Colț Alb câștigă singura șansă la zece mii pe care chirurgul i-o refuzase.

Medicul nu era însă vinovat că judecase greșit. Toată viața lui nu îngrijise și nu operase decât oameni delicați, crescuți în lumea civilizată, care trăiau la adăpost și care aveau înapoia lor multe generații ce trăiseră și ele la adăpost. În comparație cu Colț Alb, aceștia erau gingași și lipsiți de vlagă, agățându-se de viață cu degete neputincioase. Colț Alb venise de-a dreptul din wild, unde cel slab pierde curând și unde nimeni nu are parte de adăpost. Slăbiciunea nu sălășluisese nici în tatăl, nici în mama lui și nici în generațiile trecute. Colț Alb moștenise o constituție de fier și vitalitatea wildului, iar toată făptura lui, sufletul și carnea trupului lui, totul se agăța de viață cu acea îndărătnicie pe care odinioară toate vietățile o aveau.

Ținut captiv, fără să poată face vreo mișcare din pricina bandajelor și ghipsului, Colț Alb lăncezi așa săptămâni și săptămâni. Dormea ceasuri întregi și în tot acest timp avu nenumărate vise; prin mintea lui defilară cortegii nesfârșite de năluciri de prin Țara Nordului. Toate fantomele trecutului se treziseră și veniseră lângă el. Și așa, trăi din nou alături de Kiche în vizuină, se târi tremurând la picioarele lui Castor Cenușiu ca să i se supună, ca să-și poată scăpa viața, goni dinaintea lui Lip-Lip și a haitei de căței care-l lătrau ca apucați.

Umblă din nou străbătând tăcerea, vânând hrană vie în timpul lunilor de foamete; și apoi începu din nou să gonească în fruntea atelajului, iar biciul făcut din mațe, pe care îl mânua Mit-sah sau Castor Cenușiu, pocni din nou în spatele lui și auzi iarăși glasurile strigând „Raa! Raa!” când ajungeau la câte o trecătoare îngustă, iar atelajul se strângea ca un evantai ca să poată trece. Retrăi zilele de la Smith Frumosu și luptele pe care le dăduse atunci. În asemenea clipe chelălăia și mârâia în somn, iar cei din jur ziceau că visează urât.

Exista însă un coșmar care îl făcea să sufere cel mai cumplit – monștrii electrici – tramvaiele care sunau din clopot și care îi apăreau ca niște râși uriași, urlând. Stătea pitulat pe după tufișuri, pândind veverița pe care o aștepta să se încumete să coboare pe pământ, îndeajuns de departe de adăpostul ei din copac. Apoi, când sărea la ea, aceasta se prefăcea într-un tramvai, amenințător și grozav, care se ridica înaintea lui ca un munte, scoțând sunetele de clopot și împruscându-l cu limbi de foc. Și tot așa se întâmpla când îl provoca pe șoim să coboare din înălțimi. Acesta țâșnea în jos și din înalțurile unde plutea, prăbușindu-se asupra lui și prefăcându-se tot în acel tramvai pe

care îl întâlnea pretutindeni. Se mai făcea că se află din nou în țarcul lui Smith Frumosu. În jur se adunau oamenii, iar el știa că avea să urmeze o luptă. Pândeau poarta ca să-și vadă potrivnicul intrând. Poarta se deschidea și, năpustindu-se asupra lui, intra tot înspăimântătorul tramvai. Visele acelea reveniră de mii și mii de ori, și de fiecare dată groaza pe care i-o inspirau era mai teribilă ca niciodată.

Apoi veni ziua când îi fu scos ghipsul și ultimul bandaj. Fu o adevărată sărbătoare. Toată Sierra Vista era de față. Stăpânul îl scarpină după ureche, iar el își îngână mârâitul lui de dragoste. Soția stăpânului îl strigă „Lup binecuvântat”, iar numele acesta fu primit cu urale și toate femeile strigară „Lupul binecuvântat”.

Încercă să se ridice în picioare dar, după câteva încordări, căzu de slăbiciune. Zăcuse atât de mult, încât mușchii își pierduseră agilitatea și toată puterea se scursese din ei. Se simți puțin rușinat din pricina slăbiciunii, ca și cum într-adevăr nu și-ar fi făcut datoria față de zeii lui. De aceea începu să facă eforturi eroice să se ridice și în cele din urmă izbuti să stea pe cele patru picioare, șovăind și clătinându-se înainte și înapoi.

— Lupul binecuvântat! exclamă în cor femeile.

Judecătorul Scott îl privea triumfător.

— Gura voastră să-l boteze astfel – zise el. Tot așa cum m-am împotrivit eu odinioară. Nu există câine care să fi putut face ceea ce a făcut el. E lup.

— Un lup binecuvântat – îl îndreptă soția lui.

— Da, un lup binecuvântat – încuviință judecătorul. Și așa am să-i zic de aici înainte.

— Va trebui să învețe din nou să meargă – zise chirurgul. Cred că ar putea foarte bine să înceapă chiar de acum. Sigur că n-o să-i pară rău. Luați-l afară.

Și Colț Alb ieși ca un rege, cu toată Sierra Vista în jurul lui, urmărindu-l cu privirea. Era tare slăbit și, când ajunse pe pajiște, se întinse să se odihnească puțin.

Apoi, procesiunea o porni mai departe. Simțea cum i se întăresc mușchii pe măsură ce-i puneau în mișcare și sângele începea să-i curgă prin ei. Ajunseră la grajduri și acolo, în poartă, Collie stătea întinsă cu o jumătate de duzină de pui durdulii care se jucau în jurul ei, la soare.

Colț Alb privi mirat. Collie mârâi la el amenințător, ceea ce îl făcu să se țină la distanță. Stăpânul împinse cu vârful piciorului un pui care se târa spre el. Colț Alb se zbârli bănuitor, dar stăpânul îi făcu semn că totul e în ordine. Collie, pe care una din femei o înlănțuise cu brațele, îl supraveghea geloasă și cu un mârâit care spunea că nu e totul în ordine.

Cățelușul se târa dinaintea lui. Colț Alb își ciuli urechile și îl urmări plin de curiozitate. Apoi, nasurile lor se atinseră și simți pe obraz limba mică și caldă a puiului. Fără să-și dea seama, Colț Alb scoase limba și îl linse pe bot.

Aplauzele și strigătele de bucurie ale zeilor salutară cele petrecute. Colț Alb era mirat și îi privi cu surprindere. Apoi începu să simtă o slăbiciune și se

întinse pe jos, cu urechile ciulite, cu capul lăsat pe o parte, privind la pui. Ceilalți cățeluși se târără și ei spre Colț Alb, spre marea neplăcere a lui Collie; iar el îi lăsă cu toată seriozitatea să se cațere și să se rostogolească peste el. La început, în mijlocul aplauzelor zeilor, se mai simți ceva din sficiunea și stângăcia lui de odinioară. Acestea se șterseră însă, pe măsură ce puii își continuară giumbușlucurile și înghionteala lor, iar el stătu mai departe întins, cu ochii întredeschiși, și calm, ațipind la soare.

SFÂRȘIT

1 Wild – termen generic, intraductibil, care, întocmai ca pampasul, taigaua, jungla, stepa, indică o regiune cu anumite elemente specifice. În America de Nord, Wildul cuprinde regiunea străbătută de cercul polar, precum și pe cea învecinată cu ea. Aceste regiuni se află la periferia zăpezilor veșnice și a regiunii moarte a polului; Alaska face parte aproape în întregime din regiunea denumită Wild. Pădurile, care alternează cu preeriile, sunt numeroase, iar solul, foarte accidentat, conține nenumărate zăcăminte minerale, între care cărbune și aur. Cea mai mare parte din an e iarnă și zăpada acoperă uniform pământul. Ea începe să se topească abia prin iunie, dar pământul se dezgheață numai la suprafață. O vară scurtă îngăduie apariția unei vegetații luxuriante, crescută în grabă. (N. T.)

2 Șleau – curea din piele, frânghie pentru tras sania (N. E.).

3 Atmosferă – unitate de măsură a presiunii – 1 at = 1 kgf/cm² (N. E.)

4 °F – grade Fahrenheit = 50°F = cca 28°C (N. E.).

5 Picior = unitate de măsură a lungimii egală cu 0,33 m.

6 Pfunzi = pfund – măsură a greutateii, egală cu cca 0,5 kg sau 0,25 kg (regional) (N. E.)

7 Pasărea-elanului este o pasăre care are obiceiul să se așeze pe spinarea acestui animal, vânându-i paraziții ascunși în blană. Trăiește doar în regiunea de sub cercul polar.

8 Tipie – cort din pânză sau din piei, obișnuit la indienii din preerie.

9 Squaw – femeie indiană din America.

10 Caribu – ren de Canada.

11 Rockies – Rocky Mountains – Munții Stâncoși – lanț muntos în apusul Americii de Nord.

12 Porcupine – afluent al fluviului Yukon.

13 Yukon – fluviu în Alaska.

14 Dog-musher – vizitiu al saniei trase de câini.